Nelly

Tu eşti singura mea dragoste

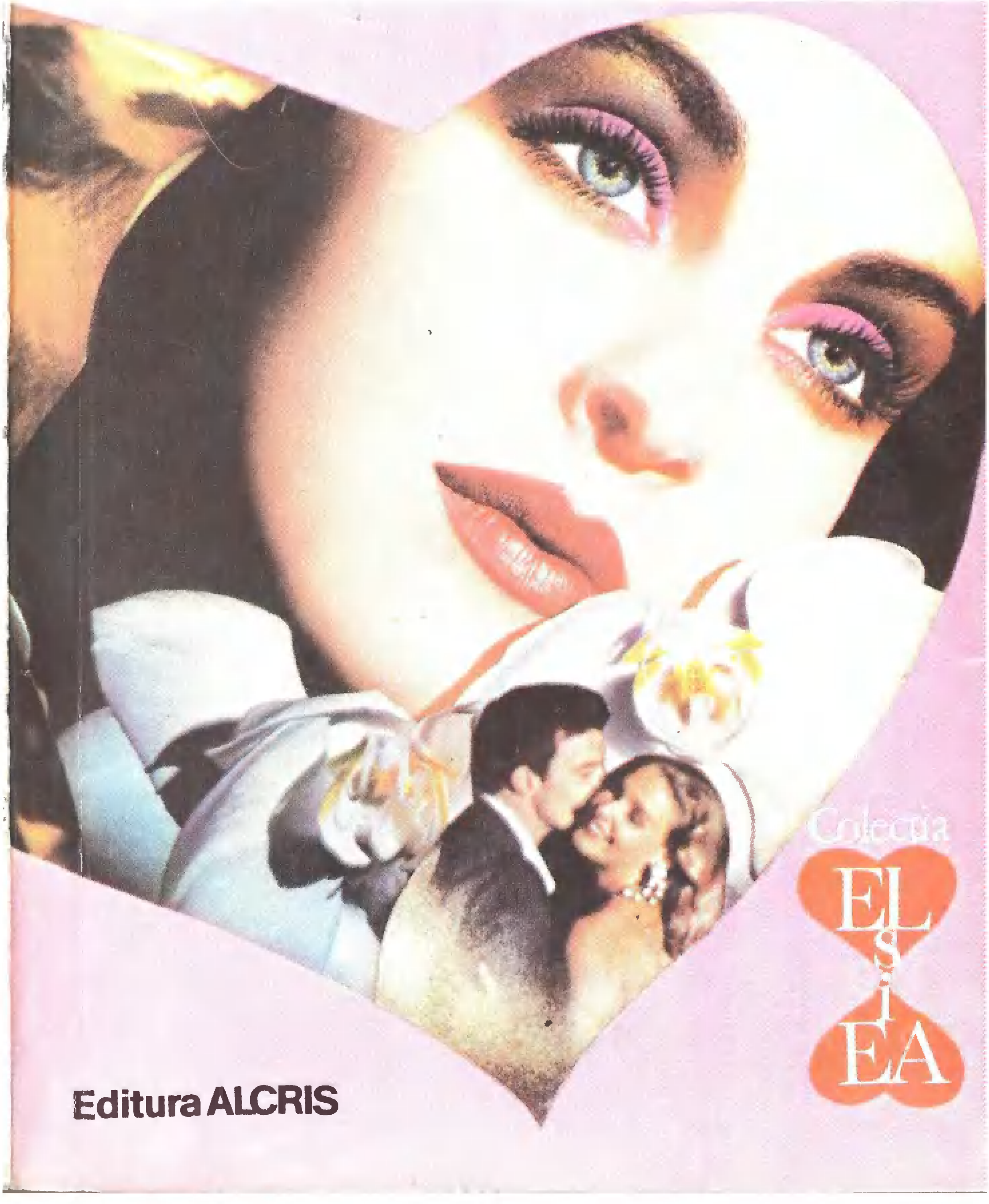

Colecţia EL şi EA

Editura ALCRIS

ISBN 973-95752-6-9

NELLY

TU EȘTI SINGURA MEA DRAGOSTE

Traducere din limba franceză de
IRINA POPESCU

EDITURA ALCRIS

BUCUREȘTI 1993

CAPITOLUL I

La volanul maşinii sale Renault 12, bleu-metalizat, o maşină complet nouă de care era foarte mîndru — Numa Armaury, care părăsise Parisul la sfîrşitul dimineţii, rula pe autostrada Sudului.

Tocmai depăşise breteaua care lega Avalonul şi socoti că va ajunge la Beaune înainte de ora paisprezece.

Într-adevăr, îşi depăşise recordul de viteză şi asta îl umplea de o mare bucurie, pentru că-i plăceau performanţele. Tînăr medic care îşi terminase internatul, sportiv desăvîrşit, practica golful, natația, juca tenis ca un profesionist şi era printre altele şi un călăreţ deosebit. La Saint-Tropez, unde părinţii săi posedau o vilă, participase la mai multe regate pe ambarcaţiunea sa şi cîştigase cîteva trofee. Foarte ambiţios, vroia să fie primul în toate şi chiar reuşea.

De aceea, renunţase cu o oarecare nostalgie la plăcerile vacanţei şi acceptase să petreacă o parte a verii la Aloxe Corton pentru a-l înlocui pe doctorul Marvel — un vechi prieten al său — pe care o gripă rebelă, luată cine ştie de unde, îl obliga la o convalescenţă de cîteva săptămîni.

Bărbat frumos, înalt, bronzat prin practicarea sporturilor, cu o faţă cu trăsături virile şi regulate, încadrată cu păr brun, avea asupra sexului slab o certă putere de

atracţie şi în mod sigur, în acest colţ al Bourgogne-ului, venirea sa nu va trece neobservată.

Mai mult ca sigur că multe femei vor veni să se consulte sub un pretext sau altul. Dar dacă el nu se dădea înapoi de la a curta o fată drăguţă, niciodată nu cedase vreunui elan senzual pentru o subalternă sau pacientă a sa.

Nu amesteca viaţa profesională cu cea particulară. Era o regulă pe care o respectase, pentru că pentru el, meseria era ceva sfînt.

În acest moment, vîntul măturase norii de pe cer şi soarele strălucea pe un cer limpede. Lumina aurea totul, copacii, cîmpul şi chiar şi micuţul rîu care susura în fundul văii.

Acest timp minunat îl făcea să fie optimist. „Singurul punct negru, gîndi el, este concurenţa mai mult sau mai puţin loială a acestui Vindecător, despre care ziarul din Dijon, „Binele public“ vorbea în această dimineaţă şi care tocmai fusese amendat cu o sumă mare pentru practicarea ilegală a medicinii. Se pare că nu sînt puţini aceia care cred în el. (Drept consecinţă un număr impresionant de martori veniseră să-i ia apărarea, în afara procesului). Şi ce dacă, voi lupta şi voi cîştiga !“

În viaţa sa, era întotdeauna sigur de reuşită şi era obişnuit să conteze pe noroc ca pe un vechi prieten căruia poţi să-i ceri orice.

Dintr-o dată, o săgeată indică ieşirea din autostrada spre Beaune. Încetini şi o luă spre dreapta. Pentru a ajunge în oraş, mai merse încă cinci minute, trecu pe sub podul căii ferate şi înconjură împrejurimile pitorescului oraş. Se înşelă asupra direcţiei ca pe urmă să traverseze cartierul mărginaş Saint-Nicolas dar în loc să urmeze drumul ce mergea la Dijon o coti prea devreme la stînga şi ajunse în drumul spre Savigny. Trebui să încetinească

pentru a se orienta. Constată că putea să ajungă la Aloxe Corton mergînd pe alt traseu. Acesta era mult mai plăcut înconjurînd vii înverzite.

Deodată, după un viraj, în faţa lui zbură o fustă multicoloră. O fustă pe care vîntul o umfla ca pe un ardei gras şi care sări la zgomotul maşinii sale.

Numa observă o bicicletă aşezată pe marginea drumului. O siluetă subţirică, cu profilul ascuns de o claie de păr blond, se ridică în picioare. Frînă şi deodată, o minunată faţă bronzată cu doi ochi mari care păreau a cere ajutor, se întoarse spre el.

Numa se opri.

— În pană ? azvîrli el, jumătate încîntat de descoperirea acestei frumoase, jumătate supărat de a fi întîrziat în călătoria sa.

— Cred, făcu ea cu o mutrişoară, trebuie să fie lanţul... nu mai pot să pedalez.

Avea o gură frumos conturată cu dinţi de o albeaţă strălucitoare.

— Să vedem.

Ieşi din Renault şi se aplecă asupra maşinăriei recalcitrante, pe care o examină în tăcere, neuitînd să azvîrle ca din întîmplare cîte o privire spre această fată drăguţă. Talie fină, picioare nervoase, un corp armonios. Era într-adevăr încîntătoare.

— Este grav ? se nelinişti ea.

— Destul de serios ca să fie necesară intervenţia unui mecanic.

Declarase asta cu o voce gravă ca şi cum ar fi fost vorba despre un diagnostic ce-l privea pe unul din bolnavii săi.

— Ah ! este îngrozitor, gemu ea... Ce o să mă fac ?

— Unde mergeţi ?

— La Aloxe, dar la extremitatea satului și este destul de departe.

În lumina orbitoare a acestei luni iulie, stăteau în picioare, unul lîngă altul. Între ei se stabiliră niște punți de legătură. Căldura era înăbușitoare sub acest soare arzător. Picături fine de sudoare apărură pe fața lui Numa care se aplecase deasupra bicicletei. El își lăsase haina și deschizătura largă a cămășii lăsa să se întrevadă pielea brună, mușchii puternici de atlet care-i dădeau un aspect de virilitate deosebită, tulburînd-o pe vecina sa, a cărei respirație se accelera. Beția mirosurilor puternice de fîn cosit îi învăluia ca o prezență prietenoasă și dulce.

Numa contemplă cîteva clipe această față pură aureolată de meșe atît de deschise care-i dădeau părului reflexe argintii. Doamne, ce atrăgătoare și drăguță era ! Țesătura subțire a bluzei de nylon sublinia rotunjimile pieptului său plin. Trebui să se abțină contra emoției care-l cuprinsese.

— Vreau să vă ajut... să vă duc.

— Dar bicicleta mea ? Nu pot s-o las aici...

— Bineînțeles că nu... Mașina mea este încăpătoare, o să încercăm să o transportăm și pe ea.

Reuși să pună cele două roți în interiorul Renault-ului.

— Urcați-vă, vă rog.

Ea se așeză la dreapta șoferului. Își încrucișase cuminte mîinile deasupra fustei înflorate. El îi observă încheieturile subțiri și degetele lungi. Unghiile sale sidefii erau tot atît de îngrijite ca cele ale Nathaliei...

De ce compara el în acest moment pe fata celebrului „patron“ cu această micuță din Bourgognie ?

Merseră un moment în tăcere, apoi ea întrebă :

— Ce vă atrage în regiunea noastră ? Ospiciile sau seminarul din Beaune ca pe toți turiștii ?

— Mă luaţi drept un turist ?

— Bineînţeles, pot să vă spun chiar că locuiţi la Paris. Maşina vă este înmatriculată cu cifra 75.

El începu să rîdă.

— Cred că sînteţi foarte perspicace... domnişoara ?

— Sophie... Este prenumele meu, e mai simplu.

— Atunci, Sophie,.. Pentru că bănuiesc că îmi permiteţi să vă zic aşa, trebuie să vă mărturisesc spre ruşinea mea că dacă am auzit vorbindu-se despre ospiciile care sînt cunoscute în toată lumea, nu ştiam despre seminarul care trebuie să fie o minunăţie după sunetul vocii dumneavoastră admirative. Cu riscul de a vă decepţiona, nu vin aici ca turist. Vin la Aloxe ca medic pentru a-l înlocui pe doctorul Marvel.

Privirea albastră a vecinei sale fu traversată de o umbră trecătoare. Cu un ton detaşat ea spuse :

— Ah... sînteţi medic ? Ştiţi că veţi avea un concurent la Savigny, pe doctorul Corbier ?

— Este posibil... Dar în orice caz nu cred că nu voi avea pacienţi.

Ea făcu o mutrişoară fermecătoare :

— Atunci sînteţi capabil să-l rugaţi pe diavol să ne trimită o epidemie !

Rîsul lui Numa izbucni cu forţă.

— Credeţi că sînt atît de machiavelic ?

— Ea clătină din cap.

— Nu se ştie niciodată.

— Mă temeam să nu-mi pierd sufletul... Dar am auzit spunîndu-se că există în regiunea aceasta un rival mai de temut pentru mine, bravul doctor Corbier... Presa a vorbit despre un vindecător care locuieşte nu departe de Corgoloin şi care este în stare să facă miracole... Poate îl cunoaşteţi ?

Îi aruncă o privire interogativă vecinei sale şi fu surprins să vadă cum fruntea i se încreţeşte în timp ce în adîncul ochilor săi limpezi trecea un fel de mînie.

Cu un gest nervos, ea scutură din cap :

— Nu... nu...

Vocea i se schimbase, cu răceală, ea continuă :

— Nu-l cunosc şi de altfel, mă simt bine şi n-am nevoie de serviciile medicilor... şi ai altora !

Între ei se instală o tăcere jenantă. Pentru a înlătura această impresie surprinzătoare, Numa surîse :

— Nu păreţi a-i avea la inimă pe confraţii noştri... Aş putea să cunosc cauza ?

Cu un gest de sfidare, de a cărei drăgălăşenie ea nu-şi dădu seama, se întoarse către Numa :

— Poate că nu există un motiv anume. Numai că fiecare are dreptul să aprecieze sau nu o profesie. Poţi prefera calculatorii dansatorilor şi vindecătorii plictisiţilor.

Doctorul Armaury ridică sprîncenele, mirat de acest atac neaşteptat. Se simţea într-o dispoziţie zeflemitoare :

— Natural... Dacă aş fi putut ghici repulsia dumneavoastră mi-aş fi ales altă profesie înainte de a vă fi depanat.

Tonul era atît de şăgalnic că Sophie tresări. Aceste cuvinte ironice fură urmate de un timp mort şi Renaultul făcu un viraj la o bifurcaţie şi îşi continuă drumul printre vii, transportînd două suflete vag ostile, fără măcar a şti din ce motiv.

Rămaseră tăcuţi pînă la Aloxe unde primele case se iviră în vîrful colinei.

Numa întrebă pe un ton rece şi politicos.

— Vreţi să vă las în faţa porţii ?

Ridică brusc din mînă :

— Mulţumesc, nu... Opriţi-mă în faţa bisericii. Ar fi foarte bine, casa mea e la doi paşi.

— Perfect.

Opri cincizeci de metri mai departe.

— Vă mulţumesc foarte mult, doctore, că m-aţi condus pînă aici. M-aţi scutit de un drum lung...

— N-a fost decît normal, Sophie... şi un gest banal de politeţe...

El coborî şi scoase bicicleta din maşină.

— Aceasta este maşinăria dumneavoastră.

Mîinile lor se atinseră. Deoarece el se aplecase, ea-i respiră parfumul ce i se degaja din păr şi fu dintr-o dată tulburată.

Numa o privi cum îşi împingea vehiculul îndepărtîndu-se şi apoi dispărînd la cotitura străzii.

— Ce fată sucită, gîndi el, ce-o fi avînd în cap ? În orice caz, este fermecătoare şi deosebit de atrăgătoare.

Cele opt zile care urmară după instalare nu-i aduseră decît trei clienţi. Trebui să recunoască că o parte a populaţiei era pornită împotriva corpului medical, după procesul cu „vindecătorul".

Era clar că nu-l antipatizau personal pentru că nu-l cunoşteau, dar în ochii locuitorilor regiunii, ca doctor era într-un fel responsabil de vina atribuită unui om pe care mulţi îl venerau şi iubeau.

Casa doctorului Marvel era spaţioasă. O multitudine de camere, închise de multă vreme şi mirosind a naftalină dădeau o impresie de adevărată tristeţe. La întoarcerea de la vizitele sale, Numa se găsea singur avînd drept unică companie pe Germaine, o fiinţă fără vîrstă, în serviciul predecesorului său şi care-şi petrecea timpul lustruind oalele sau preparînd diferite feluri — excelente de altfel — dintre specialităţile locului.

Detestînd televiziunea. serile ar fi fost singuratice dacă nu ar fi descoperit în biblioteca bine garnisită a doc-

torului Marvel, pe Anatol France şi Verlaine, doi autori pe care-i recitea cu plăcere.

Visînd la Sophie, i-ar fi plăcut să o regăsească, dar ea părea a se fi volatilizat şi nu îndrăznea să-i întrebe despre ea pe cei cîţiva locuitori cu care mai vorbea cîte-odată. Micile localităţi trag uşor concluzii dacă un bărbat se interesează de o tînără frumuseţe. N-avea nici măcar posibilitatea să-i telefoneze Nathaliei, fiica patronului său cu care era logodit, pentru că ea făcea o lungă croazieră în Caraibe.

Mergea cu regularitate la Beaune ca să-şi cumpere ziare, făcu vizite de curtoazie la cîţiva dintre confraţii săi, dar venirea unui tînăr care tocmai terminase internatul stîrnea gelozie mai mult decît simpatie. Totuşi, un ginecolog care avea o familie cu şapte copii, îl invită la cină. Soţia sa, palidă şi neînsemnată, îşi petrecea cea mai mare vreme a mesei distribuind scatoalce progeniturilor sale, dintre care cel mai mare; un băiat de paisprezece ani era de-a dreptul nesuferit.

Bref, Numa decise că singurătatea este preferabilă acestei case zgomotoase.

Viaţa stagnantă a acestei zone, bogată şi liniştită, părea să-l acapareze, pînă cînd într-o seară, a unei zile vîntoase, destinul îşi aminti de el, sub forma unui telefon.

Revenit de la o proprietate din apropiere de Bligny-sur-Ouche unde o îngrijea cu succes pe sora castelanului, Numa se odihnea răsfoind o revistă medicală, la lumina unei lămpi cu un abajur verde ; tocmai îşi evoca, o dată în plus, silueta întîlnită în ziua sosirii, cînd îşi zise :

„Nathalie nu mi-a trimis decît o nenorocită de carte poştală în trei săptămîni. Se distrează cu prietenii săi şi nu-i pasă de mine... Sînt un bărbat sănătos şi am oarecari necesităţi fizice, n-o să mai pot continua să trăiesc ca un călugăr".

Unul din colegii săi de internat locuia la Dijon, unde își deschisese un cabinet medical și ducea și o viață veselă de celibatar. Se hotărî să meargă într-o seară, sîmbăta următoare și în acest oraș important, fără frică de bîrfe va găsi cu siguranță un suflet dispus să-l scoată din starea sa de mohoreală.

În momentul în care mergea să telefoneze doctorului Jean Demieu, soneria telefonului zbîrnîi. Ridică receptorul.

— Alo... sînteți cumva doctorul Armaury ?

Era vocea unui bărbat pe care nu o mai auzise niciodată.

— Da.

— Aș putea să vă vorbesc ?

— Da.

— Scuzați-mă, doctore, sînt referendul Ruffet, n-am avut încă plăcerea să vă întîlnesc.

— Sînteți preot la Corgoloin ?

— Desigur. Doctore, trebuie să vă văd imediat, pot veni la dumneavoastră ?

— Desigur. Vă aștept domnule preot.

— Atunci, voi veni imediat.

Gînditor, Numa puse receptorul la loc. De ce preotul care părea în vîrstă, se deranja la această oră ? Fără îndoială că era vorba de un bolnav sau un muribund care-i solicita ajutorul.

Nici nu se scursese un sfert de oră cînd soneria se auzi. Prelatul, un bătrîn înalt, încă verde, care venise pe bicicletă, apăru în prag. Coridorul era pe moment întunecat. Sărise o siguranță pe care nu putea să o înlocuiască decît mîine. Numa venise în întîmpinarea vizitatorului său cu o lumînare. La lumina mișcătoare a flăcării, fața pastorului părea bună și inteligentă.

În birou, Numa îl îndreptă pe preot spre fotoliul cel mai confortabil. Fără alt preambul, prelatul declară :

— Sînteţi tînăr, doctore, şi-mi place să cred că nu sînteţi încă închistat în prejudecăţi şi marcat de invidie.

Uimitor început pentru o intrare în subiect. Numa care se juca distrat cu un coupe-papier, ridică spre preot o privire surprinsă. Era o oarecare jenă în atitudinea prelatului şi o tensiune plină de gravitate în vocea sa. Armaury răspunse sec :

— Cred că sînt stăpîn pe propria mea judecată.

Îi era oroare ca cineva să se îndoiască de independenţa sa de acţiune, el care ar fi încercat metode revoluţionare în dorinţa de a salva un bolnav.

Vizitatorul său rămase tăcut ca şi cum această ripostă l-ar fi paralizat.

Mai încetişor, Numa spuse :

— Vă ascult, domnule preot !

Împrejurul lor, noaptea învăluia casa, conferind lucrurilor o linişte infinită.

Grădina răspîndea miresme parfumate, curenţi de aer proaspăt intrau prin fereastra deschisă.

După o uşoară ezitare, deschizînd mîinile într-un gest instinctiv de greutate în exprimare, preotul zise :

— Iată... Am venit să vă rog să-l îngrijiţi cît mai repede posibil pe vindecătorul Lucien Vernon, de care cu siguranţă aţi auzit vorbindu-se. S-a rănit grav, adineauri, căzînd pe un geam, în curtea casei sale.

— El v-a cerut să mă chemaţi ?

Numa făcu cîţiva paşi în direcţia ferestrei.

— Nu, nu el v-a chemat, doctore. El şi-a pierdut cunoştinţa. Fiica lui a fost aceea care a venit plîngînd la presbiteriu, să mă roage să fac ceva pentru tatăl său care moare fără a fi ajutat... I-a telefonat doctorului Faivre care a invocat nu ştiu ce urgenţă ca să se eschiveze.

— Este de necrezut, strigă Numa, vizibil scandalizat.

— Evident, dar cunoaşteţi ostilitatea doctorilor de aici care-l consideră pe nefericitul Lucien Vernon ca pe un şarlatan. După o uşoară pauză, adăugă :

— Bietul copil a chemat un doctor din Beaune care lipseşte şi temîndu-se ca acest bolnav să nu fie refuzat, fiind prea celebru la spital, mi s-a adresat ca unei ultime speranţe, rugîndu-mă s-o ajut. Mi-a vorbit de dumnea-voastră, dar mi-a spus că nu îndrăzneşte să vă deranjeze. Ştiindu-vă deasupra tuturor acestor bîrfe, m-am decis să vă abordez.

— Aţi avut dreptate, domnule preot.

Numa îşi lua trusa care se găsea întotdeauna în apropierea sa şi îi zise vizitatorului său :

— Conduceţi-mă repede la acest om.

CAPITOLUL II

De o oră, Sophie trăia ca o somnambulă. Din momentul îngrozitor cînd, la întoarcerea de la Beaune, unde făcuse cîteva cumpărături, aflase de la Leonie, devotata sa doică ce o crescuse, accidentul nefericit şi brutal al tatălui său.

Pentru Sophie, decorul camerei părea că se clatină ca şi cabina unui pachebot. Disperarea sa era conţinută în această cameră. Se lovea de pereţi aşa cum o pasăre speriată încercă să iasă dintr-o colivie închisă. Înţepenindu-se pentru a nu cădea, stătea în picioare la capătul patului, privind figura calmă care părea că se îndreaptă spre moarte.

Îşi dădu la o parte o şuviţă care-i cădea pe obraz şi, simţind sub degete urme umede de lacrimi, realiză că plînge.

De ce se urcase tatăl său pe acoperiş, pentru a verifica tirajul defectuos al unui coş ? Artera încheieturii mîinii fusese secţionată atunci cînd îşi pierduse echilibrul. Un garou improvizat oprise pentru moment hemoragia...

Lumina lămpii care se infiltra prin abajur, nu lumină decît o porţiune redusă a camerei. Se îndepărtă de pat temîndu-se ca lumina să nu-l incomodeze pe rănit. În penumbră, faţa lui Vernon, căpătă o paloare tragică. Pieptul Sophiei se contractă în mod dureros. De altfel în

spaima sa, nu avusese grijă să-şi pună puloverul şi simţi că răcise. Dar nu se gîndea la ea. Ea-şi amintea doar dragostea cu care tatăl său o înconjurase după moartea mamei sale. După acel doliu pe amîndoi îi legase o încredere şi înţelegere totală.

Cît o mai iubea tatăl său ! Ea-şi evoca momentele cînd tatăl său îşi dădea la o parte părul cărunt şi-şi ridica ochii către ea. Şi atunci, dintr-o dată, părea întinerit cu zece ani din cauza fericirii pe care o simţea privind-o.

Un hohot de plîns o străbătu şi-şi înăbuşi un geamăt lăsîndu-se să cadă pe un scaun. Totul împrejurul său, camera atît de ordonată purta urmele dramei petrecute. La lumina difuză a lămpii se puteau vedea prosoape azvîrlite pe fotolii şi veşminte zăcînd de-a valma pe podea.

Vernon, inconştient în continuare, gemu şi un freamăt păru să treacă pe sub pleoapele sale închise.

— Am făcut tot ce am putut, spusese Leonie, dar o arteră nu se închide de la sine.

Sophie ciulea urechea pentru a auzi zgomotele de pe drum. Ah ! Acest doctor care nu mai venea ! Poate că refuzase, el ca şi confraţii săi, să îngrijească un concurent ruşinos al corpului medical !

Merse nervos pînă într-un colţ. Îşi strînse ambele mîini într-un gest de neputinţă şi rugă. În adîncul inimii sale îşi reproşa că nu fusese mai amabilă cu Numa atunci cînd se întîlniseră. Dar atitudinea sa fusese dictată numai dintr-un soi de autoapărare. Niciodată nu mai simţise o astfel de tulburare în prezenţa unui bărbat. Nu numai că era frumos şi extrem de seducător, dar acel corp sportiv ce se mişca cu agilitatea unei feline, trezise în ea o emoţie necunoscută. Chiar se gîndise : „Ce bine trebuie să fie să simţi în jurul umerilor tăi astfel de braţe puternice".

Armaury o depanase. De ce în loc să-i mulţumească, îl făcuse să simtă povara unei ranchiuni care nu i se datora lui, deorece ea nu-l cunoştea ? Dacă puterea de atracţie pe care o simţise faţă de el ar fi fost mai puţin violentă, probabil că s-ar fi comportat altfel. Iată de ce, de cînd Numa era la Aloxe, ea evitase să-l întîlnească. Fusese desigur o greşeală pe care risca să o plătească scump, pentru că în mod sigur el aflase cine este ea — totul se află în localităţi mici — ori, dacă el îi reproşa probabil tăcerea sa. Vroia poate s-o pedepsească.

În acel moment îl observă pe tatăl său care deschidea ochii. Inima îi bătu mai tare şi se aplecă reţinîndu-şi sùflarea peste sărmana faţă tumefiată. Deodată, zgomotul unui motor sparse tăcerea. În faţa casei se oprea o maşină. Sophie alergă spre uşă.

— Leonie... Leonie..., strigă ea, sînt sigură că este doctorul Armaury. Ia-ţi lanterna şi condu-l prin curte.

Intrînd în cameră, Numa nu o văzu pe Sophie, care se trăsese departe de lampă. Se apropie de pat, îl examină pe rănit şi ridicînd capul, declară :

— Trebuie transportat de urgenţă la spital. Îmi iau răspunderea internării sale. Este cineva din familie aici ?

Străbătu cu privirea camera. Sophie înaintă. Cu o voce emoţionată, ea murmură :

— Eu sînt fiica lui.

Numa se întoarse şi observă umbra tremurîndă care îi răspunsese. Tresări. Era necunoscuta de pe drum. Micuţa arogantă care se legase de profesiunea sa. Totul se explica !

Indiferent ca şi cum s-ar fi adresat unei necunoscute, coborî vocea :

— Domnişoară, trebuie acţionat rapid. Tatăl vă este în pericol pentru că a pierdut mult sînge.

— Oh !... Doamne, murmură ea pierdută.

Fără a o asculta, el continuă :

— Nu am timp să aştept sosirea ambulanţei...

Se adresă Leoniei care se retrăsese cîţiva paşi înapoi :

— Există nişte bărbaţi care mă să ajute să-l duc pe domnul Vernon în maşina mea ? O să-l conduc chiar eu la spital.

— Grădinarul, care este vecinul nostru...

— Plec să-l caut, strigă Sophie ieşind în fugă.

După ce, după cîteva minute, vindecătorul fusese instalat în Renault, Sophie se apropie de Numa :

— Permiteţi să vă însoţesc, doctore ? Am făcut un stadiu la Crucea Roşie.

— Nu văd nici un impediment... Urcaţi.

Tonul era sec, profesional. Imediat maşina se angajă pe marea arteră ce conducea spre Beaune.

Cînd, mai tîrziu, Sophie rememoră acele clipe petrecute la spital, cînd evocă odaia albă şi tristă, peretele gol unde pe cadranul unui ceas urmăriseră oră cu oră progresele luptei duse de doctorul Armaury cu moartea, înţelese semnificaţia cuvîntului „miracol". Ceea ce făcuse Armaury era o adevărată minune.

Ea obţinuse autorizaţia să rămînă în sala de operaţie în timpul actului chirurgical şi chiar îl ajutase pe doctor. Cînd în zori, infirmiera fusese chemată lîngă un alt bolnav, el decisese să încerce o nouă transfuzie de sînge. Cu cîtă teamă Sophie îi urmărise gesturile, autoritatea, competenţa. Ea făcuse tot ce putea mai bine ca să-i uşureze sarcina.

În sfîrşit, ziua începu să prindă contur şi pereţii micii camere să se lumineze. Numa, cu un surîs, pronunţase cuvintele pe care ea nu le mai spera ; privind-o în faţă pentru prima oară după sosirea lor la spital, strigase :

— Tatăl dumneavoastră e în afară de pericol, acum pot s-o afirm.

— A fost necesar devotamentul dvs., murmură ea cu emoţie.

Cu o faţă destinsă, el îi răspunse :

— Dacă am mai fi întîrziat cu o oră, nu ar mai fi fost nimic de făcut.

Ea făcu cîţiva paşi către el :

— Sînt prea tulburată, doctore, ca să vă exprim întreaga recunoştinţă... dar...

El dădu din mînă :

— Nu, nu-mi spuneţi nimic... Nu mi-am făcut decît datoria de doctor şi nu aveţi de ce să-mi mulţumiţi.

Pe un ton grav, ea replică :

— V-aţi făcut mai mult decît datoria. M-am adresat în van confraţilor dumneavoastră şi nici unul din ei nu a considerat necesar să se deranjeze.

— Să zicem că întîmplarea a făcut ca nici unul dintre ei să fie liber.

Fără să vrea, luă apărarea confraţilor săi. În rest, adăugă pe un ton sever :

— N-aveţi dreptul să vorbiţi asftel...

Dintr-o dată ea se simţi ostilă. El nu admitea să i se atace colegii. Nevrînd să-l rănească îi zise :

— Sînt cu atît mai impresionată de devotamentul dvs. cu cît trebuie să vă amintiţi cu neplăcere de mine.

El o fixă cu o figură împietrită. Avea aspectul unei se găseşte fără apărare în faţa lui, ca o căprioară pe care un frison pe şira spinării şi avu impresia în acel moment, că se găseşte fără apărare în faţa lui, ca o căprioară pe care un animal sălbatic ar urma s-o devoreze. Cu un ton rece el îi declară :

— Domnişoară Vernon, aş fi acţionat la fel chiar şi în cazul celui mai mare duşman al meu... nu vă obosiţi cu prea multă recunoştinţă.

Îi uitase cumva prenumele şi faptul că i se adresase cu „Sophie“ ? Nu, dar încerca să o facă să înţeleagă că nu era pentru el mai mult decît o străină. Deoarece ea se înroşise, el crezu de cuviinţă să adauge, pentru a mai atenua din duritate.

— Nu m-aş considera capabil pentru profesia mea dacă m-aş lăsa influenţat de orice. Soldatul spune : „Apăr“, medicul : „Tratez boala“. Este o deviză pe care trebuie s-o respectăm în orice condiţii.

O scurtă tăcere urmă după această declaraţie. El se apropie de fereastră. În grădina care înconjura spitalul, mierlele începuseră să fluiere şi iarba strălucea prin miile de stropi de rouă luminate de soarele care răsărea. Timid, ea se apropie la rîndul său de el.

— Cînd se va întoarce tatăl meu acasă ?

El se întoarse. Această noapte de groază care-i marcase trăsăturile feţei îi dădea un farmec înduioşător. Această constatare îl făcu să rămînă mut. Ea trebui să repete întrebarea, ceea ce-l făcu să tresară.

— Tatăl dumneavoastră va putea părăsi spitalul în patru sau cinci zile.

Ea remarcă :

— N-ar fi prea mult, dacă aţi accepta să-i urmăriţi convalescenţa ?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc mult.

— Este ceva normal, o asigură Numa care se simţi brusc cuprins de o adîncă compasiune faţă de această fată speriată.

Ea murmură :

— Vă sînt recunoscătoare.

— Tatăl dvs. se odihneşte acum, să-l lăsăm să doarmă. O să vin la sfîrşitul zilei pentru vizita oficială.

Ea îl conduse pînă la uşă şi în acelaşi moment fu cuprinsă de un frison. Durerea de gît, pe care în emoţia sa o neglijase, devenea dintr-o dată supărătoare. Îşi puse instinctiv mîna la gît. Numa îi văzu gestul :

— Ce aveţi ?

— Ieri cred c-am răcit... Nu-i nimic.

El îi luă încheietura mîinii :

— Dar aveţi febră.

— O să iau o aspirină...

El o privi încruntîndu-şi sprîncenele.

— Mi-e frică să nu fie o anghină. Trebuie tratată. Puteţi trece pe la începutul după-amiezii pe la cabinetul meu ? Vreau să vă spun că aţi fost foarte imprudentă ca să staţi toată noaptea în această rochie subţire fără a pune nimic deasupra.

Acum că era singură, Sophie încerca un sentiment straniu. Este adevărat că Armaury îl salvase pe tatăl său, dar ar fi simţit aceeaşi recunoştinţă şi faţă de alt medic ? Tulburarea pe care o simţea în prezenţa sa nu se datora numai recunoştinţei.

Era un sentiment complex pe care nu putea să-l denumească. Trăsăturile sale virile, privirea sa uneori rece ca gheaţa treziseră în ea o senzualitate pe care o ignorase pînă acuma.

Fu deci foarte tulburată cînd se prezentă la doctor la ora două fix.

Numa o aştepta în pragul cabinetului său de consultaţii. Ea intră în camera imaculată şi observă că-şi schimbase costumul de oraş cu un pantalon de pînză bleu şi o cămaşă ecossaise, larg deschisă, ceea ce-i dădea un aer de veritabil sportiv.

— Să ne uităm în gît... Deschideţi gura.

El se aplecă deasupra ei, privirile li se încrucișară. Ea văzu o mică flacără în adîncul ochilor săi.

— Dar nu este o simplă anghină !... ai căpătat chiar și o bronșită. Vreți să vă ridicați corsajul pentru a vă asculta ?

Ea se simți îngrozitor de jenată.

— E neapărat nevoie ?

El o privi uimit.

— Bineînțeles, trebuie să aud de unde vine acest suflu.

Ea se înroși :

— Este... pentru că este foarte cald, nu port nimic pe sub bluză.

— Să nu vă jenați, am mai văzut deja tinere în bikini.

— Poate... dar eu nu port sutien.

El zîmbi :

— Sînteți o mironosiță...! Luați acest prosop... N-o să mă uit.

Ea-și scoase bluza și-și ascunse sînii sub țesătura pe care i-o dăduse. După ce se lungi pe patul de consultații, el se aplecă deasupra ei.

Respirați profund.

Dar în timp ce își apropia urechea de inima sa, ea se temu ca el să nu observe ritmul accelerat al acesteia și să remarce crisparea mușchilor atunci cînd una din mîinile lui se strecură sub omoplatul său ca să o apropie mai bine de urechea ce o asculta. Respirînd parfumul părului său, o parcurse un lung frison și un pic amețită închise ochi. Atunci cînd el ridică privirea, ea rămase cîteva secunde ca împietrită.

— Hai, nu e prea grav. Cu cîteva antibiotice, în cîteva zile vă veți însănătoși.

Ea tresări simțindu-se smulsă brutal din visul său.

Sophie se urcă pe bicicletă și reluă drumul spitalului. În timp ce traversa cîmpia însorită, se simți învăluită de o senzație neplăcută.

„Mi-a observat tulburarea... Sînt de neiertat că nu am știut să-mi domin emoția...". Se gîndi că el dăduse dovadă de un mare curaj ocupîndu-se cu atîta devotament de tatăl său.

„Asta o să-i cauzeze necazuri. Tot corpul medical o să fie împotriva lui". Acest presentiment nu întîrzie să se confirme două zile mai tîrziu.

CAPITOLUL III

În marele hol alb, bonetele infirmierelor alunecau ca niște pescărușI tăcuți.

Soarele care apunea pătrundea prin ușa larg deschisă spre grădină. Numa era mulțumit de intervenția sa din timpul nopții și de vizita la rănitul pe care-l găsise într-o stare satisfăcătoare, cînd un bărbat gras, un soi de buldog, sări asupra lui, ieșind dintr-o sală vecină, cu o expresie de indignare pe fața sa sanguină. În spatele ochelarilor cu rame de os, furia îi redusese ochii la două puncte minuscule. Își înghiți saliva înainte de a izbucni :

— Aș dori să vă vorbesc, doctore Armaury... Pentru că sînteți presupun, doctorul Armaury, intern la spitalul din Paris, venit să-l înlocuiți pe doctorul Marvel ?

— Desigur.

Numa, neînțelegînd intervenția sa, zise :

— Dar cine sînteți ?

— Marcel Mollariano, unul din cei mai mari proprietari de vii din împrejurimi... și cel care a donat cincizeci de milioane de franci pentru construirea acestui nou spital.

— Atunci... ce doriți ?

— Vă rog să intraţi în acest birou ce se află la dispoziţia administraţiei, pentru că ceea ce vreau să vă spun este foarte serios.

Vorbind, omul cel gras, arată spre o uşă ce se afla în partea stîngă. Numa îl urmă în camera cu pereţii goi, dar în care se găseau cîteva fotolii confortabile ca şi o masă mare. El se aşeză în spatele ei şi făcu semn lui Armaury să ia loc în faţa lui.

— Doctore, am aflat azi dimineaţă o noutate de necrezut, pe care mi-e greu s-o cred.

— Ce noutate ? întrebă Numa care imediat bănuise.

Dar fără să-i asculte întrebarea, celălalt reluă :

— A trebuit să-mi confirme infirmiera şefă. Nu numai că l-aţi îngrijit pe unul dintre cei mai violenţi denigratori ai corpului medical, care tocmai a fost condamnat public de către tribunal, dar mai mult de atît, v-aţi luat dreptul de a-l interna aici !

Bătu cu pumnul în masă pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Cu calm, Numa îi zise :

— În numele cui vorbiţi ? Al directorului acestui aşezămînt ?

— Nu, pentru că acesta este plecat în vacanţă, în Sud.

— Credeţi că v-ar aproba spusele ?

— E o problemă secundară... Am făcut o donaţie de cincizeci de milioane pentru construirea acestei clădiri şi cred că am dreptul să-mi spun cuvîntul. Acest Vernon ar fi putut fi îngrijit în altă parte.

— Din cîte ştiu, nu există nici o clinică particulară pe aici, ripostă Numa pe un ton rece.

— Sînteţi nou în această regiune, dar nu puteţi să nu ştiţi răul considerabil pe care l-a făcut medicinii oficiale acest Vernon, care „practică“ mult în această zonă. Armaury se înţepeni.

— Știu că doctorii îl consideră un adversar periculos, la fel ca și pe doctorul Solomidès care tocmai a murit, pentru că în cîteva cazuri a vindecat bolnavi irremediabil condamnați.

Țintit, îi parase lovitura. Îl lovi pe adversarul lui într-un punct mult mai sensibil, așa că adăugă :

— Sînteți doctor de vorbiți așa ?

— Nu, dar după cum v-am spus, am drepturi aici... Și ascultîndu-vă, mă întreb, doctore Armaury, dacă am în fața mea un adevărat discipol al lui Esculap.

— Domnule Mollariano, refuz să discut mai mult cu un om care nu face parte din profesia mea.

Din palidă, fața interlocutorului deveni pămîntie. Semăna cu un Budha amenințător. Plin de ură, zvîrli :

— Doctore Armaury, dacă n-am obiecții asupra titlului dvs., vedeți că nefiind medic, m-am resemnat, voi scrie un raport pe care îl voi depune la Consiliul superior, pentru a semnala pericolul despre doctrinele revoluționare pe care le aduceți în sînul medicinii și fiți sigur că voi strînge semnăturile tuturor confraților dumneavoastră din regiune.

Numa se ridică, cu un surîs răutăcios :

— Și eu, domnule Mollariano, dacă n-aș fi fost bine crescut n-aș fi ascultat cu un astfel de calm tot ceea ce ați insinuat... Acum, lăsați-mă să vă spun că bunicul meu a fost medic în colonii și a salvat de la moarte un vrăjitor care, opt zile după aceea, a încercat să-l otrăvească. Mi-am făcut din profesia mea de medic, un ideal diferit de al dumneavoastră... Umpleți-vă butoaiele cu vin, cîștigați suficienți bani ca să-i folosiți pentru a face ordine într-un domeniu în care nu vă pricepeți, ceea ce este șocant și ridicol în același timp... să știți domnule Mollariano, că uneori ridicolul ucide... Uitați-vă în oglindă și dați-vă seama...

Demn, părăsi biroul lăsîndu-l pe omul cel gras sufocîndu-se de indignare.

Cele trei zile care urmară, Numa fu obiectul ostilităţii personalului din spital, aceştia din urmă primind ordine de la Mollariano care vroia să-l facă să simtă că nu va uita ofensa primită. Un tînăr medic care-l simpatiza pe Armaury şi nu-l blama pentru intervenţia pe care o făcuse asupra „vindecătorului", îi mărturisi că marele proprietar vinicol era de o generozitate de necrezut şi direcţia aşezămîntului se purta cu el cu mănuşi.

Întîlnind-o pe Sophie îi ceru noutăţi despre bronşita sa.

— Sînt complet vindecată... Reţeta dvs. a fost nemaipomenită.

— Sînt încîntat... mi-ar place ca tatăl dvs. să fie repede în stare să plece de aici.

Ea bănui că el era sătul de coaliţia ce se făcuse împotriva lui şi pe care o intuise.

Totuşi o încerca o teamă. Odată întors la domiciliu tatăl său, doctorul Armaury va mai încerca să treacă pragul casei „vîndecătorului" ?

În faţa figurii neliniştite, care nu îndrăznea să-l întrebe, el o linişti :

— De cum va ajunge acasă, voi trece să-l îngrijesc pe tatăl dvs.

Emoţionată, bîigui o scuză, dar el o întrerupse pentru a adăuga :

— Am multă consideraţie pentru domnul Vernon.

Faţa Sophiei se lumină :

— Oh ! Doctore, nici nu ştiţi ce înseamnă asta pentru mine ! Există cel puţin un medic oficial... Şi ce medic !... Un specialist care susţine că tatăl meu nu este un şarlatan...

Numa o învălui într-o privire caldă pe această fată,

care cu curaj, în toate ocaziile, lua apărarea celui pe care-l iubea şi-l urma cu toată puterea sa. Vorbind, ajunseră în faţa uşii camerei lui Vernon.

Storurile atenuau lumina orbitoare a soarelui care apunea. Totuşi, o rază de lumină străpunsese un colţ al camerei. În patul său, bolnavul se odihnea. Chiar dacă era încă slăbit, faţa nu-i mai era trasă. Dormea atît de adînc încît nici Sophie, nici Armaúry nu încercară să-l trezească. Cum noaptea se apropia, Numa zise:

— Eu o să plec.

— Şi eu, pentru că trebuie să trec pe la mecanic deoarece această rablă riscă să mă lase în pană.

— Mergeţi către mecanic. O să vă urmez cu maşina. După ce vă veţi lăsa bicicleta la el o să vă conduc acasă.

— E-n regulă.

Zece minute mai tîrziu, Numa o urca pe Sophie în Renault-ul său. Ea-şi privi ceasul.

— Aş mai fi putut să stau încă o jumătate de oră lîngă tatăl meu, mai ales că în seara asta Leonie s-a dus la copiii ei la Bligny.

— Ce aţi zice de un mic ocol ? Frumuseţea serii este ca o invitaţie la plimbare, nu credeţi ?

El se aplecase asupra sa, Sophie îşi înghiţi saliva din gîtul uscat de emoţia ce se trezea în ea.

— E adevărat, timpul e minunat.

Se gîndi deodată la tulburarea care o cuprinsese, cîteva zile mai devreme, cînd el o ascultase la plămîni. Credea că simte din nou mîna în dreptul spatelui ei. O bucurie ascunsă dădea vocii sale o inflexiune nouă.

Traversară Beaune şi se angajară pe drumul spre Seurre. Ea observă :

— Nu-i direcţia noastră.

— Da, dar mi-a venit o idee.

— Ce idee ?

— Nu sînteți grăbită, nimeni nu vă așteaptă, și nici pe mine... Și atunci vă duc să cinăm într-un restaurant pe malul rîului Saône.

— Sînteţi foarte amabil.

Întoarse capul în direcţia pădurii pentru a nu se vedea cît este de tulburată... gest nu tocmai prompt... el văzu sclipirea ochilor ei. Fetele cu figuri solemne au cîteodată un foc interior de care trebuie să te ferești. Deși credea că secretul său îl poate păstra pentru ea însăși, el fusese descoperit. Armaury ridică ușor din sprîncene. Nu fusese cam imprudent pentru el că-i arătase atît de repede simpatie ?

Arătîndu-i un drum secundar care traversa cîmpul, îi zise :

— Să mergem pe acolo, este un colț încîntător.

Renault-ul se îndreptă pe sub umbrele stufoase.

Drumul ușor desfundat, la o hurducătură, o azvîrli pe Sophie lîngă Numa. Ea se retrase brusc la locul ei cu o mișcare prea bruscă pentru a fi naturală. Mîna sa părăsi volanul pentru a încerca s-o rețină și se puse pe umărul său gol. Ea simţi apăsarea nervoasă a degetelor sale pe pielea sa și simţi ca un fel de descărcare electrică. Închise ochii vrînd să alunge din mintea sa gîndul că viaţa i-ar putea lua un curs nou și minunat, un drum unde l-ar găsi alături de ea pe un tovarăș ca Numa.

Cu toată înţelepciunea sa, ea nu avea decît douăzeci de ani și, la această vîrstă aluneci repede cu gîndul spre soluţii fericite.

Tresări cînd vocea lui Armaury rupse tăcerea adîncă ce-i înconjura.

— Uitați-vă ce frumoasă este panorama.

El îi arătă colinele înroșite de ultimele raze ale soarelui. Instinctiv frînă. Mașina se opri deasupra unui taluz.

Ieşiră din Renault şi merseră pînă la un mic promontoriu care domina o cîmpie înflorită.

Rămaseră cîteva momente fără a spune nimic, gustînd unul alături de celălalt, o armonie perfectă care se integra cu pacea serii.

Sophie făcu un efort de voinţă pentru a ieşi din acea stare de beţie care o moleşea. Şi cum încerca să spună ceva, privi în iarbă şi descoperi un trifoi cu patru foi care se înălţa mîndru deasupra vecinilor săi. Cu un gest spontan se aplecă şi culese micuţul fir verde.

— Primiţi, vă dau un talisman care să vă poarte noroc.

El surîse, mişcat de naivitatea ofrandei. Amuzat de replică :

— N-aş vrea să rămîn dator faţă de dumneavoastră şi mi-ar place să vă dau şi eu un astfel de talisman, dar credeţi că voi mai găsi un altul ?

Căută timp de cîteva minute cu încăpăţînare, pe urmă se ridică declarîndu-se învins. Sophie avu un uşor surîs :

— Haideţi, vă iert. Probabil nu era decît unul şi pe acela eu l-am găsit.

Adăugă apoi cu oarecare melancolie :

— De altfel, aşa este întotdeauna în viaţă. Întotdeauna există cineva care dă mai puţin ca altul. Este regula jocului...

El îi luă braţul sub al său :

— Nu vreau ca să fiţi creditorul meu. O să ţin minte că am o datorie... Trebuie să găsesc altceva.

Se aplecă asupra ei şi un moment, crezu că o să o îmbrăţişeze. Fu uimită că nu-şi împlini gestul. El se ridică cu o astfel de repeziciune că ea resimţi un şoc. Rămaseră imobili unul în faţa celuilalt pe fundalul unui

orizont pe care lumina nocturnă începea să traseze dungi albastre de-a lungul cîmpului.

Sophie gîndi că niciodată n-ar putea să uite acea oră tulburătoare care marca totodată și decepția sărutului pe care nu-l primise, dar care era totuși plină de o fericire imprecisă.

— Cînd mă gîndesc că în această seară sînt alături de dumneavoastră după ce prima dată eram dispusă să vă detest. Știți că după îngrijirea tatălui meu de către dvs. am remuşcări în această privinţă ?

— Adevărat... de ce ?

— Pentru modul ostil în care v-am primit aici. Cred că m-ați găsit foarte nesuferită.

— Vreți să vă spun adevărul ?... V-am tratat drept „scorpie“ și n-o să mi-o iert niciodată... Am uitat tot pentru că sînteți fermecătoare. Dar vorbim prea mult şi ar trebui să mergem să mîncăm.

Urcară în mașină și, ghidat de Sophie care cunoștea regiunea, se opriră în fața unui restaurant de pe malul Saône și care era la modă. Deși avea numeroși clienți, găsiră o masă retrasă în prima sală. Comandară o friptură și specialitățile locului.

Niciodată Sophie nu se simțise atît de veselă. Numa care călătorise mult vorbi despre Japonia și Statele Unite încîntînd-o pe vecina sa cu conversația. Deodată se auzi un pick-up. Era un tango. La capătul terasei se formară niște cupluri.

— Acceptați să dansați ? întrebă Numa.

Ea acceptă cu bucurie. El o conduse spre pistă.

Pașii li se acordau în mod armonios. Pentru că Numa o domina pe Sophie cu înălțimea, ea se simțea puțin ameţită să-l simtă atît de aproape de ea, în penumbra complice pe care lanternele veneţiene, o împrăștiau asupra cuplurilor de dansatori.

El îi murmură la ureche :

— Ce ușoară sînteți...

— Și mie îmi place să dansez cu dumneavoastră...

Continuară dansul și el o strînse mai tare :

— Nu este rău că m-ați detestat... Uneori asta poate fi baza unei prietenii solide... Începi prin a te urî, pe urmă, după ce te cunoști mai bine, înveți să te înțelegi și printr-o minune devii prieten cu celălalt.

Un freamăt o parcurse. Este adevărat că el îi spunea un lucru drăguț, dar ar fi preferat un alt cuvînt decît acela de „prietenie". Ridică ochii spre el, privirile li se încrucișară. Era vizibil că-l admira, dar despre el nu putea să spună ce gîndește. Fața sa părea de piatră și nu reflecta nici un pic de tandrețe. Avu impresia că era foarte departe de ea. Încercă o puternică decepție.

Mai tîrziu, după ce urcară în mașină, nu schimbară decît cîteva fraze lipsite de importanță în timpul drumului de întoarcere.

Cînd automobilul se opri în fața casei tatălui său, ea crezu că se trezește dintr-un vis.

Dacă Numa n-ar fi deschis portiera, cît timp ar fi rămas ea împietrită pe locul său ?

— Vreți să cinăm împreună miercuri ? Această seară a fost încîntătoare.

Ea tresări de bucurie, neașteptîndu-se la această propunere.

— Cu plăcere.

— Atunci o să trec să vă iau la ora șapte. Bună seara, Sophie.

El se înclină în fața ei și deodată, în mod brutal, o strînse în brațe, în timp ce gura lui o căuta pe a sa. Îi dădu o sărutare autoritară și tandră în același timp, lăsînd-o complet năucită.

CAPITOLUL IV

Sophie nu putu să închidă ochii în această noapte. Avea certitudinea că Numa nu că o iubea, dar cel puţin o plăcea şi asta o făcea să simtă o căldură în inimă. Urma să-l revadă, pentru că o invitase.

Zilele următoare îi părură uneori foarte scurte, alteori foarte lungi. Trăind ca într-un vis, în afara realităţii cotidiene, uneori într-o exaltare de bucurie şi alteori într-o anxietate iraţională, pierdu noţiunea timpului. Nu ştiu niciodată cum trecu acea săptămînă. Uneori, simţind că se apropie ziua cînd Numa va veni s-o caute, s-o ia să cineze cu el, nerăbdarea îi creştea, trădînd-o.

Adesea, cu privirea pierdută, rămînea gînditoare sau se apuca să cînte.

O mamă nu s-ar fi înşelat asupra unor astfel de semne. Tatăl său nu observase nimic, pierdut în gîndurile sale, pentru că între timp, Vernon se întorsese acasă.

Ziua de miercuri, sosi, în sfîrşit şi, într-o frumoasă după-amiază, în faţa geamului său deschis asupra grădinii ce radia căldură, Sophie îşi îmbrăcă rochia cea mai seducătoare, din mătase lavand, îşi pieptănă părul deschis şi se parfumă discret.

Frumoasa sa cameră din palisandru auriu, stil Restauration, plină de flori, cu perdelele imaculate de tul,

evoca anii unei adolescenţe fericite şi nepăsătoare. Care va fi viitorul său ?

Numa va răspunde şi el, în fundul sufletului său, la această dragoste nouă şi emoţionantă care o tulbura ?

Nu vedea în ea decît un flirt pasager ?

Rămase o clipă cu pieptul în aer, plină de îndoială şi nesigură. Ea urmări maşinal mica rază de soare ce se reflecta în oglindă şi fremăta ca aripile unui fluture. Pe urmă, deodată, se văzu în oglindă şi descoperi că este fermecătoare, o bucurie se deslănţui în ea făcînd-o să facă cîţiva paşi de dans.

— Eşti cam veselă de cîtva timp, lansă deodată vocea gravă a Leoniei.

Acest suflet bătrîn se înduioşa totdeauna pentru cea pe care o crescuse de la moartea mamei sale şi pe care o răsfăţa ca pe propriul său copil. Servitoarea îi întinse Sophiei o pereche de ciorapi transparenţi şi-i zise rîzînd şăgalnic :

— Fă-te frumoasă, micuţa mea.

— Sînt fericită, Lèonie, tata merge din ce în ce mai bine !

— Am înţeles, dar pentru el te faci aşa elegantă ? întrebă bătrîna aranjînd papucii abandonaţi pe covor.

Ea reluă :

— Te găteşti ca să te uiţi la televizor ?

— Nu, nicidecum ! Nu mănînc în seara asta acasă, ştii prea bine !

Lèonie o privi pe Sophie ridicînd din sprîncene :

— Nu mănînci aici ? Dar am făcut o tartă aşa de bună !

— Ori ai memorie scurtă, ori o faci dinadins, ţi-am spus că sînt invitată de...

Ea se opri, lăsînd neterminată fraza, dar bătrîna ridică ùn deget şi murmură :

— Ştiu, ieşi cu doctorul Armaury !

— Nu ţi se poate ascunde nimic ! Ei bine, m-a invitat să cinez cu el.

Foarte repede, adăugă :

— A fost atît de bun cu tata, că n-am putut să-l refuz, cred că înţelegi !

Servitoarea avu un surîs maliţios :

— Da, da... Te devotezi din recunoştinţă !...

Cu un surîs ciripitor, Sophie îşi aranjă pe cap, o bandă asortată cu rochia.

— Arăt bine aşa ?

— Eşti foarte frumoasă, fata mea... chiar prea frumoasă !... Nu-mi place asta, vezi tu ?

— Ce vrei să spui ?

Deoarece Sophie o privea uimită, ea adăugă încreţindu-şi ochii :

— Din recunoştinţă te-ai gătit aşa ?

— Nu rîde de mine...

Bătrîna dădu din cap.

— Nu e cazul. Şi eu, în tinereţea mea... Spune-mi, îţi place acest doctor ?

Cu un ton detaşat ea răspunse :

— Îl găsesc drăguţ...

Cealaltă ridică din umeri bombănind :

— Nu sînt nici trei săptămîni de cînd nu puteai să-l vezi în ochi !... Eşti cam schimbătoare !

— S-au petrecut multe lucruri în trei săptămîni, Léonie. Un om salvează viaţa altuia şi...

Servitoarea ridică un deget spre plafon :

— Cîştigă inima unei fete... Păzeşte-te !... Nu este un bărbat pentru tine... Bineînţeles că-i placi, pentru a se distra... nu-mi place să te văd plecînd singură cu el !

Sophie se îndreptă și își luă un aer scandalizat :

— Te îndoiești de mine ?

— Nu... dar tu ești tînără ! Tinerețea face adesea prostii... și atunci...

Lèonie nu mai termină, expresia ei gînditoare spunea multe.

Deodată, trei sunete de claxon rupseră tăcerea. Sophie tresări :

— Iată-l !... La revedere, Lèonie !... Să-i spui tatei cînd se întoarce că n-o să vin tîrziu.

Sub privirea dezaprobatoare a bătrînei, zbură, vîrtejul rochiei sale bleu-lavand, lăsînd în urmă, ca pe o prezență, o dîră de parfum.

Numa o aștepta în picioare, lîngă mașină.

Era îmbrăcat într-un costum deschis, gulerul cămășii lăsa să i se vadă gîtul bronzat.

O ținută de vară înlocuise costumul sever pe care-l purta la spital sau ținuta sport pe care o obișnuia acasă. Ea remarcă fiecare amănunt și fu satisfăcută. Asta denota că el dă o importanță deosebită acestei ieșiri și o plasa în afara obligațiilor sale obișnuite.

Se întrebă, cu inima bătînd, dacă el va avea o atitudine diferită, acum, după sărutul pasionat pe care i-l dăduse ? Dar el era calm.

— Bună seara, spuse. Imediat, adăugă : Ești chiar mai încîntătoare ca de obicei, azi !

Ea surîse fericită, dar nu găsi nimic să-i răspundă.

Urcară în mașină. Motorul se îndreptă spre drumul de la Dijon, în direcția Nuits-Saint-Georges. Sophie își dădu capul pe spate, aerul îi biciuia fața. Cuprinsă de un soi de beție, închise ochii, scăpînd astfel, privirilor inchizitoriale pe care tovarășul său i le arunca din cînd în cînd.

— Nu vă este frig ?... Am deschis capota. Este aşa de frumos !...

— Aţi avut dreptate... Mă simt foarte bine.

Mai schimbară cîteva vorbe nesemnificative.

Traversară micul oraş şi o luară spre Clas Vougeot. În fine, după un sfert de oră, Renault-ul încetini şi se opri în faţa unei case rustice, pitită sub viţă de vie şi flori de geranium. Mai multe maşini atestau renumele restaurantului.

— Să mergem, zise Numa, locul este simpatic şi cred că se mănîncă foarte bine aici !

Cîteva minute mai tîrziu, proprietarul, un om solid cu accentul regiunii, îi conducea în vecinătatea altor clienţi, sub un umbrar de caprifoiu intim şi parfumat, unde ultimele raze de soare făceau paharele să scînteieze.

Sophie înţelese că doctorul Armaury avusese grijă să rezerve această masă. În timp ce ea căuta un loc unde să-şi aşeze geanta albă, Numa ascunse sub şervetul ei un mic pachet pe care-l scosese pe neobservate din portbagajul maşinii. O chelneriţă nostimă se apropie să ia comanda. El propuse :

— Ce-aţi zice de nişte melci pentru început ? Pe urmă de un pui fript însoţit de un vin bun ?

Acest menú era pérfect. De altfel, în starea de spirit în care se găsea Sophie, orice fel de mîncare i s-ar fi părut delicios. Totuşi, încerca o mică decepţie. Atunci cînd fuseseră singuri în maşină, Numa nu făcuse nici o aluzie la sărutul înflăcărat pe care i-l dăduse. Va mai încerca oare să reînoiască gestul care o tulburase atît, la întoarcere ?

Deasupra capetelor lor, albinele ameţite se învîrteau, iar din depărtare o muzică de dans valsa în jurul lor. În timp ce-şi desfăcu şervetul, ea scoase o exclamaţie :

— Oh ! Ce este cu surpriza asta ?

Tocmai descoperise cadoul lui Numa... Desfăcu imediat pachetul auriu.

— Oh ! „Opium“ ultimul parfum la modă... Dar mă răsfăţaţi !

Într-o frumoasă cutiuţă, găsi un flacon în formă de pandativ, ultimul strigăt al modei. Îl agăţă imediat de gît şi ridică spre tovarăşul său ochii, iradiind de bucurie.

— Sînteţi mult prea drăguţ !

Numa se aplecă surîzînd :

— Mi-aţi făcut deja un cadou, acel trifoi cu patru foi, pe care-l păstrez ca să-mi poarte noroc şi în amintirea unei seri atît de plăcute. De altfel, dîndu-mi-l mi-aţi spus : „Unul dă întotdeauna mai mult ca celălalt !“ N-aţi vrut să mă faceţi să mint !

El nu mai spuse nimic, chelneriţa aducea primul fel de mîncare.

Numa, foarte vesel, vorbi despre o grămadă de lucruri în timp ce degusta meniul comandat.

Sophie avea impresia că este singură cu el, deoarece deşi erau şi alţi clienţi, majoritatea cupluri dispersate pe terasa înflorită, nimeni nu le dădea nici o atenţie.

La sfîrşitul mesei, Armaury propuse :

— Un lichior ?

— Nu sînt obişnuită cu lichiorurile tari !

— Măcar odată... Să sfîrşim cum trebuie acest meniu, spuse el cu autoritate.

CAPITOLUL V

Vinul bun îi dădea o veselie neobişnuită. Ea nu se mai simţise niciodată atît de în formă ca în seara aceasta.

— Accept. Am să gust unul, chiar două dacă insistaţi puţin.

— Bravo.

Ea adăugă grav :

— Sînt foarte satisfăcută. Printre altele, lui tata îi merge din ce în ce mai bine şi este o vreme atît de plăcută... Viaţa este frumoasă, nu găsiţi ?

Numa, care se juca distrat cu port-cuţitul său, învălui într-o lungă privire silueta fragilă şi nu răspunse. Îi era frică de vreo capcană ? Vroia să nu-şi mai amintească de ceea ce se petrecuse cu cîteva seri în urmă ? Regreta, poate ?

Sophie se simţi cuprinsă de teamă, totuşi, aceasta se risipi repede. El se aplecă spre tînăra faţă anxioasă care se întorsese către el.

— Sophie, m-am gîndit mult la dumneata.

— Şi eu, făcu ea cu jumătate de voce.

El o fixă, cu un surîs pe buze. Îşi amintea de sărutul pe care într-un fel i-l furase ? Acel sărut care o îmbătase şi pe care-l purta în ea ca pe o arsură dîndu-i visuri zbuciumate.

— Sînteţi foarte seducătoare... Sînt convins că mulţi bărbaţi gîndesc ca mine !

Ea roşi. Poate, pentru a-şi ascunde bucuria, îşi aplecă genele sale lungi. El îi luă braţul şi o atrase către el.

Cu un gest suplu şi instinctiv, ea se trase înapoi, speriată dintr-o dată. Dar, regretîndu-şi gestul pe care Numa l-ar fi putut interpreta greşit, zise, cu multe menajamente :

— Sînteţi parizian... şi nu cunoaşteţi viaţa de provincie.

Uimit, el întrebă.

— Cum aşa ?

— Ştiţi că masa noastră în tête-à-tête riscă să fie comentată în întreg ţinutul ? Să respectăm regulile !

El avu o mişcare nepăsătoare a mîinii şi o expresie uluită i se aşternu pe faţă.

— Să bîrfească ! Nu facem nimic rău !

Ea dădu din cap :

— Bineînţeles, dar, tocmai eu, fiica „vindecătorului" mănînc cu inamicul. Vă imaginaţi ?

Numa tresări uşor :

— Pe onoarea mea, nu m-am gîndit. Jucăm piesa Cidul în sens invers : Chimène supează cu Rodriguez. Singura diferenţă : nu l-am omorît pe tatăl dvs. !

— Mai grav ! zise Sophie, cu o spontaneitate care-i amuză pe amîndoi.., l-aţi salvat, Rodriguez, şi pariez că mîine, la băcănia Mondgodet, centrul de bîrfă al zonei, va fi o mare conferinţă.

— Nu-i va aduce băcanului nici un cîştig, zise el rîzînd pentru că acest gen de istorii nu-l va interesa.

— Numa, nu cunoaşteţi localităţile mici şi bîrfele lor.

— Este adevărat, totuşi se poate să exageraţi, cei din jur sînt străini.

Sophie își alungă o șuviță de păr care-i luneca pe obraz :

— Dar chelnerița acestui local este sora rîndașului din Mondgodet. Am recunoscut-o și ea a întors capul, prefăcîndu-se că nu mă vede, ceea ce mi s-a părut semnificativ.

— Chiar așa ?

— De mîine va povesti în oraș că ne-am îmbrățișat în seara aceasta, sub umbrar.

— Domnișoară Vernon, vă îmbrățișați uneori cavalerii ?

Sophie nu putu să se abțină, vroia să-și amintească scurta lor sărutare.

— Doctore ! Aveți memorie scurtă ?

El își încrucișă brațele și păru brusc jenat :

— Am înțeles, domnișoară, n-am spus nimic ! afirmă el solemn, dar regret această tăcere obligatorie, credeți-mă !

Cerul, deasupra umbrarului, începuse să se întunece. Un porumbel își striga porumbița dintr-un platan. Aerul era călduț și în timp ce ei vorbeau, uitînd de tot ce era în afara lor, în vale se auzeau strigătele ciobanilor care-și adunau turmele.

Sophie simțea cum noaptea se așterne peste ei și emoția care o cuprinse se accentuă atunci cînd lui îi lunecă mîna în despicătura rochiei sale. El mîngîie încetișor pielea fină și catifelată care fremăta sub degetele sale. Ea nu se mișcă, reținîndu-și respirația.

Rămaseră muți amîndoi, ascultînd în liniște strigătul nostalgic al păsării, dar Sophie rupse farmecul care devenea periculos pentru ea.

— Ar trebui să ne întoarcem, tata mă așteaptă, n-aș vrea să se îngrijoreze.

— La ordinele dumneavoastră, o asigură Numa şi voi executa tot ce doriţi.

Părăsiră, deci, umbrarul înflorit unde albinele adormite nu mai zumzăiau.

Părăsind micul han, Sophie surprinsese cu o oarecare indispoziţie, privirea chelneriţei care vorbea cu patroana. Nu se îndoi că cele două femei discutau despre filtrul fetei „vindecătorului“ cu noul doctor.

Pe drum, în întunericul care-i învăluia, mîinile li se atinseră de cîteva ori. Sophie simţea cum o învăluie o fierbinţeală. Cînd se vor despărţi, o va îmbrăţişa oare ? Va simţi din nou buzele lui Numa strivindu-le pe ale sale ?

Conştientă de slăbiciunea sa, se forţa să vorbească firesc cu companionul său, care-i povestea cît de pasionantă este meseria sa. Totuşi, cuvintele sunau fals în gura sa.

Un singur gînd nu-i dădea pace :

„O să-mi zică un banal „bună seara“ ?

Nu cumva el regreta acel moment impulsiv ?

Noaptea se lăsase atunci cînd maşina se opri în faţa casei vindecătorului. Nu se vedea nici o lumină. Bătrînul imobil era deja adormit. Această constatare îi plăcu Sophiei pentru că nu mai era necesar să povestească nimic. Îşi putea păstra impresiile numai pentru ea însăşi şi pe urmă cine ştie ? sub privirea prespicase a tatălui său, ar fi riscat să se trădeze !

El o luă de mînă pentru a o ajuta să coboare şi înainte ca ea să-şi dea seama, îşi apăsă buzele pe avanbraţul său.

Ea fremătă la acest contact. El percepu tulburarea şi braţul său se strecură sub umerii Sophiei şi o strînse puternic la pieptul său.

— Cît eşti de atrăgătoare.

Inima micuței bătu mai tare și Numa trebuie că-i auzi ritmul dezordonat. Ușor, cu mîna sa liberă, îi ridicase capul. Ea se simțea ca împietrită. Vinul bun și lichiorul îi anihilau întreaga voință și atunci cînd buzele lui alunecară încetișor dealungul gîtului său, crezu că întregul univers se sfîrșește.

— Sophie, îmi placi enorm.

El o tutuia, transportat de dorința pe care ea i-o inspira. Ceea ce aștepta în adîncul inimii sale, de la începutul serii, se întîmpla. Cît timp rămăseseră astfel înlănțuiți ? Sophie n-ar fi putut să spună. Numa se desprinsese primul :

— Trebuie să fim rezonabili...

Pentru că, în tulburarea sa, ea nu-i răspunse, el adăugă :

— Fată scumpă... Pe mîine...

— Pe mîine, repetă ea mașinal.

Sophie avea impresia că vorbește altcineva în locul său.

Nu știu cum ajunse în camera sa. I se păru că se scurseră multe zile de cînd plecase. Rezemată de fereastră, ascultă multă vreme zgomotele înăbușite ale nopții și visă, repirînd mirosurile proaspete ale grădinii. Viața sa nu va mai fi niciodată ca pînă acum !

Îi plăcea lui Numa... dar ea ?...

De ce să se mintă ? Dragostea care o cuprinsese o transforma într-o ființă nouă.

„Hai, gîndi ea mergînd la culcare și respirînd cu nesaț flaconul de parfum, astăzi începe viața mea, pentru că iubesc pentru prima dată. De ce să mă zbucium ?“.

În noaptea aceasta, visele sale avură figura lui Numa.

CAPITOLUL VI

Locuitorii acestui colţ de Bourgogne, care sînt la fel de curioşi ca toţi acei care locuiesc în orăşele, şi foarte vorbăreţi, nu întîrziară să observe transformările ce aveau loc în Sophie.

Ca urmare, ea-şi comandă în acest început de vară, mai multe rochii uşoare de culori vii şi vesele pe care le purta cu un surîs strălucitor pe buze şi o lumină cu totul nouă în ochi.

— Ea devine cochetă ! începu să se remarce în saloanele oamenilor „de bine“ ai locului şi rapid, începu bîrfa.

Indiferentă acestora, pierdută într-un vis care o făcea să treacă prin realitate ca o somnambulă, Sophie nu observa nimic şi-şi deschidea larg inima sa tînără acestei pasiuni.

În casa calmă, în grădina sa exuberantă unde daliile şi macii formau pete sîngerii şi aurii, începu să cunoască aşteptarea, dulceaţa viselor, fără ca tatăl său care se refăcea încetul cu încetul să bănuiască secretul copilei sale.

— Eşti cam distrată fiica mea, atunci cînd îţi dictez însemnările mele, remarca el cîteodată.

— E aşa de cald ! răspundea Sophie ai cărei obraji se împurpurau fără a avea nici-o legătură cu căldura verii.

Vernon se mulţumea cu aceste remarci spuse la întîmplare şi nu întîrzia să se cufunde în cărţile sale de prac-

tici medicale sau în notele sale personale, fără să observe emoţiile dragostei ce o cuprinseseră pe fata sa de douăzeci de ani.

Trecură două săptămîni. Sophie şi Numa se vedeau în mod regulat, pentru că marţea şi vinerea, el o conducea la cursurile ei de contabilitate, sub diverse pretexte.

Întotdeauna se găsea ca din întîmplare, un bolnav între aceste drumuri...

Este adevărat că Sophie era fericită să-l întîlnească pe Armaury, dar dacă el îi făcea complimente şi uneori o săruta uşor pe obraz, ea observa o rezervă care o puse pe gînduri. Într-o zi el îi spuse :

— Domnişoară Veron, dacă nu v-aş respecta, nu aş mai avea consideraţie pentru mine însumi.

Ea fu pe punctul de a-i răspunde :

— Nu ţin la respectul dvs. Aş prefera dragostea.

În acea seară, întorcîndu-se acasă, începură să-i curgă lacrimi, pentru că începuse să înţeleagă că el nu vroia să-şi ia faţă de ea nici un angajament de viitor. Totuşi o tutuise şi o strînsese tandru la pieptul său. Lucrurile ar fi putut dura mult timp astfel şi nimic nu s-ar fi întîmplat, dacă, într-o vinere furtunoasă, doctorul nu i-ar fi spus :

— Vreţi să mergem la Arnay-le-Duc ?

Pentru a admira lumina gălbuie, se opriră la un han, nu departe de un iaz.

Instalaţi la umbra unui tei mare îşi beau cu înghiţituri mici paharele cu Martini. Tăcuţi şi cu ochii pierduţi asupra peisajului, priveau rîndunelele care zburau jos ca şi cum ar fi fugit de un pericol misterios ce se afla pe cer.

Aerul era apăsător şi încărcat de parfumurile sălbatice ale florilor ce sufereau din cauza secetei. Alături de tînărul cuplu, agonizau tufe de hortensii şi fîntîna de piatră care se afla alături, nu lăsa să se scurgă decît un firicel subţire de apă.

— Ce cald este în seara asta, spuse dintr-o dată Sophie, mișcîndu-și la încheietură, brățara de aur care-i ardea pielea. Sînt năduşită !

— E adevărat. Cu siguranţă în noaptea asta va fi furtună.

Ea fixă orizontul care se întuneca.

— Ar trebui poate să ne întoarcem, dar pe o vreme ca asta îmi lipsește curajul și nu pot face nici cel mai mic efort, mai ales acum cînd stau atît de bine aici !

— Nu mai aveţi gheaţă în pahar, vreţi altul ?

Ea blestemă în gînd această frază banală.

De cînd se îmbrăţişaseră prima dată, el nu-i mai spusese nimic referitor la ei doi și se purta ca un străin. Amabil, bineînţeles, dar atît. Nici măcar nu încercase să o mai sărute. Ea simţi o decepţie cruntă și o suferinţă profundă. Astfel, urma să se termine acest flirt care abia începuse ?

Cu o voce rănită, gata să plîngă, ea replică :

— Nu mulţumesc, nu e cazul ! Să bei nu servește la nimic, nici chiar cu gheaţă, prefer să stau fără să mă mișc.

Pe drum, trecu o căruţă încărcată cu fîn, lăsînd în trecerea sa un miros de paie uscate. Sophie încercă să spună o banalitate, dar fraza sa rămase fără ecou. Numa părea absorbit, îndepărtat și aproape indiferent. Tăcură din nou. La ce bun să mai vorbești ! La un moment dat, Sophie, împinsă de dracu' vrînd să vadă ce este în capul lui, declară :

— Dacă aţi ști cu cîtă nerăbdare aștept zilele cînd ne întîlnim... Mi se pare că prietenia noastră crește pe zi ce trece și nu pot să-mi imaginez vremea cînd nu vă cunoșteam. Dar spuneţi-mi, ţineţi la mine ?

Numa care-și învîrtea paharul între palmele umede, îl puse pe masă cu oarecare jenă :

— Vă simpatizez mult, Sophie, nu aș fi aici dacă nu ar fi așa, dar...

Ea îi tăie cuvintele cu nervozitate. El vorbea de simpatie. Numai de simpatie ! Acest cuvînt îi produsese un adevărat şoc.

— Cred, lansă ea ca o sfidare, că dacă într-o zi ar trebui să nu vă mai revăd, nu m-aş mai putea consola niciodată !

O tăcere lungă ca timpul se instala între ei. Se auzeau doar vibraţiile unei maşini îndepărtate, acolo, pe drum şi tîrîitul obsedant al greierilor ascunşi în iarbă.

Numa îşi puse mîna pe încheietura fragilă a însoţitoarei sale şi o strînse încetişor.

— Micuţa mea, spuse el cu greutate, cuvintele pe care mi le-aţi spus mă obligă să vă vorbesc cu francheţe despre un subiect care mă apasă de multă vreme : mă credeţi liber, nu-i aşa ?

Faţa Sophiei se întristă imediat. Crezu că i se scurge tot sîngele din corp. Îngăimă :

— Nu cumva...

— Nu, răspunse el încet. Sînt logodit cu fiica şefului meu, profesorul Andrieu.

Cu gîtul strîns, gata să se sufoce, ea găsi totuşi puterea să întrebe :

— Marele chirurg ?

— Da... sper ca această mărturisire să nu întunece prietenia noastră la care ţin mult şi...

Sophie, care mototolea fără să-şi dea seama, şerveţelul între degete, dădu din cap fără să răspundă.

— Sper că nu sînteţi supărată că vă spun asta abia acum ?

Cum putea să vorbească cu atîta inconştienţă. Uitase că o strînsese la piept ca şi cum i-ar fi aparţinut. Uitase că-i spusese : „Îmi placi foarte mult...". Incapabilă să scoată un sunet, simţind cum i se adună lacrimile sub pleoape, îşi azvîrli capul pe spate şi rămase astfel un mo-

ment, gata să plîngă, apelînd la toată voinţa sa ca să se menţină calmă.

Numa care o observa cu spaimă văzu că pe obraji începură să-i curgă lacrimi.

— Micuţa mea ! murmură el tulburat, ridicîndu-se pentru a se apleca asupra fetei chinuite, nu este serios ! Nu v-aţi imaginat că...

Ea dădu cu disperare din cap şi ştergîndu-şi cu un gest rapid ochii :

— Nu-i nimic ! Nu ştiu de ce...

Dar suferinţa sa se declanşă ca o furtună şi sughiţuri de plîns convulsiv o scuturară în întregime. Îngrozit de această durere pe care o provocase, Numa, cu un gest de protecţie îi înconjură umerii tremurători. Aplecat asupra ei, dădu la o parte cu mîna liberă şuviţele blonde care-i ascundeau faţa şi-şi apăsă buzele pe buclele sale strălucitoare. Cu un suspin, Sophie încercă să se smulgă din această îmbrăţişare, dar gura lui Numa lunecă spre tîmpla sa şi întîrzie într-un lung sărut.

La capătul unui moment, el îşi reveni, se dădu înapoi cu un pas şi încercă să-şi vină în fire. Fără să spună nimic, Sophie îl privea cu ochii măriţi.

În interiorul hanului, un orologiu sună de mai multe ori şi un tunet îndepărtat se auzi la orizont. Foile teiului nu se mişcară părînd a aştepta ceva.

— Să mergem ! făcu el, rupînd vraja cu greutate. Îmi pare rău că mi-am pierdut sîngele rece şi vă rog să uitaţi.

— Dacă vă închipuiţi că este uşor acum, murmură ea cu tristeţe, nu ştiţi ce înseamnă pentru mine !

— Copila mea, te rog ' Nu vă credeam atît de romantică şi n-aş fi crezut niciodată...

Ea se îndreptă :

— Bineînţeles, mă găsiţi stupidă !

— Credeţi ? o întrebă el cu voce joasă, privind-o intens.

Ca şi cum furtuna n-ar fi aşteptat decît acest schimb de priviri ca să se declanşeze, un fulger despică norii şi cu un zgomot de sfîrşit de lume, se porni un potop.

Cu o săritură, ajunseră în holul hanului, gol la această oră şi întunecat de obscuritatea de afară, dar cei cîţiva paşi pe care trebuiseră să-i facă sub aversa brutală îi udase din cap pînă în picioare. Văzînd-o pe Sophie că tremură, Armaury se apropie de ea.

— Dacă o să rămîneţi udă, o să vă fie rău, zise el cu grijă. O să intrăm în acest hotel ca să vă uscaţi.

Se găsiră într-o sală joasă placată cu aramă şi ornată cu imense jerbe de trandafiri. O femeie solidă şi surîzătoare, care nu era alta decît patroana, se apropie de ei şi îi căină :

— Oh ! În ce hal sînteţi, săracii de voi !

— Putem să ne schimbăm ? întrebă Numa.

— Bineînţeles. Trebuie să vă dezbrăcaţi, doamnă, adăugă ea văzînd rochia udă a Sophiei.

Pe urmă adăugă, întorcîndu-se spre Armaury, cu un surîs comercial :

— Domnule, o să vă dau o cameră, tocmai am una liberă. După ce o să vă dezbrăcaţi, o să vă usuc hainele la bucătărie şi o să le calc dacă va fi necesar. În sala de baie veţi găsi prosoape şi chiar un halat de baie.

Urcară după ea, pe o scară de lemn ale cărei trepte trosneau sub paşii lor, care conducea la primul etaj, unde uşi numeroase cu numere pe ele se aliniau pe un culoar.

Ea deschise una. Era o cameră drăguţă, tapisată cu creton deschis, luminată de un geam mare. Într-un colţ, în spatele unui paravan, era un lavabou. Ea îl arătă :

— Aveţi chiar şi apă caldă. În acest moment am şase clienţi şi am aprins boilerul electric. Vă las. Puneţi-vă hai-

nele pe un scaun pe coridor şi le voi lua.

Cînd uşa se închise după ea, Sophie se simţi foarte jenată.

Această femeie îi lua drept un cuplu.

Numa declară :

— Încep eu, scuzîndu-mă, dar voi lua halatul ca să fie mai corect.

Se strecură după paravan. Şi, imediat, ieşi învelit într-un halat de baie. Luă un scaun pe care-şi puse hainele ude, întredeschise uşa şi îl depuse pe coridor.

— Daţi-mi rochia, îi spuse el Sophiei, care în timpul acesta, îi luase locul.

Ea şi-o scoase pe a ei aruncînd-o peste paravan. El o luă şi o depuse pe scaun, pe urmă închise uşa.

— Pot să vă ajut ? întrebă el.

— Pot şi singură, răspunse ea, ascunsă după paravan.

— Totuşi nu puteţi să vă frecţionaţi singură pe spate, adăugă el cu autoritate îndreptîndu-se spre ea cu un prosop în mînă.

Ea îi văzu figura în oglindă şi cum tocmai îşi dădea jos breteaua combinezonului, scoase un mic ţipăt şi-şi acoperi sînii cu mîinile.

— Sînt prea goală, exclamă ea.

El surîse :

— Uitaţi că sînt doctor şi cunosc corpul unei femei ?

El surîse, amuzat de emoţia sa.

— Este minunat, n-aveţi nevoie de sutien. Ştiţi că aţi fi un model încîntător pentru un pictor ? Ce corp minunat !

Sophie simţea o emoţie violentă acoperind-o. „Sînt lîngă el, îi plac şi el mă respectă pentru că în ochii lui sînt o tînără fată. Ce stupidă e viaţa !“ gîndi ea.

Şi atunci, îi veni o idee nebună.

— Ceea ce-mi spuneţi în legătură cu pictura mi s-a mai spus de multe ori, se pare că nu-s atît de rău făcută.

El se opri din frecţionat, privirile li se încrucişară în oglinda agăţată deasupra lavaboului.

Avu o privire mirată :

— Alţi bărbaţi... V-a mai admirat cineva astfel ?

Ea izbucni în rîs. Un rîs prea forţat pentru a fi natural :

— Drept cine mă luaţi ? Sînt o fată modernă şi nu trăiesc ca o călugăriţă, nu mai e genul la modă.

— Ah ! Într-adevăr ?

Ea continuă :

— Chiar dacă o să vă decepţionez, am avut ceea ce se cheamă două aventuri. Neimportante, trebuie să recunosc, dar nu sînt o sfîntă...

În timp ce vorbea, el îi puse mîinile pe umeri şi o atrase către el.

— De ce, doamne, nu mi-ai spus-o mai devreme ?

Gura sa îi strivi gura. Buzele lui lunecară pe corpul ei. Privirea i se adînci, ceea ce-i produse un frison Sophiei, în timp ce-i zicea cu o voce autoritară :

— Te doresc atît de mult... din prima zi.

Ea nu află niciodată cum se găsi lungită pe pat lîngă el. Afară ploaia lovea cu furie în geamuri şi de departe, furtuna se apropia. Totuşi, mînat de un ultim scrupul, Numa îi murmură :

— Micuţa mea dragă... îmi spui adevărul ?

Ea-i răspunse cu ardoare :

— Ce interes aş avea să mint ?

— Ţi-am spus că nu sînt liber ! Mă însor în luna noiembrie. Nu spera de la mine decît o dragoste fără viitor, nu vreau să te fac să suferi.

Cu toate că aceste cuvinte îi dădură ca o lovitură de pumnal în inimă, găsi forţa să surîdă :

— Știu ce vreau. Nu veți fu primul. Sînteți cinstit... cu de asemenea — Numa, iubește-mă, este tot ce-ți cer. Numai o dată. După aceea, dacă n-o să mai vrei n-o să mă mai vezi. Voi face tot ce vei vrea. N-o să-ți cer niciodată nimic... O jur !

— Nu sînt decît un bărbat... dacă ai ști cît de mult mă gîndesc la tine... Nu, nu-mi mai pot domina dorința de a te face a mea.

Aproape brutal el o strînse în brațe, în timp ce ochii săi aveau o expresie pe care ea nu o mai văzuse niciodată — expresia masculului care se repede asupra pradei sale. În acel moment, un fulger teribil desfăcu cerul și zgomotul tunetului care-l urmă, acoperi țipătul de durere și fericire pe care-l scoase Sophie.

CAPITOLUL VII

Puţin cîte puţin furtuna se potolea...

Clipe întregi rămaseră nemişcaţi într-o moleşeală plăcută. Sophie se întreba dacă nu este cumva pradă unui vis. Fericirea i se citea pe faţă. Totuşi, o cută încreţea faţa lui Numa. Încetişor, dar cu reproş în voce îi zise :

— Deci, m-ai minţit.

— Oh, Numa...

Se întoarse şi se strînse lîngă el. El o îndepărtă :

— Ştii că ceea ce ai făcut este foarte rău ?

Ea îl privi înghiţindu-şi lacrimile :

— Numa, dacă ai şti cît te iubesc ! Cît de mult mi-am dorit să cunosc dragostea prin tine ! Cu un altul n-aş fi putut face niciodată acest lucru.

— Vocea Sophiei tremura de exaltare. Aproape dur, el ripostă :

— Tocmai din acest motiv mă pui în faţa unei mari responsabilităţi.

Îşi trecu mîna peste faţa Sophiei :

— Ţi-am spus că nu sînt liber.

Imediat ea replică :

— Ştiu. Chiar dacă după aceste clipe de neuitat nu va trebui să te revăd niciodată, voi accepta ceea ce vei hotărî. Mi-ai dăruit o fericire pentru toată viaţa.

El surîse trist.

— Micuţă nebună ! atît de romantică şi pasionată ! Sper să găseşti repede un băiat care să fie un soţ bun şi care să te facă fericită.

Ea scoase un strigăt :

— Oh... nu spune asta !

El avu o tresărire de uimire :

— De ce ?

— Pentru că dacă vorbeşti aşa... nu mă iubeşti.

— Ba da, pentru că din tot sufletul îşi doresc fericirea. Nu plînge. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit niciodată să cedez acestei teribile tentaţii. Ce gafă !

Gînditor, se îndepărtă de ea. Se apropie de fereastră. Furtuna a cărei orchestră violentă acompaniase dragostea lor, se liniştise. O ploaie măruntă înlocuise potopul de pînă atunci. Era însăşi imaginea vîltorii care îi reunise şi care acum se liniştise.

Numa se simţa îngrozitor de vinovat, ar fi trebuit să-şi reţină dorinţa nebună pe care ea i-o provoca. Ea i se dăruise cu atîta înflăcărare şi candoare şi el ştia că o să sufere. El luă o decizie. Trebuia să găsească un pretext ca să plece la Paris cît mai repede. Dacă rămînea la Aloxis, n-ar fi rezistat dorinţei de a o revedea... ori, trebuia să se controleze pentru a rezista dorinţei de a face din nou dragoste cu ea. Trebuia, pentru a salva reputaţia fetei şi pentru a o menaja cînd va sosi momentul despărţirii, prea crud pentru ea. Ca doctor trebuie să tai răul din rădăcină. Ar fi fost mai bine. Se smulse din gînduri şi-şi trecu braţul în jurul umerilor ei.

— Draga mea, patroana a lăsat pe scaun hainele noastre uscate. Îmbracă-te. Nu mai putem rămîne aici, se face tîrziu.

— Domnule, doamnă, totul este în regulă, făcu patroana cu un aer complice, atunci cînd ei ieşiră din cameră. Apoi, văzînd patul desfăcut :

— Tinerii căsătoriţi nu se tem de furtună... Nu-i aşa ?

Această remarcă îl făcu pe Numa să tresară. Înţelese că în localităţile mici ochii văd totul. Da, trebuia cît mai repede cu putinţă să părăsească regiunea.

Ajungînd la capătul scării, Sophie observă că în graba ei, uitase să-şi ia cordonul rochiei. Făcu stînga-mprejur şi urcă rapid în cameră, dar negăsindu-l, întîrzie căutîndu-l. Numa, care plătise nota, fu surprins să n-o vadă revenind şi decise să meargă s-o caute, mai ales că în faţa hanului tocmai se oprise o maşină şi din ea coborau nişte clienţi.

În momentul în care Armaury intra în cameră, Sophie tocmai găsise cordonul care alunecase sub pat. Era aplecată pentru a-l lua. Atunci cînd ridică faţa Numa o descoperi plină de lacrimi.

— Draga mea... plîngi ?

Se înduioşă brusc şi blestemă în gînd cuvintele crude pe care le pronunţase cu cîteva momente în urmă.

— Nu-i nimic, bîigui ea, încercînd să-şi ascundă mîhnirea.

Cu o mişcare rapidă o atrase la pieptul său.

— Te-am lovit. Sînt într-adevăr o brută. Aş vrea să repar tot răul pe care ţi l-am făcut.

— Nu este vina ta.

El o strînse mai tare în braţe şi-şi lipi buzele de fruntea ei.

— Nu plînge... te rog...

Ea-şi ridică spre el bieţii ei ochi hăituiţi.

— De ce mi-ai spus că trebuie să mă mărit... Este de o cruzime...

El îşi aplecă faţa şi o văzu că tremură toată. Şi atunci cuprins de un elan necontrolat, îi ridică cu mîna capul şi-şi puse cu înflăcărare buzele pe ale sale. În acelaşi

moment, uşa pe care o închisese în urma sa, se deschise brusc.

Silueta robustă a unui om în impermeabil apăru în pragul uşii.

— Oh... Scuză-mă, doctore, vă deranjez, făcu o voce ironică.

Ei tresăriră. Sophie se retrase, roşi de ruşine, în timp ce Numa se întorcea, recunoscîndu-l cu stupefacţie pe Marcel Mollariano, acel acţionar al siptalului cu care el avusese o discuţie violentă.

Numa făcu un pas înapoi. Bogatul proprietar vinicol se retrăsese deja, închizînd cu putere uşa, pentru a-şi arăta dezaprobarea faţă de comportamentul lor.

— Vino, făcu Numa, conducînd-o pe Sophie afară din cameră.

Dar, pentru a părăsi hanul, nu era altă ieşire decît prin sala de restaurant. Din fericire, Mollariano, aşezat cu alte două persoane la masă cu care gusta nişte băuturi, era cu spatele la scară.

Numa şi Sophie trecură cu repeziciune, dar Armaury nu-şi făcea nici o aluzie ! Acest om, care de la început fusese duşmanul său, nu va rata plăcerea de a povesti tuturor idila pe care tocmai o surprinsese. Sophie era irremediabil compromisă. Printr-o coincidenţă regretabilă, Mollariano, trecînd pe lîngă han recunoscuse maşina metalizată, Renault-ul înmatriculat la Paris.

Atunci se oprise, propusese însoţitorilor săi să bea un pahar, pe urmă, împins de curiozitate, se urcase la primul etaj, ştiind că se închiriază camere, cu intenţia de a răspîndi descoperirea făcută, în scopul descalificării tînărului doctor pe care-l ura.

Acum, pe drumul de întoarcere, furtuna se potolise complet. Ambii tăceau, adînciţi în gîndurile lor. Sophie era foarte palidă Numa ghici fără greutate spaima ei.

Mîine, toată localitatea va afla că ea se întîlnește în secret cu doctorul Armaury într-unul din hanurile din împrejurimi. Cum va reacționa tatăl ei care avea încredere în ea ? Ea-i va destăinui dragostea care o cuprinsese ? Va nega ? Oricare ar fi situația, în mîndria sa, ea va suferi îngrozitor.

De cînd fuseseră surprinși de Mollariano, nu schimbară decît puține cuvinte. Lîngă Sophie, Numa, cu fața încordată, conducea cu brutalitate pe drumul încă ud de ploaie, fără să evite băltoacele. Dar pneurile scrîșneau, rupînd tăcerea care-i înconjura în acest moment și care semăna cu o complicitate.

— Uite acolo, primele case, anunță ea după cîteva momente. Oprește-te la capătul drumului și eu o să ajung pe jos acasă. Cum am întîrziat foarte mult este bine să nu fim văzuți împreună. Dacă, din întîmplare, individul pe care l-am întîlnit nu va emite o judecată intransigentă despre mine...

Vorbind, ea-și puse mîna pe cea a lui Numa, care cu blîndețe, i-o duse la buze :

— Să știi, draga mea, că nu este un om cumsecade și va fi foarte bucuros să-i facă rău tatălui tău. Am fost nebun adineauri, murmură el încet, nebun ca să cedez acestei tentații atît de minunată și irezonabilă în același timp.

Ea nu mai plîngea. Ridică spre el o privire pasionată.

— Nu, totul a fost din vina mea... am mințit...

— Da, dar eu trebuia să mă stăpînesc. Îți cer iertare că n-am putut rezista farmecului pe care-l exerciți asupra mea. Te-am compromis într-un mod prostesc.

Arborînd o veselie falsă, ea strigă :

— Taci ! Am cunoscut o mare fericire, o amintire, care, mai tîrziu, va fi pentru mine cel mai frumos lucru ! Ce importanță are ceea ce gîndesc oamenii despre mine.

Făcu o pauză și adăugă :

— Tatăl meu este deja inamicul său. Asta nu se va mai schimba. Să nu mai vorbim despre el.

Numa o privi cu gravitate.

— Copila mea, am pentru tine o mare, o imensă afecțiune. Știi, nu-i așa ?

Cu inima bătînd, ea zise :

— Da, știu.

— În acest caz, voi fi de neiertat dacă-ți voi face rău.

Atunci ea strigă exaltată :

— Dar dimpotrivă ! Ești primul bărbat cu care am făcut dragoste. Această clipă va rămîne pentru totdeauna întipărită în mine.

Ca toți cei care iubesc, ea se repeta. Își închise ochii pentru a se reculege și a-și evoca mai bine această scurtă fericire și zise :

— Le înțeleg foarte bine pe cele care rămîn fidele toată viața memoriei unui soț.

Cum el tăcea, ea îl privi cu o neliniște fermecătoare :

— Mă găsești puerilă, nu-i așa ?

Nu. Numa n-o găsea puerilă, dar era speriat de exaltarea ce se citea în ochii ei. „Micuța aceasta este teribil de pasionată. N-ar fi trebuit să fac dragoste cu ea“ își repeta el fără încetare. Nemaitutuind-o, îi spuse simplu, plin de scrupule :

— Astăzi, îmi vorbiți astfel pentru că sînteți o fată romantică și generoasă. Dar dacă, prin cleveteala acelui individ, tatăl va afla că l-am îngrijit cu devotament pentru a-i seduce fiica, n-o să mi-o iertați niciodată.

Ea avu o expresie a feței plină de tristețe, dar reacționă imediat.

— V-am spus deja cît am fost de fericită. Asta mă va ajuta în singurătatea mea. Eeste singurul lucru important pentru mine ! Restul nu contează !

— Dragostea mea, făcu Numa cu emoţie, regretînd aproape imediat că o numise astfel, dar totul îi revenise prea spontan pe buze !

— Aş vrea să ştiţi de asemenea, reluă ea, că atunci cînd m-aţi strîns în braţe, niciodată nu mi-a trecut prin cap decît această fericire prezentă. N-am avut nici speranţa deşartă de a vă vedea deodată liber, nici aceea, vinovată, de a vă face să rupeţi o căsătorie care poate să vă facă fericit. Vă iubesc, Numa, pentru toată viaţa şi fără nici un fel de calcule ! Fericirea pe care o veţi găsi departe de mine va fi şi fericirea mea !

Îl privi o clipă, vizibil tulburată. Pe urmă, fără a mai adăuga ceva, coborî din maşină şi se îndepărtă, dreaptă şi subţire, pe şoseaua lucitoare, luminată de reflexele ploii.

După ce Numa o văzu dispărînd la cotitura drumului, suspină şi-şi repuse maşina în funcţiune.

Conducînd încet, atît din prudenţă cît şi pentru a-şi pune ordine în gînduri, se gîndea la Mollariano. Pe urmă, respinse repede această viziune dezagreabilă pentru a-şi evoca expresia fermecătoare a Sophiei. Şi atunci, îl cuprinse o emoţie intensă la amintirea clipelor pasionate pe care le trăiseră împreună.

Înaintea acestei zile, ea nu fusese pentru el decît un flirt încîntător, fără prea mare importanţă, în timp ce acum... Se opri în faţa unei ferme unde îl aştepta un copil care avea otită şi, îngrijindu-l pe micuţ, se gîndi la tot răul pe care bogatul proprietar putea să-l facă Sophiei şi tatălui său. Deodată, vocea fermierei, o femeie corpolentă, urîţică dar cu un surîs cald, îl smulse din gîndurile sale.

— Da, zicea ea, da, datorită domnului Vernon, a fost salvat fiul meu.

— Cum aşa ? întrebă Numa.

— Avea un picior strîmb şi doctorii vorbeau de tuberculoză osoasă... Uitaţi-vă, domnule doctor, priviţi radiografiile !

Armaury se aplecă şi examină cu atenţie clişeele pe care i le întindea femeia :

— Da, spuse el, nu e nici-o îndoială !

— Ei bine, după tratamentul domnului Vernon, Pierrot al meu s-a vindecat şi acum merge ca orice alt copil ! Nu este minunat ?

— Este foarte interesant, în orice caz, recunoscu doctorul. Vreţi să-mi daţi mie aceste radiografii ?

— Cu plăcere, dar dumneavoastră sînteţi unul dintre prietenii lui...

Aceste cuvinte răsunară mult timp în urechile lui Armaury, în timpul drumului de întoarcere :

„Dumneavoastră, care sînteţi unul dintre prietenii lui... Dumneavoastră care sînteţi unul dintre prietenii lui..." Şi el care-i compromisese fiica ! Remuşcările îl cuprindeau. Începu să se judece cu o severitate care creştea pe măsura înaintării pe şosea. Posedînd-o pe Sophie, trădase încrederea pe care Vernon o avea în el şi în egală măsură îşi trădase şi logodnica. Abuzase de pasiunea naivă şi pură a unei fete care nu realizase importanţa acestui gest. Şi pe urmă, mai era şi Mollariano... Frînă brusc în faţa unei turme de gîşte care traversau şoseaua şi începu să înjure pentru a-şi uşura nervozitatea.

— Niciodată ! bombăni el. Niciodată n-ar fi trebuit să cedez atracţiei pe care mi-o inspiră această micuţă... Sentimentul pe care-l am pentru ea nu va fi decît trecător.

„Acest sentiment nu va fi decît trecător ?" întrebă conştiinţa sa. Ar putea uita vreodată darul pe care ea i-l

făcuse ? Ar putea să-și șteargă din memorie clipele tulburătoare pe care le trăise cu ea ? Pentru că el era „primul“ și este un lucru care nu poate fi uitat ! „Nu cumva din întîmplare, dragostea...“

Făcu o ocolire bruscă a unei gropi pe marginea căreia era un arbust și crengile îi zgîriară fața prin geamul deschis. „Dragoste ? își zise cu mirare. Dragoste ? dar atunci...“

Cînd Armaury ajunse acasă, în acea seară, pe buzele lui flutura un surîs.

CAPITOLUL VIII

În această dimineaţă, Lèonie tocmai termina de curăţat sufrageria. Un soare strălucitor făcea să lucească frunzele arbuştilor din faţa terasei înflorite, cînd Numa intră cu un pas hotărît în grădina „vindecătorului".

El întrebă, dacă la această oră matinală poate vorbi cu domnul Vernon şi aşteptă întoarcerea bătrînei servitoare, privind faţada casei demodate. Dar faţa Sophiei nu apăru la nici o fereastră. Léonie veni şi-i spuse că stăpînul său îl roagă să intre. În biroul său, mobilat auster şi plin de cărţi medicale, Vernon stătea în picioare, în faţa biroului său.

— Doctore, spuse el cu zîmbetul care-l caracteriza, fiţi binevenit.

Numa îi strînse mîna şi rămase în picioare, un pic stînjenit, din cauza a ceea ce avea să-i ceară omului care-l primea prieteneşte.

— Domnule, spuse el încercînd să dea vocii sale un ton impersonal, dacă am venit să vă văd atît de devreme, este dintr-un motiv străin de medicină.

Vernon avu o mişcare din sprîncene care-i trădă surpriza. Îi arătă un fotoliu vizitatorului său. El însuşi se aşeză în faţa lui :

— Vă ascult, spuse el, întorcîndu-şi mîinile pe genunchi.

Numa crezu că observă, în tonul solemn, o oareçare reţinere. Se întrebă deodată, care va fi reacţia acestui om straniu, a cărei privire părea că-i cercetează sufletul, atunci cînd îi va spune că vrea să se căsătorească cu Sophie. Oricare altul în situaţia lui Vernon ar fi considerat ca o mare onoare, Numa nu era sigur însă că el va interpreta în acelaşi mod.

Îşi drese vocea înainte de a începe :

— Fără îndoială că aţi observat cît de des am ieşit cu fiica dumneavoastră şi că-mi place compania ei.

Pe urmă, făcu o pauză şi-l privi pe „vindecător". Acesta nu se mişcase. Nici-o expresie nu se citea pe faţa sa. Cu toate că nu se simţea încurajat de această atitudine, Numa reluă :

— Se întîmplă că, fără să-mi dau seama, sentimentele mele în ceea ce o priveşte pe Sophie, s-au transformat dintr-o simplă prietenie, într-o afecţiune mai profundă şi acum, sînt sigur că o iubesc.

Vorbea cu capul plecat şi atunci cînd îl ridică, după acest preambul, fu uimit să constate expresia de severitate ce se citea pe faţa crispată a „vindecătorului", severitatea la care nu se aştepta.

— Cred că vă surprinde, reluă el, nedîndu-i posibilitatea lui Vernon să zică ceva, vă mărturisesc că totul este foarte recent, dar mă cunosc bine şi pot să afirm cu toată siguranţa că o iubesc din tot sufletul pe fiica dumneavoastră. De aceea, am venit să vă rog să-mi acordaţi mîna sa. Aş fi fericit ca Sophie să devină soţia mea.

El tăcu şi tăcerea se aşternu între cei doi bărbaţi. O muscă care bîzîia se zbătea între fereastră şi perdeaua de tul. Se vedeau copacii din grădină care se unduiau uşor. Toate aceste detalii îl frapau pe Numa, în faţa tăcerii ce se prelungea, mărindu-i starea de inconfort.

Vernon se ridică, în sfîrşit, nezicînd nimic, în continuare, şi începu să meargă de-a lungul şi de-a latul încăperii. Armaury care-l privea cu surpriză, vedea cum se umflă şi se înroşesc venele de pe fruntea sa, sub imperiul unei emoţii violente sau mînie puternică. În fine, se întoarse şi stînd în faţa tînărului doctor, îl interpelă :

— Aşa, spuse el, şi vocea sa era enervată, aşa, vreţi să-mi luaţi fiica, unicul meu copil, unica mea bucurie, pentru a o duce departe de mine, pentru a o smulge din acest loc şi de la acest tată pe care amîndoi îl consideraţi demodat şi a mă lăsa singur, cu amărăciunile mele !

Respiră adînc. :

— Ei bine, nu ! reluă el. Nu !

Numa avu un gest de protest.

— Credeţi că...

Dar celălalt îl întrerupse :

— Nu vă voi lăsa să o luaţi pe Sophie de lîngă mine sub pretextul unei dragoste care nu poate fi trainică şi care se va volatiliza la primul eşec.

— Cum puteţi afirma asta ? se revoltă Numa.

Dar celălalt îi ceru să tacă.

— Ştiu ce spun. Ea nu face parte din lumea voastră, doctore ! Vă veţi rusina rapid, în întîlnirile cu marile „Somităţi“, că v-aţi căsătorit cu fiica unui obscur „vindecător“ din provinicie, fără să socotim reproşurile confraţilor dumneavoastră, pe care vi le vor face fără încetare, într-o astfel de întrunire !

La rîndul său, Numa se ridică :

— Toate acestea nu există în faţa mea. O iubesc pe fiica dumneavoastră şi vreau s-o iau de soţie. Nu mă interesează nimic altceva ! Sînt de altfel surprins de aceste cuvinte din partea dumneavoastră, deoarece credeam că mă simpatizaţi, ca să nu spun mai mult !

Vernon avu o tresărire și replică sec :

— Eram sigur că o să vorbiți de recunoștință ! O să începeți să evocați devotamentul pe care l-ați pus în vindecarea mea. Dar, vedeți, doctore, una este recunoștința și alta este să-ți dai fiica unui om care, din punct de vedere medical, vrem sau nu vrem, este un dușman.

— Domnule Vernon, vă rog, mă jigniți.

— Regret, dar sînt cei ca dumneavoastră care m-au condamnat și în ochii lor nu sînt decît un șarlatan, chiar dacă vreți sau nu să admiteți. De altfel, dacă fata mea nu era atît de drăguță, m-ați mai fi îngrijit cu atît devotament ?

Numa sări sub imperiul acestei fraze calomnioase :

— Vă rog, domnule ! Opriți-vă, strigă el strîngîndu-și pumnii.

— Doar adevărul supără, doctore.

Fără să-l mai asculte, Numa continuă pe un ton scandalizat :

— Dumnezeu știe că am venit aici ca la un prieten, cu toată încrederea și în loc de asta primesc doar niște acuzații care mă rănesc. Dar cu tot respectul pe care-l am pentru tatăl Sophiei, nu știu, dacă vă voi mai putea asculta calm, continunînd astfel...

— Mai încet, doctore ! lansă cu o ironie crudă Vernon, ale cărui pupile scînteiau, calmați-vă, vă rog. Se pare că dumneavoastră îmi cereți mie ceva, nu ? Atunci, ascultați-mă cu atenție.

Se opri, privi gînditor spre bibilioteca din fața lui ca și cum ar fi căutat într-unul dintre volumele sale, inspirația. Oftă și adăugă :

— Sînt mai bătrîn ca dumneavoastră și în plus, am o mare experiență umană, prin meseria mea, pe care de departe nu o aveți. Ei bine, vă spun. Nici unul, nici altul, nu puteți fi fericit în această căsătorie !

— De unde această afirmaţie ?

— Vă separă multe lucruri, care într-o bună zi, vor face din voi, doi duşmani.

Se lăsă încă odată tăcerea, întreruptă de bîzîitul muştei.

— Domnule, reluă Numa, cred în buna dumneavoastră credinţă. Vreau să mă căsătoresc cu Sophie şi o voi face chiar dacă vreţi sau nu.

Vernon îşi îndreptă umerii ca un animal ce atacă :

— Niciodată ! spuse el. Niciodată, mă auziţi, n-o să v-o dau pe fiica mea şi nimic nu mă va face să-mi schimb decizia !

Deodată, uşa de la culoar se deschise şi apăru o rochie înfloratã. În picioare, palidă şi blondă, cu faţa hotărîtă, sfidîndu-l pe tată-l său cu privirea, Sophie, profund tulburată de această decizie care-i depăşea cele mai secrete speranţe, declară cu o voce clară :

— Da, tată, da ! Există un lucru care te va face să-ţi schimbi părerile şi anume, faptul că ieri, domnul Mollariano, ne-a surprins într-un han, unul în braţele celuilalt.

— Ce spui ? urlă Vernon care devenise livid.

Se îndreptă către fiica lui strîngîndu-şi pumnii, cu faţa crispată. Ei i se făcu frică de această expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Dar vrînd să-şi salveze dragostea care luase o întorsătură atît de neaşteptată, ea adăugă :

— Îţi spun că ne iubim. Liber, fără prejudecăţi m-am dat lui...

Pentru că Vernon îşi privea fiica cu o expresie rătăcită, ea reluă :

— Îi aparţin. Înţelegi tată ? Sînt a lui. Sînt femeia lui... Femeia lui !

El se îndreptă şi cu o voce chinuită strigă :

— A îndrăznit... a îndrăznit...

— Pentru că l-am minţit spunîndu-i că dacă face dragoste cu mine n-ar fi primul...

Furia îl strangulă pe Vernon cînd răcni :

— Nu eşti decît o uşuratică... o căţea !

— Vă interzic, se repezi Numa, gata să sară.

Vernon se întoarse către el.

— Te urăsc. Eşti un mizerabil !

— Tată, te rog, nu spune astfel de lucruri sub imperiul mîniei.

El nu o ascultă. Se încăpăţîna în furia sa :

— Nu eşti încă majoră. N-o să-ţi dau cosimţămîntul.

— Preferi să fiu amanta sa din umbră cu toate consecinţele care decurg de aici ?

În faţa violenţei cuvintelor Sophiei, tatăl ei cedă brusc. Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-şi puse capul între mîini. Se declara învins.

CAPITOLUL IX

Mai tîrziu, cînd Sophie vru să-şi amintească cele cincisprezece zile care precedară căsătoria sa, nu putu să-şi regăsească în memorie decît o vagă umbră a nervozităţii tatălui său, a tandreţei lui Numa, propria sa tulburare şi graba îngrozitoare a tuturor preparativelor pe care trebui să le facă singură.

Doctorul Numa, care la sfîrşitul lunii, trebuia să-şi termine înlocuirea care o avusese de făcut pentru a merge la Casablanca, unde îi fusese oferită o călătorie de studii medicale, de către o importantă clinică marocană, care încerca astfel să atragă una din speranţele medicinii franceze. Pentru că, însurîndu-se cu Sophie, Numa renunţa la o carieră strălucită la Paris.

— Va fi voiajul nostru de nuntă, îi declară el logodnicei sale. Vei vedea ce bine ne vom simţi sub palmieri şi leandri !

Ea rîsese, prea îndrăgostită ca să-şi dea seama ce înseamnă o căsătorie pripită, de care tatăl său se dezinteresa, refuzînd să vorbească despre ea, după ce pretinsese ca să aibă loc în cea mai strictă intimitate. Cît despre Numa, nu se gîndea decît să sosească ziua fixată. Ostilitatea pe care i-o arăta „Vindecătorul“ îi devenise insuportabilă. Vroia să fugă cît mai repede din acest colţ de Bourgogne care-i devenise insuportabil.

Într-o dimineaţă strălucitoare, Numa şi Sophie se căsătoriră într-o capelă a Seminarului din Beaune. Nu erau decît patru, cu bătrîna Léonie ce servea ca martor. Într-o tăcere plină de reculegere, tulburată doar de ciripitul rîndunelelor, Sophie se ruga la Dumnezeu. Îmbrăcată cu o rochie de mătase roz-pal, simplă, era înduioşătoare.

— Cînd Numa îi puse inelul simbolic în deget, o scutură un frison aşa precum scutură furtuna un copăcel şi ea ridică, spre cel care devenea soţul său, o privire extaziată şi un pic temătoare.

„N-o să regrete într-o zi, pe logodnica lui cea bogată ?“ se întrebă ea cu emoţie.

— Numa îi spusese că fiica doctorului Andreiu fusese prevenită şi că prefera ca Sophie să nu-i mai pronunţe niciodată numele.

Ea se înclinase în faţa voinţei soţului său, care-şi sacrifica pentru ea, cu atîta generozitate, o atît de strălucită carieră. Îşi promisese să nu se mai gîndească niciodată la acea femeie căruia îi luase locul în braţele şi poate chiar în inima lui Numa. Totuşi, nu era prea sigură. Numa o iubea oare sincer sau vrusese să o împiedice să nu se compromită ? Era o chestiune tulburătoare, care o hărţuia, dar pe care Sophie o respingea, atitudinea lui Numa dovedindu-i că acesta este foarte îndrăgostit.

— De ce crezi că nu eşti o soţie pentru mine ? Vom fi fericiţi, sînt sigur, afirmase el cînd ea, plină de remuşcări, nu vrusese să accepte minunata ofertă pe care i-o făcuse.

„Vom fi fericiţi, sînt sigură“ îşi repeta ea, rugîndu-se cu tot sufletul lui Dumnezeu, căruia îi datora această imensă fericire.

După ce se termină slujba, traversară curtea şi merseră pe jos pînă la locul unde Numa îşi parcase maşina. Imediat ajunseră la Aloxe, într-un loc plin de iarbă, um-

brit de un castan centenar în care se certau vrăbii gureşe. Aerul era proaspăt, pentru că plouase cu o zi în urmă şi un miros puternic de pămînt ud o făcu pe Sophie să fremete, pentru că îi amintea o senzaţie deja încercată...

Tresări smulsă din visare ; Vernon îi pusese mîna pe umăr.

— Adio, fiica mea, spuse el fără s-o privească. Du-te cu doctorul tău şi aminteşte-ţi că ţi-am prezis un viitor lipsit de bucurie. Vei înţelege repede cît este de dureros să te căsătoreşti cu un om care nu este din lumea ta.

Ea îl văzu cum se îndepărtează, cu umerii căzuţi, cu mersul sacadat, călcînd fără să vadă iarba înfloritä a acelui loc liniştit.

— La revedere, micuţa mea, îi spuse Léonie la ureche, ştergîndu-şi ochii cu batista sa mare şi albă. Încearcă să vii să ne vezi într-o zi ! Toţi vom fi fericiţi ! O să mă rog mult ca tatăl tău să se înşele şi tu să fii fericită !

Rămasă singură cu cel care acum, era totul pentru ea, Sophie se strînse şi mai tare la braţul său ;

— Am încredere, dragul meu ! spuse ea ridicîndu-şi către el, ochii limpezi ca cerul. Tu ai dreptate şi asta îmi ajunge.

Pe urmă, faţa lui Numa care se apleca peste ea, acoperi locul şi restul lumii...

În sfîrşit, urmă drumul fericit sub soare, în Renault. Opririle în hanuri la întîmplare, lenta traversare a Franţei în vacanţă, rîsetele în doi, pe urmă, la Nisa, îmbarcarea la bordul unui Boeing 747.

Sosiră pe pămîntul marocan, la Casablanca, oraş luminos, în prospeţimea dimineţii acestui nou răsărit. Pentru a ajunge la camera care le fusese reţinută la hotel „Excelsior", trebuiră să traverseze o parte din oraş, unde,

printre piramide de legume şi fructe în culori vii, buchete de flori multicolore, admirară prima piaţă marocană, cu impresia că trăiesc o poveste arabă dintr-o grădină cu o mie şi una de nopţi.

Totul îi încînta : femeile voalate, care umblau cu picioarele goale, cu papucii puşi în echilibru pe cap pentru a nu se murdări, bătrînii aţipiţi la soare cu aere de patriarhi biblici, măgarii asaltaţi de muşte, vînzătorii de amulete, strengarii drapaţi în culori vii, caretele cu umbrelă, automobilele de toate mărcile care se amestecau în această mulţime unde haina europeană se întîlneşte alături de djellaba albă a marocanilor, extraordinara animaţie a acestui oraş cu aspect exotic, sub un cer străveziu, cu bulevardele sale largi străjuite de palmieri şi eucalipţi.

— Ce pasionantă trebuie să fie viaţa aici ! îi declară Sophie soţului său, cînd ajunseră în camera lor.

Prin fereastra deschisă intrau mirosuri de mirodenii, parfumuri de tei şi gălăgia miilor de glasuri care se interpelau în tot felul de dialecte.

Numa se apropie de soţia sa şi o luă în braţe :

— Voiajul nostru de nuntă începe bine, draga mea, spuse el cu veselie şi am presentimentul că pe acest pămînt fierbinte, vom cunoaşte bucurii neţărmurite. Mult mai multe decît dacă aş fi rămas în Franţa.

Spunînd asta cu tărie, nu încerca el să se convingă că renunţînd la fiica şefului său, nu regreta nimic ? Şi că această carieră pe care nu putea s-o facă la Paris fără ajutorul lui Andrieu, va fi tot atît de frumoasă, departe de metropolă ? Sophie decelase oare acest gînd ? Se strînse şi mai tare la pieptul lui Numa şi repetă :

— Da, vom avea parte de bucurii de neuitat !

O lungă sărutare îi uni pe ambii într-un elan care-i emoţionă.

— Plecăm mîine dimineaţă ? întrebă ea, rezemîndu-se cu coatele de fereastră, de unde putea vedea Place de France, luminată de soarele puternic.

— Da, în zori, ca să nu mergem pe căldură mare.

Sophie îşi scoase dintre bagaje trusa de toaletă, cadou de la tatăl lui Numa, care în acel moment era într-o călătorie de afaceri în Japonia şi care-i adresase cîteva cuvinte destul de reci cu ocazia căsătoriei. Cercetă în liniştc, pieptenul, pe urmă se întoarse cu un oftat spre soţul său :

— Mă întreb, mărturisi ea, ce crede tatăl tău despre mine şi ce crede despre căsătoria noastră ?

El avu un gest nepăsător :

— De la moartea mamei, eu şi tatăl meu ne-am cam distanţat ; n-am crezut de cuviinţă să-l înştiinţez asupra proiectelor noastre ci numai că data se fixase. Sînt sigur că n-a fost surprins.

Nu mărturisi că tatăl său îi scrisese cîteva rînduri amare spunîndu-i că sperase pentru fiul său o căsătorie mai grozavă. Sophie se îndreptă către oglindă. Începu să-şi pieptene părul cu graţie. O cută îi încreţi fruntea. Gînditoare, ea spuse :

— Cred că ai dreptate. Dar n-am putut să nu mă tem de reacţia unui om celebru prin inteligenţa sa, cum este tatăl tău în cercul diplomaţilor şi mi-e teamă că-i voi părea un „nimenea".

Numa puse pe pat cravata nouă pe care se pregătea s-o înoade şi veni lîngă Sophie pe care o luă în braţe rîzînd :

— Tatăl meu s-a căsătorit cu o fată fără avere, dar fermecătoare şi care avea un suflet deosebit. Cu ea a fost întotdeauna foarte fericit. Cînd te va cunoaşte, nu va găsi ce să-ţi reproşeze. De altfel, şi-a făcut o regulă în a nu mă influenţa niciodată.

— Crezi că tatăl tău, azvîrli Sophie, fără să-l privească, şi uitîndu-se în oglindă, n-ar fi preferat o noră ca fiica profesorului Andreiu ? Trebuie s-o fi cunoscut şi sînt sigură că a crezut-o perfectă pentru tine. Ce-o fi gîndit despre brusca ta schimbare ? Îţi mărturisesc că asta mă neliniştește un pic.

Din spirit de generozitate, el minţi. Cu o vioiciune forţată strigă :

— Spui prostii, draga mea ! Tatăl meu va fi încîntat cînd te va cunoaşte şi cred că a şi uitat-o pe domnişoara Andrieu, de altfel n-o plăcea. Încetează să te mai frămînţi pentru lucruri care nu există şi profită de această primă zi la Casablanca !

Prin fereastra deschisă, intra în valuri, printre zgomotele arabe, o muzică militară îndepărtată, cu un refren familiar, în timp ce vocea muezinului îi chema pe credincioşi, la rugăciune.

— Ai dreptate, zise ea întorcîndu-se spre Numa, sînt proastă că mă frămînt atît, în timp ce aici totul este atît de frumos. M-am decis să nu mă mai gîndesc la nimic.

Destinul ironic se pare că rînjea într-un colţ, dar cei doi îndrăgostiţi nu-i dădură importanţă, şi nici un presentiment nu tulbură în seara aceasta, focul pasiunii lor.

CAPITOLUL X

Asupra orașului Mekné, acest Versàilles al sultanilor, în căldura soarelui de amiază, o transparență imobilă se filtra din cerul translucid.

În patio-ul vilei albe, o fîntînă care susura aducea un pic de răcoare.

Așezată într-un balansoar, Sophie aștepta întoarcerea lui Numa răsfoind niște reviste.

De două luni, tînărul cuplu locuia în marele oraș marocan, doctorul Armaury consimțind să lucreze timp de un an într-un spital din Mekné, acest oraș prea cosmopolit cu care ea se obișnuia greu. Numa descoperise o casă somptuoasă care se ridica în mijlocul unei grădini înflorite, nu departe de cartierul rezidențial. În acest interior confortabil, Sophie își continua încîntătorul vis. Se îmbăta cu dragostea lor, care de la o zi la alta îi părea mai frumoasă.

Uneori, se speria de atîta fericire. Nu trăia decît pentru clipa cînd Numa, la întoarcerea de la spital, o strîngea la piept fremătînd de dorință.

Era atît de frumos, atît de seducător, că uneori era neliniștită. Se gîndea : „Infirmierele sale care-l înconjoară, pacientele pe care le îngrijește (erau europence fermecătoare) se îndrăgostesc precis de el".

La gîndul acesta, o gelozie surdă se cuibărea în ea. De aceea în acea zi luase o hotărîre, în timp ce casa sa era

aranjată și cei doi servitori Ali, un băiat și Aicha, o tînără puteau să se ocupe de interior, Sophie dorea să-l însoțească pe soțul său și să se ocupe de copiii dispensarului. Numa va fi fericit să vadă că soția sa vrea să se facă de folos și astfel prezența sa le va înlătura pe posibilele rivale !

Răsunară niște pași și silueta înaltă a doctorului se zări din perdeaua de bile care masca intrarea în patio.

— Sophie, draga mea !...

Deja ea era în brațele sale.

În același moment, Ali veni să anunțe că prînzul este gata. Trecură în sufrageria luminoasă, cu storuri portocalii, care filtrau lumina prea puternică.

Pe o față de masă viu coloratâ, erau așezate farfuriile. Numa părea mai vesel ca de obicei.

— Îmi place foarte mult această țară, viața e plăcută, climatul minunat.

În timp ce-și degusta aperitivul, adăugă cu un surîs vesel :

— Știi, dragă, cu cine m-am întîlnit azi-dimineață la spital ?

— Nu, de unde vrei să ghicesc, nu sînt o mafaldă.

Pentru că se uita uimită, el continuă :

— Șeful meu !

— Ce șef ?

— Profesorul Andrieu. A sosit pe neașteptate. Sînt fericit că a venit, nu mai este nici o umbră între noi.

— El zise această ultimă frază fără să-și dea seama și Sophie simți o durere surdă. Asta dovedea că o neînțelgere îi despărțise pe cei doi oameni (căsătoria era în mod sigur cauza) care-l afectase mult pe Numa. Ori, el nu-i spusese nimic ca să n-o supere.

Ea ezită un pic, pe urmă întrebă pe un ton indiferent :

— Erai în relații reci cu el ?

El avu o expresie stîngace care nu-i scăpă Sophiei. După un timp spuse :

— Nu profesional, dar uiţi că am fost logodit cu fiica sa ?

— Te-a ţinut la distanţă pentru că m-ai luat de nevastă ? Mai ales pentru că eram fiica unui „vindecător“ ?

Vocea îi tremura. Bău o gură de apă ca să mascheze acest lucru. El răspunse cu naturaleţe evitînd întrebarea :

— Andrieu nu este un ranchiunos...

Masa decurse cîteva minute în linişte. Între ei se instalase o oarecare jenă. Pentru prima dată de cînd se căsătoriseră, Sophie se întreba dacă Numa nu regretă că nu s-a căsătorit cu Nathalie Andrieu. Cu inima cît un purice îndrăzni :

— Şeful tău, ţi-a vorbit de fiica lui ?

Avu un gest vag :

— N-am vorbit decît despre profesiunea noastră.

Din cauza răspunsului sumar al lui Numa, Sophie ştiu că acesta nu spune adevărul. Teama care o cuprinsese de cîteva minute se făcu mai puternică. Ar fi putut să pună şi alte întrebări, dar judecă preferabil să schimbe cursul conversaţiei.

Ea zise :

— Dragul meu... m-am hotărît să te ajut la dispensar.

— Cum ?

— În zilele cînd îi vizitezi pe copii. Pot deveni utilă.

Numa păru fericit de propunere şi prînzul se încheie liniştit.

— În fiecare zi, după masă, Armaury se odihnea o oră. Pentru prima dată abdică de la acest obicei şi în loc să se îndrepte cu Sophie spre camera lor, îi zise cu febrilitate :

— Draga mea, te părăsesc pentru că Andrieu mă aşteaptă.

— Stă aici cîteva zile ? riscă ea cu o voce timidă.

Avu un moment în care nu ştiu :

— Cred că pleacă mîine. A venit din Casablanca special ca să mă vadă.

În pragul uşii, se întoarse :

— De fapt, în seara aceasta, voi mînca cu el. Nu mă aştepta, deci. De altfel nu o să mă întorc tîrziu, adăugă el îmbrăţişînd-o.

Ea surîse deşi simţi cum i se pune un nod în gît. Era totuşi normal ca cei doi bărbaţi să cineze singuri, fără Sophie, mai întîi că prezenţa ei putea să-i jeneze, şi apoi pentru că Numa, nu ţinea să-i prezinte pe soţia sa, celui care firesc, ar fi trebuit să fie socrul său.

Totuşi, sesizase în vocea soţului său o notă falsă. I se păru că el ar fi trebuit să adauge ceva, pentru a-i explica motivul pentru care nu o invită şi pe ea la masă. Îl văzu dispărînd cu un pas rapid. Cîteva minute mai tîrziu auzi zgomotul de motor.

Ceasurile următoare, Sophie îşi pierdu liniştea obişnuită.

Se întinse în pat ca de obicei, dar nu putu să doarmă. Zgomotul ventilatorului care vîntura aerul, producea asupra ei un soi de vibraţie care-i călca pe nervi.

Se sculă şi pe la ora cinci, se hotărî să facă o plimbare prin oraş.

Meknes, ca toate oraşele marocane, posedă cartiere distincte, oraşul european şi oraşul arab sau Medina.

De obicei Sophiei îi plăcea să se plimbe în jurul prăvăliilor africane. În ziua aceea, totuşi, ea se îndreptă drept spre aşezămîntul călugăriţelor catolice.

Ea venise să le vadă, din momentul sosirii și-i plăcea să vină aici. Maica superioară, o călugăriță cu inimă de aur, care atrăsese afecțiunea indigenilor, îi zise imediat :

— Soțul vă este foarte apreciat de marocani. Se vorbește despre bunătatea și devotamentul său. Populația e bucuroasă de venirea sa aici. Mulți arabi sînt ca niște copii speriați. Trebuie trataţi cu blîndețe și doctorul Armaury găsește cuvintele potrivite ca să-i apropie.

Cuvintele călugăriței avură ecou în sufletul Sophiei. Era mîndră să audă cît de apreciat este soțul său. Ea o anunță pe maica superioară că se va ocupa de copii. Pe urmă, o rugă, să-i dea voie să meargă să se roage în capelă, unde Sophiei îi plăcea să se reculeagă. În pacea micului sanctuar, se simțea mai aproape de Dumnezeu decît în marea biserică !

Mirosul trandafirilor din vase care se amesteca cu parfumul de tămîie dădea locului o atmosferă proprie meditației.

Îngenunchie în fața unei statui a Fecioarei. Lumina tremurătoare a lumînărilor dădea iluzia unei prezențe aici. Din sufletul Sophiei se urcă o rugă fierbinte :

— Mulțumesc, doamne, pentru fericirea pe care mi-ai dat-o. Este atît de mare că uneori mă simt nedemnă de ea. Fii bun... îndepărtează tot ceea ce ar putea-o amenința. Vreau să devin utilă dezmoșteniților soartei și să dovedesc că nu sînt o ingrată.

După vreun sfert de oră, cînd părăsi așezămîntul, îi dispăruse orice teamă. Se simțea veselă și plină de încredere. Se întoarse pe jos acasă.

Mergea pe strada ce ducea spre piața vînzătorilor de fructe, cînd observă dintr-o dată mașina lui Numa care tocmai pleca din loc. Primul impuls fu să-l strige ca să o

conducă acasă, dar imediat văzu la dreapta sa un cap cu păr argintiu.

„Profesorul Andrieu !“ gîndi ea oprindu-se, dar aproape imediat avu senzaţia că se sufocă, descoperind pe locul din spate al maşinii, o rochie albastră cu un frumos profil, încadrat de bucle brune.

Nathalie Andrieu... fosta logodnică a lui Numa ! Nu putea fi decît ea. Sophie avu impresia că cerul se prăbuşeşte peste ea. Trebui să se înţepenească pentru a nu se clătina.

Maşina trecuse. Numa nu o văzuse. Ajunse acasă ca o somnambulă. Tînăra Aïcha sesiză paloarea ei :

— Doamna este bolnavă !

Emoţia sa era atît de mare că trebui să-şi caute cuvintele pentru a declara, în sfîrşit, că este numai un pic obosită. Se refugie în camera ei şi începu să plîngă. În acea seară, Sophie nu gustă decît o ceaşcă de ceai. O urmărea un gînd : „Nathalie venise cu tatăl său şi Numa, nu numai că nu-i spusese, dar bucuria care i se citea pe faţă arăta cît este de fericit. Nu prezenţa profesorului îi luminase atît privirea !

Forţîndu-se să se calmeze, se culcă devreme încercînd să aştepte sosirea soţului său. Dar era degeaba ! Gîndul i se întorcea mereu la Nathalie. În sfîrşit, auzi zgomotul motorului maşinii. Se uită la ceas. Era unsprezece şi treizeci de minute.

Jos, se deschise uşa şi se auziră paşi. Se întorcea soţul său. Sophie închise ochii prefăcîndu-se că doarme. Era prea emoţionată ca să-i pună pe un ton indiferent, întrebarea care-i ardea buzele.

Mîine, va fi mai calmă ca să-l întrebe. Ea auzi cum se îndreaptă spre baie. Zgomotul apei, îi dădu de veste că el făcea duș. Sophiei i se păru că Numa prelungea neașteptat de mult timpul pentru a-și face toaleta.

În sfîrșit, apăru, în pijama, în penumbră. Sophie simți cum se apleacă peste ea. El crezu că ea doarme și o sărută ușor pe păr. Pe urmă se întinse alături. Imediat, zgomotul respirației sale îi indică somnul care-l cuprinsese.

Ea căzu, mult mai tîrziu, într-un somn greu, populat de coșmaruri.

CAPITOLUL XI

Cîteva zile mai devreme, un Boeing aterizase la începutul după-amiezii. O franţuzoaică drăguţă şi elegantă, cu aerul decis, a cărei bagaje fuseseră încărcate într-un taxi cu direcţia hotelului „Mansour“ se distingea din multitudinea turiştilor.

Cu grabă, un funcţionar îi repartiză o cameră luxoasă şi-i ceru să-şi înscrie numele. Cu o mînă fermă ea scrise : Nathalie Andrieu. Această călătoare seducătoare de douăzeci şi trei de ani, cu părul brun şi frumoşi ochi insolenţi, nu putea trece neobservată. Ea-şi făcu toaleta, îşi schimbă taiorul de lînă cu o rochie de pînză multicoloră şi decise să coboare pe terasă să ia un aperitiv.

Casablanca se desfăşura în evantai sub razele orbitoare ale soarelui care apunea. Nathalie alese un loc la masă sub o umbrelă care estompa lumina crudă.

Era locul de întîlnire al călătorilor care erau serviţi cu îngheţată, diferite băuturi şi chiar ceai, aşa cum comandă şi noua venită, care-l dori glasat.

Vecinii săi cei mai apropiaţi erau nişte americani, două perechi de vîrstă incertă şi care scoteau sunete de piei-roşii în faţa panoramei ce se întindea în faţa ochilor lor, în timp ce cel mai tînăr dintre ei, agita un aparat fotografic pentru a fixa pe peliculă obiectul admiraţiei sale.

O bătrînă cerşetoare arabă, purtînd un şal găurit şi tîrşindu-şi picioarele în nişte papuci care odată fuseseră noi, circula printre consumatori şi cu încăpăţînare se oprea la fiecare masă pentru a cerşi cîţiva bănuţi. Se opri deodată în faţa Nathaliei, care era de departe cea mai elegantă clientă, pentru că toaleta sa purta marca Parisului ; ochiul exersat al marocancei nu putea să se înşele.

— Oh ! Porumbiţa mea. Îţi citesc viitorul ? Dragoste... dragoste...

Bătrîna îşi trecu un deget jegos peste unghiile manechiurate ale Nathaliei, care rîzînd îi întinse palma. Femeia examină în linişte liniile care-i brăzdau palma şi-i spuse grav :

— Acuma, în inima ta cîntă fericirea fiindcă ai venit în Maroc ca să-l întîlneşti pe cel pe care-l iubeşti.

Un zîmbet fericit apăru pe buzele frumoasei fete :

— Merci, ai un adevărat dar de ghicitoare.

Bătrîna avu un rictus care-i descoperi gura ştirbă :

— Ca să-l găseşti trebuie să mergi spre Nord.

— Cam aşa.

— Atenţie, cel pe care-l iubeşti nu este liber.

Nathalie îşi retrase mîna nervoasă :

— Ce te face să spui asta ?

— O văd... este însurat...

Brusc, ea azvîrli :

— Nu-şi iubeşte nevasta, nu-i aşa ?

Dintr-o privire, indigena înţelese sensul pe care trebuia să-l dea prezicerilor sale, pentru a-i plăcea franţuzoaicei şi a-i smulge o sumă cît mai mare de bani.

— Da, porumbiţo, nu-şi iubeşte nevasta şi nu se gîndeşte decît la tine...

Fremătînd, fiica profesorului Andrieu strigă :

— Nu voia s-o ia de nevastă, nu-i aşa ?

— Sigur... Pentru a-l obţine l-a fermecat.

— Cum ?

— Cu ierburi... făcu bătrîna care cunoştea practicile vrăjitoarelor din ţara sa.

În timp ce spunea aceasta, un gînd, ca o fulgerare, trecu prin capul Nathaliei.

„Numa nu s-a căsătorit cu fiica unui vindecător ?“ un omuleţ care se deda la tehnici stranii pentru aşa-zisele vindecări a bolnavilor săi. Bătrînul vulpoi trebuie că-şi exersase puterea sa ocultă pentru a-l face pe Numa ginerele său. Dar o altă putere nu-l putea, oare, despărţi de nevastă-sa ? Şi dacă acesta ar fi fost ineficace nu se putea găsi un alt mijloc de a-l separa definitiv de cea care se interpunea între ea şi Numa ?

Or, în această ţară arabă, vrăjitoarele obţin rezultate surprinzătoare. Aplecîndu-se spre indigenă, Nathalie întrebă avidă :

— Ce mai vezi ?

Ochii negri ai acesteia luară o expresie speriată :

— Te gîndeşti la ceva... ceva foarte periculos... şi foarte rău...

Franţuzoaica tresări :

— Ce vrei să spui ?

— Ura sălăşluieşte în inima ta şi în acest moment ai vrea ca rivala ta să fie moartă.

Simţindu-se descoperită, Nathalie deveni purpurie şi zise pe un ton dezinvolt :

— Se întîmplă întotdeauna accidente. Asta poate să fie destinul !

Vocea sa conţinea un înţeles ascuns.

Bătrîna se aplecă :

— Destinul poate fi ajutat !

Cum întindea mîna, Nathalie scoase două bancnote şi i le dădu cerşetoarei. Aceasta avu o tresărire la vederea

unei asemenea sume. Mîinile sale osoase se strînseră cu aviditate peste această comoară.

— Porumbiţă, vin aici în fiecare seară, dacă vrei să mă vezi, o să mă găseşti negreşit, Allah să te binecuvînteze, adăugă ea, îndepărtîndu-se.

Nathalie rămase gînditoare cîtva timp.

„Destinul poate fi ajutat“ spusese arăboaica... Nu era o invitaţie ? Plecase de la Paris dintr-o toană, patruzeci şi opt de ore după ce tatăl său plecase la Rabat să conducă o conferinţă asupra bolilor tropicale. Ştiind că o să ajungă la Mekné, ea-şi zisese :

„Acolo s-a exilat Numa. Cei doi bărbaţi se vor întîlni vrînd-nevrînd. O să-l întîlnesc pe tata şi astfel o să-l găsesc şi pe el“.

Planul său era simplu dar nu prea precis. Nu ştia cum va reacţiona profesorul Andrieu la vederea ei şi asta îi cam umbrea proiectele.

În orice caz, decisese că va merge să-l întîlnească la Mekné.

El mai stătea o zi la Rabat. Avea deci patruzeci şi opt de ore înaintea ei, ca să viziteze Casablanca şi mîine să o vadă pe arăboaică.

Această primă seară fu scurtă pentru ea. După o cină rapidă pe care o luă în restaurantul hotelului, urcă direct în cameră şi se culcă.

În acea noapte, Nathalie nu-şi găsi somnul. Prea multe amintiri o asaltau, acum cînd era în Africa, atît de aproape de cel care preferase altă femeie. Revedea trecutul care i se întipărise pentru totdeauna în minte.

Din momentul în care-l văzuse pe Numa intrînd într-o seară, în cabinetul de lucru al tatălui său, fizicul său de star, aspectul îngrijit — el nu-i acordase nici o privire — o seduseseră imediat.

Vocea sa îi răsuna şi acum în urechi ca un cîntec ce leagănă un vis de dragoste. Şi totuşi i se păruse că-i ignorase prezenţa. Fusese foarte şocată, pentru că fiica profesorului Andrieu, cochetă din natură, era obişnuită cu omagiile bărbaţilor.

Ambiţionată, îşi zisese : „Trebuie să-l cuceresc".

Îşi aminti cum într-o zi geroasă de iarnă, îl întîlnise în holul imobilului în care locuia. Înaintase spre el.

— Doctore, nu mă recunoaşteţi ? Sînt Nathalie Andrieu, îi spusese cu un surîs promiţător.

El se scuzase :

— Iertaţi-mă, domnişoară...

— Urcaţi la tatăl meu ?

— Da, profesorul mi-a spus să trec să-l văd, are ceva să-mi comunice.

— În acest caz, lăsaţi-mă să vă conduc.

Intrînd in ascensor ea intrase cu el în apartament.

Strecurîndu-se uşor în biroul tatălui său, ea exclamase:

— Tată, ţi-am adus protejatul...

Numa protestase ;

— Oh ! Nu sînt decît un medic printre toţi cei din subordinea profesorului,

Dar acesta, un om amabil, surîsese văzînd-o pe fiică-sa atît de aferată :

— Dacă v-aş spune Armaury, că este adevărat, sînteţi efectiv protejaul meu.

— Sînt foarte mîndru şi încurcat, răspunsese Numa.

Şi atunci, fără altă introducere, Nathalie declarase :

— Tată, trebuie să mergem Duminică să cinăm la Marvel, de ce nu-l inviţi şi pe doctor ?

Nathalie juca tare. Andrieu insistase atît deoarece Numa încerca să se scuze, dar pînă la urmă trebui să capituleze în faţa Nathaliei.

După cină, Nathalie propusese să meargă la un bar de noapte. Foarte veselă, îl întrebase dintr-o dată pe Armaury :

— Ce-ar fi să dansăm ?

Pe pistă, ea se lipi de el şi-i spusese direct :

— Ştii, Numa — îmi permiţi să-ţi spun pe nume...

El o aprobase. Ea reluase deci :

— Ştii Numa că simt pentru tine mai mult decît o simpatie ?

Ea-l privea insistent şi Numa n-ar fi fost bărbat dacă ar fi rămas de gheaţă în faţa unei astfel de mărturisiri. Mai tîrziu, ea îi zisese :

— Te întîlnesc în momentul în care trec printr-o criză sentimentală. Am iubit un băiat nedemn de dragostea mea. Îl credeam serios şi nu era decît un seducător. Regret profund c-am cedat elanurilor inimii mele. Întîlnindu-te, mi-am modificat părerea despre bărbaţi. Ştiu că eşti un om de bine, ceea ce este atît de rar azi...

În seara aceea, la despărţire îi ceruse s-o însoţească sîmbăta următoare la cinema, la un film pe care dorea să-l vadă. Ea alesese locuri care-i izolau într-un fel de ceilalţi spectatori. Comportamentul lui Numa o nemulţumise un pic. Ea era obişnuită cu mîngîierile din sălile întunecoase de cinema. Ea se aşteptase ca el s-o ia de mînă, sau să încerce s-o pipăie. Dar el rămase prietenos şi rezervat.

Această comportare o exasperase, mărindu-i dorinţa de a-l cuceri. După ce ieşiseră, cum era foarte frig, el îi propusese să ia o băutură la Foquet's. Trecînd prin faţa casei Iranului, ea se oprise pentru a admira o statuetă de jad.

— Vă plac divinităţile orientale ?

Deoarece răspunsul fusese afirmativ, Numa îi zisese :

— Am acasă o zeiţă chinezească, mi-ar face plăcere să v-o ofer.

Nathalie protestase de formă, dar se urcase în taxi fără a se lăsa rugată şi mersese cu Numa în Cartierul Latin unde acesta avea un cămin mobilat cu gust, format din două camere confortabile.

Un foc vesel, aprins de portăreasă, ardea în cămin. Ea-şi întinsese mîinile spre căldura plăcută în timp ce Numa plecase să-i aducă statueta.

Nathalie se aşezase într-un fotoliu şi flecărise cu voioşie. Sub căldura care se ridica din cămin, ea-şi deschisese gulerul de la mantou şi apoi se dezbrăcase de el. Numa rămăsese în picioare în spatele ei. Deşi amabil, se comporta totuşi rece.

Şi atunci, luînd o decizie subită, se întoarse spre el spunîndu-i :

— Sărută-mă...

Cum el părea să ezite (nu vroia să profite de situaţie pe lîngă fata eminentului profesor) ea adăugase :

— Aş vrea să ştiu dacă săruţi la fel de bine ca flirtul meu precedent.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, ea sărise şi-şi lipise buzele de cele ale lui Numa. Ar fi trebuit ca Armaury să fie un sfînt ca să reziste unui sărut atît de experimentat. Căzuseră amîndoi, înlănţuiţi, pe divanul apropiat. Cum ea era frumoasă şi atrăgătoare, făcuseră dragoste.

Cînd mai tîrziu, îşi reveniră şi-şi regăsiseră sîngele rece, Nathalie declarase cu pasiune :

— Îmi placi Numa... îmi plac mîngîierile tale... Cred că n-am să mai pot renunţa la tine. Cum nu-mi plac prefăcătoriile şi minciunile îi voi mărturisi totul tatălui meu. Va fi cu siguranţă fericit să te aibă ca ginere...

Şi astfel, două zile mai tîrziu, se logodiseră oficial, spre marea bucurie a lui Andrieu care-l aprecia pe Numa şi era îngrijorat de temperamentul fiicei sale.

Cert, ideea acestei căsătorii o încînta pe Nathalie, mai ales că-i permitea o libertate mai mare şi putea să iasă fără să fie nevoită să răspundă întrebărilor stînjenitoare uneori, ale tatălui său, atunci cînd îşi petrecea nopţile în localurile de noapte la modă.

Numa îi plăcea şi era bucuroasă să-l regăsească în micul său apartament de celibatar, cu toate că nu-i oferea nici o ieşire agreabilă sau vreun voiaj. Între altele, îi plăceau prea mult omagiile ca să renunţe să flirteze cu vreun băiat care-i făcea curte.

De altfel, dacă ea plecase în croaziera care durase atît, era din cauza avansurilor lui Carlo, un aventurier fără scrupule.

Poate că ar fi rupt logodna cu Numa, într-atît Carlo făcuse să-i vibreze senzualitatea, dar observase că acest bărbat frumos trăia de pe urma unei bătrîne miliardare şi unicul său scop erau doar banii.

Umilită, rupsese cu scandal această idilă şi se întoarse în Franţa cu primul avion, ca să afle că Numa, pe care-l lăsase fără veşti vreme de mai multe săptămîni, se căsătorise cu fiica unui bătrîn „vindecător".

Furia făcuse loc stuporii. Nu, un bărbat atît de strălucitor nu putea să o iubească pe o neînsemnată provincială.

Ea sfîrşi prin a adormi la gîndul reconfortant că prin indigenă, va putea să-l recucerească pe Numa !

Soarele arzător pudra oraşul cu un nor auriu. Ea se simţi plină de optimism pentru viitor. Mergea vioi. Fără îndoială îl va avea pe Numa. Îi părea rău că făcuse acea lungă croazieră. Poate că el îşi imaginase că-l iubeşte mai puţin plecînd atît de mult timp.

Probabil că el crezuse că-i fac prea mulţi bărbaţi curte, ceea ce nu era cu totul neadevărat.

Incercase chiar un flirt cu un frumos brazilian cu ochii ca smoala... dar repede, își aduse aminte de brațele lui Numa și sărutările sale înflăcărate.

Cuvintele indigenei îi răsunau în urechi : „Destinul poate fi ajutat.“ Era nerăbdătoare să se scurgă orele și să o vadă din nou pe acea femeie. Era sigură că, cu bani aceasta va consimți la orice. Trebuie să recunoască, va reuși !

În așteptarea momentului se decise să viziteze orașul. Merse pînă la vechiul turn al Ceasului și admiră Place de France.

Deși era o oră matinală, circulația era intensă. Nathalie, încălțată cu sandale ușoare, ea o persoană care mergea mult pe jos și o adevărată sportivă.

Desigur, erau mulți marocani care se dedau la ocupațiile lor zilnice, dar un număr impresionant de turiști vizitau acest frumos oraș construit în localul vechiului Anfa.

Mulți copii, cu mîna întinsă, se strecurau printre trecători, cerșind. Dintr-un autobuz, coborî un grup de nemți și englezi, care conduși de un ghid se duceau să viziteze noul oraș. Nathalie se alătură acestor vizitatori, curioasă să cunoască mai mult despre aceste locuri.

Află astfel că nici un istoric nu putea preciza cu certitudine originea orașului antic.

Or fi fost berberii, cartaginezii sau romanii, cei care l-au construit ? Un lucru era clar ! el fusese asediat de sultanul Abon Youssef în secolul XII. Pe urmă, el fusese distrus de portughezi în 1468, ca un secol mai tîrziu să-l cucerească și să-i dea numele de Casablanca.

Dar în 1775, un teribil cutremur afectase cea mai mare parte din clădiri care doi ani mai tîrziu fură reconstruite de Sidi Mohamed Ben Abdalah care îl dotă cu o superbă moschee, băi și un fort.

Nathalie, foarte interesată,, îl asculta pe ghid vorbind în trei limbi, engleză, franceză, germană, punctîndu-şi frazele cu gesturi teatrale. Era un omuleţ rotofei, scund şi chel, care se exprima în limba lui Molière cu savoarea accentului marseillez. Schimbă cîteva cuvinte cu o olandeză planturoasă care o sfătui să o însoţească la Kissaria (bazarul cu stofe) :

— Una dintre prietenele mele a găsit nişte ţesături minunate, nu vreţi să mă însoţiţi ? o întrebă necunoscuta.

Cele două femei părăsiră turma de turişti, pe strada Souk-el-Djedid şi luară un taxi.

Şoferul, cu un larg surîs, le arătă moscheea lui Sidi Belyont, protectorul oraşului. Le lăsă în apropiere :

— Este vineri... Duceţi-vă să vedeţi îmblînzitorii de şerpi. Este un spectacol frumos.

O luară pe nişte străduţe şi se treziră în mijlocul unei mulţimi zgomotoase, care se înghesuia în faţa magicienilor, ce ţipau ca să atragă atenţia. Un adolescent slab şi negru, cînta la tamburină în timp ce un bătrîn scotea dintr-un coş mare, o cobră, care-şi mişca proximitatea superioară în ritmul muzicii.

Nathalie, care avea o repulsie instinctivă pentru reptile se trăsese înapoi, în timp ce olandeza cea grasă se apropie curioasă de om :

— Este vie ? întrebă ea.

Dar acesta nu înţelegea limba sa, deoarece imediat începu să arunce invective în arabă, în timp ce cobra deschise o gură ameninţătoare.

După acest spectacol, puţin atrăgător, cele două femei se despărţiră.

Turista olandeză îşi luă rămas bun de la Nathalie şi-i ură un sejur plăcut în Maroc.

Domnişoara Andrieu hotărî să se întoarcă la „Mansour".

„Medinah“ este locul cel mai pitoresc din Casablanca. In aceste străzi rău mirositoare, domneşte o răcoare relativă, deoarece nu pătrunde nici o rază de soare, pentru că locuinţele sînt strînse una lîngă alta ca şi cum s-ar susţine să nu cadă.

Prăvăliile însîngerate ale măcelarilor alternează cu buticurile celor ce vînd bibelouri sau tejghelele vînzătorilor de covoare, în timp ce vînzătorii de curmale sau de caracatiţă prăjită îşi fac meseria într-o atmosferă cu miros de grăsime şi transpiraţie.

Atunci cînd indigena părăsise hotelul cu o seară în urmă, se îndreptase spre hruba sa sordidă.

Tîrşindu-şi picioarele pentru a inspira milă, imediat ce ieşi din raza vizuală a celor de la care cerşise, începu să meargă vioi. Nici nu se mai gîndea la cele două bancnote pe care le băgase în sîn. Dacă ar fi vrut şi-ar fi scos de sub saltea suficiente monezi de aur ca să-şi cumpere o vilă albă ca acelea care înconjurau oraşul. Dar arăboaica iubea aurul pentru el însuşi. Seara, la lumina mizerabilă a feştilei cu untdelemn, lăsa să-i curgă monezile de aur printre degetele sale osoase. Pentru a poseda acest metal preţios făcea unele lucruri despre care nu era bine să vorbeşti cu voce tare.

De cîte ori, după asfinţit, se fofilau umbre spre uşa sa, separată de exterior cu o portieră de piele.

Aceşti vizitatori stăteau pînă la o oră avansată din noapte şi plecau cu elixiruri care aveau puteri stranii asupra vieţii celor pe care nu-i iubeau.

Ajunsă acasă, indigena mînca o mică bucăţică de oaie dintr-o strachină de pămînt.

Tocmai se ducea astăzi să-şi împrospăteze provizia de apă, cu o găleată în mînă, cînd tresări recunoscînd-o pe Nathalie, care, încă speriată de vederea şarpelui, traversa în goană o străduţă.

— Domnișoară... domnișoară...

Mirată, aceasta din urmă se întoarse și o recunoscu pe arăboaică, care-i zise :

— Ce noroc să te întîlnesc. Sîntem mult mai liniștite aici decît pe terasa hotelului.

Aceasta era și opinia Nathaliei, care spuse :

— Locuiești aici ?

— Vino !

După o scurtă ezitare, Nathalie pătrunse în urma bătrînei, în hruba acesteia. Avu un moment de recul în fața mirosului neplăcut ce domnea în acest loc, dar avea intuiția că această femeie poate să-i rezolve problema. De altfel, arăboaica atacă imediat :

— Ești geloasă pe o femeie. Nu mă contrazice că nu te cred.

— E adevărat.

Ea luă o caserolă din aramă, care conținea un lichid negru și vărsă cîteva picături, pe un ziar vechi întins pe o măsuță joasă.

— Este cafea... cafeaua mea... văd totul cu ajutorul ei...

Se opri înainte de a adăuga :

— Acea femeie este tînără și blondă...

— Este drăguță ? întrebă Nathalie.

— Foarte.

— Soțul său o iubește ?

— Ți-am spus deja de ieri. Nu o iubește. Nu se gîndește decît la tine.

— Atunci de ce a luat-o de nevastă ?

— Ți-am spus că i-a făcut vrăji. Dar pot să rup vraja.

Nathalie, care-și încrucișase mîinile, bîigui :

— Cum ?

— Am să-ți dau un flacon care conține un extract de ierburi cu puteri magice. Varsă cîteva picături în cafeaua

pe care i-o dai rivalei tale... imediat îl va respinge pe soţul său... şi va fugi nemaiiubindu-l.

Cu o strîngere de inimă, Nathalie murmură :

— Nu vreau s-o omor.

— O să faci ceea ce crezi mai bine. Cîteva picături o vor face să devină rea. Puţin mai multe o vor elimina complet. Vei proceda cum doreşti.

Bătrîna deschise o cutie plină cu cîrpe vechi şi scoase de sub ele, un flacon. Cu o mînă tremurătoare, Nathalie vru să-l apuce, dar cealaltă scoase un rîset hodorogit :

— Frumoasa mea... Nu poţi să-l iei aşa...

Fiica profesorului tresări :

— Nu înţeleg.

— Preţul este de două mii de dolari în monezi de aur.

Nathalie avu o tresărire :

— Dar, n-am o astfel de sumă asupra mea.

— Ascultă, abia e trecut de prînz. Băncile sînt deschise. Ai timp să mergi să faci rost de bani. Dar, atenţie, vreau monede de aur, de douăzeci de dolari. O să trec spre sfîrşitul după-amiezii pe terasa hotelului. O să-mi dai discret o mică punguţă. Dacă socoteala e bună, o să-ţi dau acest flacon, dar nu înainte. Ai înţeles ?

Nathalie făcu un calcul rapid : femeia pretindea în jur de 10.000 de franci francezi.

Era scump... dar pentru a recîştiga dragostea lui Numa, ar fi dat de zece ori pe atît. Spuse :

— De acord, o să fiu la hotel la ora 5...

Cu aceste cuvinte părăsi cocioaba vrăjitoarei, în timp ce aceasta rînjea satisfăcută. Îşi cîştigase bine ziua...

Nathalie avea un avans de aproape douăzeci de minute faţă de întîlnirea fixată de arăboaică.

Era instalată la o mică masă, departe de ceilalţi consumatori. Îşi privea încontinuu ceasul de la mînă. În fine,

observă silueta încovoiată a bătrînei, care, în acest loc, se prefăcea că este mai bătrînă decît era în realitate.

După ce se oprise pe la mai multe mese, ea ajunse la Nathalie. Se prefăcu că-i ghicește în palmă, în timp ce Nathalie puse pe colțul mesei un săculeț de pînză. Femeia îl luă, îl cîntări în mînă și-l deschise ca să vadă dacă nu e păcălită. În privirea ei se citi o undă de satisfacție.

În schimb ea puse pe genunchii franțuzoaicei, o sticluță împachetată într-o cîrpă și-i spuse încet :

„Cîteva picături într-un pic de cafea... și-ți vei găsi fericirea".

Cu o mișcare a capului, Nathalie arătă că înțelesese.

În aceeași seară, domnișoara Andrieu îi telefona tatălui său care tocmai sosise la Meknè :

— Tată, mă plictiseam la Paris... sînt la Casa... Mîine vin să te întîlnesc.

Un pic surprins și contrariat de această decizie neprevăzută, profesorul, care o idolatriza pe fata sa, îi făcu o mică morală de formă, dar a doua zi dimineața o întîmpina chiar el la aeroport cînd coborî din avionul ce lega cele două localități.

CAPITOLUL XII

În acea dimineață, o rază sordidă de soare, care ajungea pînă la patul Sophiei, o trezi. Ea deschise ochii și văzu că patul lui Numa era gol. Se gîndi că dormise mai mult decît în alte zile. Totuși, uitîndu-se la ceas, văzu că abia era trecut de șapte.

Se sculă și merse în baie. Soțul său își făcuse deja toaleta. O chemă pe Aïcha, care sosi alergînd, ca un șoarece fricos.

— Domnul a ieșit. A fost chemat la spital ?

— Nu, doamnă. Și-a înșeuat calul ca să facă o plimbare.

Sophie tresări.

— Ce spui ?

— Ali, grăjdarul, a pus șaua pe Mirador !

Sophie era stupefiată.

Soțul său nu călărea niciodată fără să-i spună. Și asta se întîmpla doar joia și duminica deoarece nu avea consultații. Ori, azi era marți !

Această schimbare îi provocă o oarecare neplăcere.

Tot ceea ce i se părea neobișnuit acum, se lega de Nathalie. Nu cumva ieșise cu acea femeie ?

Ar fi putut s-o întrebe pe servitoare, dar această curiozitate ar fi putut s-o surprindă deoarece era foarte perspicace. Își luă un aer detașat și-i spuse :

— Fă-mi un pahar de ceai glaçat. Este foarte cald şi mi-e sete.

— Bine, doamnă, făcu aceasta, plecînd în grabă.

Petrecu o dimineaţă febrilă, aşteptînd cu nerăbdare întoarcerea lui Numa.

Dar, un pic înainte de prînz, o voce necunoscută o anunţă la telefon că doctorul Armaury, reţinut la spital, nu putea veni la masă. Rămase mută cînd închise telefonul. Nici o îndoială, Numa era cu profesorul Andrieu şi fiica sa. Sophie îşi stăpîni lacrimile.

Nu putu să se întindă la ora siestei, pentru că nervozitatea sa era prea mare şi, o tortura gelozia. Ar fi vrut ca sub un pretext oarecare să se ducă la spital şi să-l caute pe soţul său, dar nu credea că asta i-ar fi plăcut. Nu-i spusese el că şeful său era aici ?

O astfel de vizită ar fi fost o lipsă de tact din partea sa.

Rămase deci acasă toată după-amiaza, încercînd să citească sau să se uite la televizor, dar nu se putea concentra şi gîndurile îi fugeau.

Spre ora cinci, mai devreme ca în alte zile, auzi vocea lui Numa care-i dădea un ordin lui Ali. Apăru cîteva secunde mai tîrziu. Era încă în ţinută de călărie.

Avu un şoc cînd îl văzu cît era de frumos. Purta o cămaşă albă, cu mînecile suflecate care-i descopereau braţele bronzate. Cu pantalonii de culoare deschisă şi cizmele din piele, era foarte arătos. Văzîndu-i privirea interogativă, el îi replică :

— Astăzi n-am fost la spital, dar l-am însoţit pe profesorul Andrieu care vroia să viziteze împrejurimile.

Ea-şi ridică faţa, fixîndu-l cu privirea pe soţul său şi spuse cu o voce care tremura uşor.

— Fiica lui era cu voi ?

El tresări atît de puternic că Sophie înţelese că lovise din plin. Vizibil tulburat, el răspunse :

— Din delicateţe... n-am vrut să-ţi spun despre prezenţa sa. Se plictisea la Paris şi a venit pe neaşteptate să-l caute pe tatăl său. Dar cum ai aflat ?

— V-am văzut, pe toţi trei, ieri seară.

Ea făcea un efort ca să-şi ascundă mîhnirea şi să-şi reţină lacrimile. El văzu oare ? Se apropie de Sophie şi o strînse cu dragoste.

— Poate că am greşit că nu ţi-am spus că ea este aici. Tu poate ai crezut unele lucruri care nu sînt adevărate. Spune... nu eşti geloasă, nu-i aşa ? Hai, draga mea, poţi să fii liniştită ! De cînd te cunosc, doar tu exişti pentru mine.

Era în vocea sa o astfel de tandreţe, că inima Sophiei se topi şi toate temerile i se volatilizară. Fericirea sa, pe care o crezuse ameninţată, îi părea azi mai mare ca oricînd.

Numa nu ieşi în seara aceasta. Părea că vrea să se scuze faţă de soţia sa, pentru că o neglijase cu o zi în urmă. O anunţă de altfel, că profesorul Andrieu şi fiica sa plecaseră la Casablanca.

Alarma, nu fusese decît de scurtă durată şi zilele următoare, amintirea Nathaliei se şterse încetul cu încetul din mintea Sophiei. În afară de asta, primise o scrisoare lungă şi afectuoasă de la tatăl său.

Prima de acest gen, de cînd se căsătorise. Se părea că el începuse să admită că se înşelase, prevăzîndu-i fiicei sale un viitor fără bucurii...

Singura declaraţie a doctorului Armaury, la Mekné, era echitaţia.

Acest oraş care este o citadelă imperială a Marocului este situat pe un platou mărginit la sud de munţii Atlas.

Casa lui Armaury care se găsea nu departe de grădinile Sultanilor, se afla în afara aglomeraţiei şi nu departe de

munte, loc ideal pentru plimbări călare. Uneori, cînd Numa pleca de la spital, înșeua frumosul cal arab pe care îl cumpărase de la un crescător și făcea cîteva plimbări în jurul orașului. Îi plăcea să galopeze pe pistele nisipoase care deveneau mai răcoroase la vremea apusului.

— Draga mea, îi spuse el Sophiei, ar trebui să mă însoțești. O să-ți dau lecții și o să-ți cumpăr o iapă.

Tînăra femeie, întotdeauna tristă că soțul ei pleca singur, acceptă cu bucurie. Lecțiile de echitație începură sub îndrumarea unui grăjdar indigen.

Sophie avea reale înclinații. Două săptămîni mai tîrziu, îl putea escorta pe Numa în hoinărelile sale. Pentru că ea-și luase în serios atribuțiile de infirmieră benevolă la dispensarul copiilor și, trei zile pe săptămînă îl însoțea pe bărbatul său, Sophie se simțea mult mai unită de Numa decît la începutul venirii la Mekné. I se părea că fericirea sa, capătă o stabilitate nouă.

Se scurseră mai mult de zece zile de la vizita profesorului Andrieu, cînd, într-o dimineață de miercuri, Sophie, care era la spital și-l asista pe soțul său la vizita medicală a sugarilor, văzu că internul de serviciu, se apropia cu pas rapid, de medicul șef :

— Doctore, domnul profesor Andrieu vă telefonează de la Paris.

Se întoarse surprins și părăsi imediat sala. Cînd se întoarse după cîteva minute, Sophie observă că o cută de îngrijorare îi apăruse pe frunte. Nu putu să se abțină să nu-l întrebe :

— Este ceva în neregulă ?

El răspunse mecanic ;

— O să-ți explic imediat.

Se întoarse spre intern și adăugă :

— Termină dumneata vizitarea copiilor. În seara asta sînt obligat să lipsesc.

Pe urmă îi făcu semn soţiei sale să-l urmeze. După ce închise uşa la birou, îi spuse, scoţîndu-şi halatul cu rapiditate :

— Draga mea, mi se întîmplă ceva delicat. Închipuieşte-ţi că în loc să se întoarcă în Franţa, cu tatăl său, Nathalie Andrieu a rămas la nişte prieteni lîngă Fez. Or, în noaptea asta, a fost apucată de o criză de apendicită. Ei au telefonat la Paris, doctorului Andrieu, care m-a chemat la rîndul său, rugîndu-mă să mă duc imediat la fiica sa. Are încredere în mine şi doreşte s-o operez dacă este cazul. Nu am putut să-l refuz.

— Nu se pune problema ! răspunse ea spontan, chiar dacă prezenţa Nathaliei, aici, îi provoca o impresie neplăcută.

Imediat, Numa îşi puse haina şi-şi strînse instrumentele în trusă.

— Cred că proprietatea prietenilor ei este la patruzeci de kilometri de aici. Nu mă aştepta cu cina. O să-ţi telefonez...

Îşi sărută soţia şi ieşi repede.

Întorcîndu-se acasă, Sophie era obsedată de gîndul la Nathalie. Ea se întrebă dacă Numa ştia că fosta sa logodnică rămăsese în Maroc. În orice caz, chiar dacă ştia, el nu o revăzuse şi acest gînd o uşura.

În acest sfîrşit de zi, ea rătăci, neliniştită, în marea sa casă.

După cină, rămase în cabinetul de lucru, pentru a fi mai aproape de telefon şi pentru a se concentra mai bine, între pereţii care păstrau prezenţa celui pe care-l iubea. Se aşezase în faţa biroului din lemn deschis la culoare şi, în mod maşinal, degetele sale răsfoiră paginile bloc-notesului unde soţul său îşi scrise întîlnirile.

Azvîrli o privire rapidă peste adresele scrise pe hîrtie, cu un scris grăbit, cînd tresări citind : „Vernès-Domeniul Melaoni-Sefron".

Alături de aceste rînduri, văzu un N înconjurat de un cerc. Nathalie ! Era prima literă a prenumelui său. Deci, nici o îndoială ! Numa știa că tînăra rămăsese în Maroc pentru că îi făcu impresia unei trădări. Aproape în acel moment, telefonul sună.

Era o infirmieră de la spital care o informa pe doamna Armaury că doctorul nu se va întoarce înainte de miezul nopţii. Puse receptorul în furcă şi văzu că pendula arăta ora nouă.

Fără îndoială, Numa o opera pe Nathalie.

Începu să lucreze, o rochiţă de fetiţă din bumbac pentru orfanele de la călugăriţe. Începu să coase tivul, dar cînd îl termină nu se mai simţi în stare să continue. Îşi închise coşul de lucru.

Se ridică, ieşi în patio. Dar atmosfera era apăsătoare şi o cuprinse un fel de ameţeală.

În special, o incomoda mirosul de mîncare, care venea de la bucătărie, atît de mult că avu o ameţeală şi mai puternică.

„Clar, gîndi ea, sînt prea sensibilă. Trebuie să-mi stăpînesc nervii. Numa este doctor. Nu trebuie să mă amărăsc pentru că o îngrijeşte pe fosta sa logodnică ! N-a stat el cu acelaşi devotament la căpătîiul tatălui meu cînd a avut accidentul ?"

Cum se simţea slăbită, se decise să meargă la culcare. Era cald, dar lăsînd fereastra deschisă, fluturii, atraşi de lumină, ar fi inundat camera. Sophie se strecură sub apărătoarea de ţînţari şi stinse lumina.

Luna dădea o luminozitate caldă, care învăluia camera. În pătratul ferestrei, cerul se detaşa ca un safir. Ventila-

torul care mișca aerul, o atingea cu o dulce mîngîiere, dar ea îl opri pentru că bîzîitul său o împiedica să distingă motorul mașinii lui Numa, atunci cînd făcea colțul casei. În depărtare, un post de televiziune transmitea o sambă.

Cît timp rămase ea așa, cu ochii deschiși, în obscuritate ?

Răcoarea nopții o trezi tresărind. Ea aprinse lumina. Numa nu se întorsese și era deja ora două. Deveni neliniștită. Nu mai putea să-și găsească somnul.

O cuprinse dorința de a telefona la spital, dar în plină noapte, nu încercă să o deranjeze pe infirmiera de noapte.

În fine, zgomotul îndepărtat al unui motor care se apropia o făcu să spere în întoarcerea soțului său. În fapt, această speranță deveni o realitate.

Auzi mașina care se opri și ușa de la intrare care se deschise. Sophie dete la o parte apărătoarea de țînțari și-și luă un șal pe umeri. Era în pragul ușii cînd Numa apăru la intrarea patio-ului. Păru contrariat să o vadă.

— De ce te-ai sculat ?

— Te așteptam... tu te întorci ori prea tîrziu, ori prea devreme.

— Un doctor nu are program fix.

Își azvîrli nervos trusa pe un scaun.

Timid, Sophie îl întrebă :

— Vii de acolo ?

— Nu.

— Cum nu ? făcu ea surprinsă.

El spuse sec :

— Din conștiință profesională, am transportat-o aici. Este sub observație, dar nu cred că va fi necesară o intervenție. Cazul său este mai puțin serios decît credeam.

Era în vocea lui Numa o intonație nervoasă pe care nu i-o auzise niciodată.

Aproape imediat, ea-şi explică atitudinea lui.

— Prietenii la care locuieşte Nathalie s-au speriat degeaba. Doctorul din Fez nu era neliniştit. Prietenii ei n-au avut nevoie să-i telefoneze tatălui ei !

Sophie nu zise nimic, dar se întrebă pentru ce, dacă Nathalie nu era atît de grav bolnavă, soţul său o condusese la Mekné. Riscă totuşi.

— Dacă nu era atît de serios bolnavă cum îţi închipuiai, de ce ai rămas atît de tîrziu la spital ?

— Nathalie este o super-nervoasă.

— Într-adevăr ?

Avu un zîmbet şi adăugă :

— Ea se va credea deja moartă. A avut un soi de depresie sosind la spital, urmărită de gîndul că o să o operez şi că-i sunase ultimul ceas. A trebuit să stau lîngă ea ca să o liniştesc şi să o conving că nu este ceva grav. Dar să nu mai vorbim despre ea, adăugă el, ca şi cum acest subiect nu i-ar fi plăcut. Tu eşti aici, cu picioarele goale, pe dalele reci. Vino să te culci, spuse el cu solicitudine, conducînd-o în camera lor.

CAPITOLUL XIII

A doua zi dimineaţă, Sophie se duse la spital.

Era ziua de consultaţie a sugarilor.

Traversînd marea curte albă, instinctiv, ochii i se opriră asupra ferestrei centrale a aripei rezervată clinicii. Era camera cea mai confortabilă şi Sophie nu se îndoia că Numa i-o dăduse Nathaliei. Poate chiar în acel moment era lîngă ea ? Îşi trecu repede halatul alb şi-l aşteptă pe soţul său în biroul lui.

Sosi ca şi în celelalte zile, fără a fi părut că-şi prelungise vizita sa la Nathalie.

— Cum mai merge ? întrebă Sophie.

— Se odihneşte. O s-o examinez spre sfîrşitul dimineţii.

Pe urmă, continuă :

— Mi s-a semnalat un caz de variolă în zona de sud. Trebuie să vaccinăm copiii care vor veni la consultaţie.

Vreme de două ore, Sophie asistă la vizita copiilor, ajutîndu-l pe intern şi pe soţul său.

Pentru prima dată se simţea slăbită şi fără vlagă, căldura o copleşea. Şi mirosul de cloroform, care plutea în atmosferă, o deranja atît de tare, că trebui să iasă cîteva minute în grădină pentru a respira mai liber :

— Oare sînt pe cale de a mă îmbolnăvi ? se întrebă ea, gîndindu-se cu teamă că nu poate suporta climatul tropical.

O boare ușoară de vînt îi risipi starea de rău și-și reluă activitatea, pînă la ora prînzului.

Nu îndrăzni să-l întrebe nimic pe Numa despre starea Nathaliei de frică să nu pară curioasă și indiscretă.

Ea așteptă, ca el să vorbească primul despre starea bolnavei. Seara, îi dete cîteva detalii și adăugă :

— I-am telefonat profesorului Andrieu ca să-l liniștesc. Dacă totul decurge normal, sper ca la sfîrșitul săptămînii, fiica sa să părăsească spitalul. Am reținut pentru ea un loc în avionul care părăsește Casablanca, vineri seara.

Deci, peste cinci zile ea nu va mai fi aici ! Sophie se simți dintr-o dată foarte bucuroasă.

A doua zi, el îi confirmă că totul decurge bine. Sophie află noutatea cu ușurare și gîndi, că peste puțină vreme, Nathalie va părăsi Mekné.

Dacă de obicei, Numa era atît de punctual și se întorcea întotdeauna la aceeași oră acasă, Sophie, nu putu să nu se gîndească, că în aceste zile își prelungea poate din anumite motive, vizitele la fosta sa logodnică.

Două zile mai tîrziu, întorcîndu-se de la spital la masa de prînz, Numa îi spuse soției sale pe un ton jenat :

— Acum, cînd nu mai există nici un pericol pentru Nathalie, nu mai pot să o las în clinică. Ea ocupă o cameră de care avem nevoie pentru o operată.

Ea se miră :

— N-ai reținut pentru ea un zbor pentru vineri ?

El păru încurcat.

— Bineînțeles, dar ea este încă prea obosită ca să plece singură.

— Ce vrei să faci ?

— Tatăl său o să vină să o ia de la hotel, dar nu este prea confortabil acolo ca să-l aștepte.

Făcu o lungă pauză, după care adăugă :

— M-am gîndit că n-ai avea nimic împotrivă dacă am găzdui-o în camera de musafiri. Sîntem aici într-o colonie şi europenii trebuie să se ajute între ei.

Sophie rămase fără glas. Această propunere era ultimul lucru la care se aştepta. Nu putea refuza şi în acelaşi timp Numa ar fi trebuit să-şi dea seama în ce situaţie penibilă se află.

Ea spuse, pentru a deturna situaţia :

— Crezi că domnişoara Andrieu va accepta găzduirea pe care i-am oferi-o ?

Sophie îl fixa spunînd aceasta. Ea văzu un tremur al buzelor sale. Cu un ton dezinvolt forţat, el răspunse :

— Dacă Nathalie a fost logodnica mea, ea a uitat... Te asigur că nu se gîndeşte nici o clipă la ce a fost. Ca să-ţi demonstrez vreau să-ţi spun că, chiar ea mi-a propus să te cunoască. Atunci, vezi vreun inconvenient dacă ea va veni la noi începînd cu seara aceasta ?

Ce putea să-i răspundă ? Cu inima grea, ea-i răspunse că va da ordine să fie gata camera de oaspeţi la sfîrşitul zilei.

Toată după-amiaza, Sophie o ajută pe Aïcha să facă ordine în camera care nu mai fusese folosită. Ca stăpînă a casei, făcu patul şi pregăti sala de baie.

Era oboseala cauzată de acest efort sau depresionarea morală datorită faptului că o va avea pe Nathalie sub acoperişul său ? Simţi deodată cum pereţii se prăbuşesc peste ea şi ar fi căzut, fără îndoială, pe pardoseală, dacă braţele lui Aïcha n-ar fi prins-o.

Cînd deschise ochii, era întinsă pe patul său. În aer plutea un miros de oţet. Tînăra servitoare îi dădea îngrijiri :

— Doamna se simte mai bine ?... Să-i telefonez domnului ?

— Nu. Nu te neliniști. Nu este momentul astăzi, cînd vom primi o vizită.

Sophie se ridică din pat, dar o greață violentă o apucă și se aplecă deasupra ligheanului pe care i-l adusese Aïcha și atunci, motivul acestor stări de rău repetate, pe care le avea de opt zile, îi apăru cu o claritate evidentă.

Cum de nu se gîndise la minunata realitate a acestor semnificații ? Era însărcinată. Numa îi dăruise un copil. Totul o confirma : dereglările de ciclu, sînii umflați și unormal de sensibili, cîteva haine îi deveniseră prea fixe.

Ea pusese toate aceste modificări pe seama schimbării de climă, dar cum Numa, care era doctor, nu observase aceste semne care nu înșeală ? Era stupefiant. Un soț îndrăgostit observă întotdeauna schimbările ce se petrec cu corpul celei pe care o iubește.

Dar o iubea Numa într-atît încît să-și dea seama de acestea ? De cîte ori făceau dragoste se gîndea numai la plăcerea sa, fără să observe și altceva ?

Este adevărat că momentele lor de intimitate se petreceau doar noaptea, zilele sale fiindu-i în întregime consacrate spitalului...

Cu toate aceste semne de întrebare, o bucurie fără margini o învălui pe Sophie.

Acum se simțea suficient de puternică să lupte cu ex-logodnica lui Numa, chiar și dacă aceasta încerca să-i ia soțul.

Nu mai era singură în această luptă.

Era în jur de ora șase după-amiaza, cînd Sophie auzi un zgomot de voci și pași care-i anunțau sosirea Nathaliei.

Vrînd să-și întîmpine musafira, merse de-a lungul aleii și pătrunse în patio. Imediat, în prag apăru o fustă înflorată.

Nathalie avansă prima, urmată de Numa. Dreaptă, cu bucle negre care-i atîrnau pe umeri, radia de tinerețe.

De ce, în gîndurile sale, Sophie îi dădu rivalei sale un aer de femeie fatală ?

Cum se putuse înşela ! Nathalie era o tînără fată proaspătă ! Ea se oprise lîngă o coloană, aşteptînd ca doctorul Armaury să facă prezentările.

Sophie, era fără voia ei, tulburată şi nu putu să îngaime decît cîteva cuvinte de bun venit, în timp ce Nathalie, în termeni preciși şi măsuraţi se scuză de deranjul pe care-l provoca gazdei sale. Precedată de Aïcha, merse direct în camera sa.

— Să-i servesc o masă uşoară la pat ? îl întrebă Sophie pe soţul său care rămăsese puţin în urmă.

— Nu ştiu... ai putea să o întrebi, dar este şuficient de restabilită ca să mănînce cu noi şi să nu mai complice servitorii, răspunse el sec.

Tonul era lipsit de delicateţe şi Sophie se întrebă, dacă nu cumva prezenţa domnişoarei Andrieu, în casa lor, era cauza.

Ea ar fi vrut să mai schimbe cîteva cuvinte cu soţul său, să-i încredinţeze secretul ei, dar el o anunţă că pleacă pînă la ora cinei, pretextînd ceva treburi.

Sophia se îndrepta către camera Nathaliei pentru a se interesa dacă nu cumva doreşte ceva, dar se întîlni cu Aïcha care îi spuse :

— Domnişoara se odihneşte. Mi-a spus să vin s-o scol pe la ora şapte.

Sophie aşezată în faţa televizorului, privea emisiunea şi asculta noutăţile.

Dar de abia era atentă la spusele speakerului, pentru că din după-amiaza aceasta, prezenţa copilului care urma să se nască peste cîteva luni, îi acapara toate gîndurile.

Nici măcar nu mai era geloasă pe Nathalie şi îşi imagina bucuria lui Numa cînd îi va anunţa, în seara asta, vestea cea mare.

Îi va spune rîzînd :

— „Domnul doctor este orb !“

Cu ochii închiși și capul rezemat de spătarul fotoliului, credea că simte două brațe micuțe și dolofane, care-i înconjurau gîtul și gîndi :

„Dacă este o fată o s-o botez Marie-Cécile în amintirea mamei mele, dar dacă este băiat o să-i dau numele de Numa...

Vocea soțului său o făcu să tresară. Nu-l auzise întrînd. Îi zise lui Ali care venise în întîmpinarea sa :

— Spune-i lui Aïcha să o cheme pe domnișoara Andrieu.

Aproape imediat, aceasta apăru. Își schimbase fusta multicoloră, cu o rochie galben pai, care îi punea în evidență pielea smeadă.

Sophie constată că nu avea nici un pic de fard pe obraji oferind privirilor acea siguranță care dă certitudinea perfecțiunii. Frumusețea sa era de necontestat și zîmbetul plin de seducție care-i descoperea dinții de o albeață strălucitoare, îi mărea și mai mult farmecul.

Mulțumi încă odată oaspeților. Găsise foarte drăguță camera sa veselă cu cretoane frumos colorate.

— Totul aici este primitor, făcu ea, arătînd spre mobilele din living-room. Într-adevăr, aveți gust, concluzionă ea adresîndu-se direct Sophiei.

Se observa că încerca să o flateze pentru a-i atrage simpatia.

În acel moment, se auzi gongul. Toți trei trecură în sufragerie.

Pe fața de masă albă, erau aprinse lumînări roșii, în sfeșnice de cristal.

— Ce frumos este ! nu putu să se abțină Nathalie, care se așeză între cei doi care stăteau față în față.

Vîntul aducea în casă mirosul puternic de flori. Prin ușa larg deschisă spre grădină, noaptea se furișa deja.

— Ar trebui coborîte transperantele căci altfel ne vor invada insectele, făcu Numa, care de două ori în seara aceea dăduse ordine, ceea ce nu-i stătea în obișnuință.

Totuși privindu-l, Sophie nu descoperi nimic în vocea sau pe fața sa, care să indice că este tulburat. Nu descoperi nimic nici la Nathalie.

Sophie se întrebă dacă cei doi logodnici s-au iubit. Atitudinea lor mutuală marca o astfel de indiferență încît ajunse la concluzia că mariajul lor era dorit mai mult de către șeful soțului său decît de ei.

Conversația se purta acum despre Africa, pe care Nathalie, o vedea pentru prima dată :

— A trebuit să apară această stupidă criză de apendicită ca să mă întorc în Franța, altfel aș fi plecat în Algeria și m-aș fi întors prin Egipt.

Avea într-adevăr un șarm indiscutabil și Sophie îi invidie frumusețea și siguranța de care dădea dovadă. Cultura sa îi permitea să abordeze în discuții arta și literatura. Era o perfectă femeie de lume.

După ce se termină masa, Nathalie ceru permisiunea să se retragă.

— Trebuie să respect indicațiile doctorului și să mă culc devreme, surîse ea malițios, în direcția lui Numa.

Sophie o conduse pînă în camera sa ca să vadă ea însăși că nu-i lipsește nimic.

La despărțire, Nathalie îi luă mîna și fixînd-o cu ochii ei negri, îi zise :

— Sînt fericită că v-am cunoscut. Știți desigur că Numa și tatăl meu își făcuseră niște planuri în ceea ce mă privește. Dumneavoastră sînteți mai potrivită ca soție pentru el. Îl iubesc pe Numa ca pe un frate și fericirea lui nu mi-e indiferentă.

După ce spuse aceste vorbe, fără a mai aștepta răspunsul Sophiei, închise ușa după ea.

CAPITOLUL XIV

Ca în fiecare seară, Numa își fuma pipa în biroul său, cînd soția sa intră înăuntru.

Inima-i bătea mai repede ca de obicei, la gîndul secretului pe care avea de gînd să i-l dezvăluie.

Se apropie de el și-l sărută pe frunte. Începu, un pic încurcată :

— Dragul meu, te-ai gîndit...

El își ridică fața ca și cum nu ar fi auzit-o și spuse :

— Închipuiește-ți că profesorul Andrieu, telefonîndu-mi astăzi pentru îngrijirile pe care i le-am acordat fiicei sale, m-a lăsat să înțeleg că este dispus să mă ajute, după ce-mi voi termina stagiul aici.

— Ce vrei să spui ?

Sophie își simți gîtul uscat. Fără să-i remarce expresia figurii, el continuă cu entuziasm :

— Poate chiar cu ajutorul lui, aș putea merge cîteva zile la centrul de cercetări medicale din Statele-Unite. Un medic nu se pune niciodată de ajuns la curent cu ultimele noutăți. Vreau să-i scriu imediat în legătură cu acest subiect.

Deoarece bucuria îi lumina fața, Sophie consideră că nu este momentul să-i dezvăluie speranțele sale.

Cum se simțea vlăguită, se decise să meargă la culcare.

Numa era la spital cînd Sophie se sculă a doua zi.. Își făcu imediat baia, se îmbrăcă și întrebă de Nathalie. Aïcha îi răspunse că aceasta încă nu sunase și probabil încă dormea.

Era ora unsprezece cînd se auzi soneria din camera de oaspeți și spre prînz, domnișoara Andrieu apăru. Purta o rochie de pînză roșie și la urechi, cercei mari de aur. Își strînse buclele într-o coadă spre spate, ceea ce o făcea să semene cu o spaniolă și o metamorfoza complet. Avea astfel un aer fatal.

O întîmpină pe gazda sa cu un surîs :

— Sînt luni de zile de cînd nu am mai dormit atît de bine. Climatul Marocului îmi prieşte !

— De fapt, păreți în plină formă, îi răspunse Sophie, care constată cu mirare, că nu părea să se resimtă după urma bolii sale.

Amîndouă vorbiră foarte prietenește. Sophie era sedusă de farmecul care se degaja din tînăra femeie. La un moment dat, ea zise :

— Se pare că îi sînteți un ajutor prețios lui Numa în activitatea sa profesională. Ați făcut cumva studii pentru a deveni infirmieră ?

Nu, nu chiar... Dar în localitatea unde am trăit îl ajutam pe tatăl meu cînd acorda îngrijiri.

— Ah ! Tatăl dvs. este doctor ?

Pusese această întrebare cu sfidare, cu ironie în voce. Se făcu tăcere. Sub privirea pe care Nathalie o ațintise asupra sa, Sophie simțea cum i se înroșesc obrajii. Trebuia să-l renege pe tatăl său în fața fiicei celebrului profesor ? I se făcu rușine de acest gînd. Cu o voce limpede, ea zise :

— Tatăl meu este vindecător... și chiar dacă a avut greutăți cu medicina oficială, devotamentul său este întotdeauna foarte mare față de cel pe care-l îngrijește.

Nathalie care-şi fuma ţigara lăsă să-i cadă scrumul pentru a-i zice cu insolenţă :

— Am auzit ceva în legătură cu aceasta, dar mi-a fost imposibil să cred că Numa ar fi putut deveni ginerele unui „vindecător"... Înţeleg acum de ce trebuie să profeseze departe de Franţa...

Vorbise cu o intonaţie atît de ironică încît Sophie primi afrontul cu capul sus şi deveni livid㠹. Ce ar fi putut să mai spună în faţa unei asemenea răutăţi ? Rămase mută cîteva secunde.

Exact în acest moment, Numa îşi făcu apariţia. Văzu imediat faţa descompusă a soţiei sale şi se nelinişti :

— Ce ai ?

Făcînd un mare efort, ea reuşi să spună :

— Nimic grav... Poate din cauza căldurii...

Îi prinse mîna cu solicitudine :

— Vrei să te duci în camera ta ?

Sophie înţelese că a fugi din faţa Nathaliei, însemna să abdice, mai ales după ceea ce se întîmplase. Reacţionă şi-l asigură că se simte mai bine. Prînzul fu trist. Domnişoara Andrieu vorbi puţin. Avea ea oare remuşcări ?

Imediat după masă, fără să aştepte cafeaua, se scuză şi se îndreptă spre camera sa. Numa îşi trecu braţul sub cel al Sophiei.

— Şi tu ai nevoie de odihnă. De cîtva timp observ că ai o mină proastă. Te simţi obosită ? Eşti bolnavă ?

Aplecat asupra ei, o cerceta din ochi. Bănuia el oare speranţa ameţitoare care era cauza palorii sale ? Era oare mai clar-văzător decît bănuise ea ?

Acest secret, care o umplea pe Sophie de o emoţie ce nu putea fi tradusă în cuvinte, de ce nu i l-ar încredinţa

în acest moment, celui care era pentru ea întreaga sa viaţă ?

Era aluzia ofensantă pe care Nathalie o făcuse despre tatăl său, ceea ce o paralizase ? Acum, că era singură cu Numa, trebuia să-i mărturisească necazul pe care-l avusese în momentul intrării sale ? Amintindu-şi voioşia sa din ziua precedentă, cînd îi anunţase că profesorul Andrieu vrea să-l ajute, renunţă să-l mai indispună din cauza fiicei profesorului.

Se mulţumi să-şi rezeme capul de umărul soţului şi îi afirmă că, în ciuda aparenţelor, nu avea nici un motiv să se îngrijoreze de sănătatea sa.

Era aproape ora cinci şi Sophie se pregătea să iasă, cînd o văzu pe Nathalie traversînd patio în întîmpinarea sa.

— Vă cer scuze pentru vorbele mele necontrolate şi dure pe care vi le-am spus înainte de masă ! Nu ştiu dacă i-aţi spus ceva lui Numa, dar merit un blam.

Deoarece Sophie stătea în faţa ei fără să răspundă, miabilă sub soarele care cădea nemilos în toată această parte de patio, domnişoara Andrieu continuă :

— Aveţi perfectă dreptate să mă urîţi, dar dacă aţi şti mîhnirea sinceră pe care o simt, m-aţi ierta.

Ochii mari şi verzi păreau să se umezească de lacrimi. Natura generoasă a Sophiei fu mişcată, care o asigură că nu-i spusese nimic soţului său. Faţa Nathaliei se lumină :

— Îmi permiteţi să vă sărut ?

Gestul era atît de spontan că Sophie acceptă din toată inima. Domnişoara Andrieu adăugă :

— Văd că vreţi să ieşiţi. N-aţi vrea să vă însoţesc ?

— Cu plăcere... răspunse Sophie, care totuşi, ar fi preferat să rămînă singură, dar nu putea găsi un motiv plauzibil s-o refuze pe fiica profesorului.

Cu exuberanţă, aceasta exclamă :

— O să luăm un taxi şi voi fi bucuroasă să vizităm grădinile şi marele muzeu din Dar Djamat.

Sophie constată cu mirare că tînăra fată era foarte vioaie. Aceasta fusese bolnava care cîteva zile mai devreme, chemase de urgenţă un medic, la căpătîiul ei ?

Taxiul, un frumos Chrysler verde, condus de un arab, căruia îi plăcea să facă pe ghidul cu străinii, îşi conducea clientele spre Bad Tizimi, urmînd bulevardul circular care este aşezat în jurul cetăţii. Admirară astfel vederea minunată spre Zerhoun. Pe urmă şoferul le conduse pe sub un apeduct în mină, care ducea pînă în largul străzii care leagă Koubba de Sidi Aïssa.

Un pic mai încolo cu surîs amabil, întinse braţul către o clădire importantă şi spuse într-o franceză aproximativă :

— Este spitalul indigen din Sidi Said. Mai departe, vedeţi moscheea cu un minaret deasupra porţii de intrare.

Acest oraş care fusese fondat în secolul X de către un tip berber, care aleseseră locul din cauza fertilităţii pămîntului şi abundenţei apei, oferă multiple colţuri de verdeaţă şi grădini luxuriante.

Taxiul rula lent sub soarele de plumb. Deşi geamurile erau coborîte, căldura era apăsătoare şi Sophie se simţea din ce în ce mai rău. Totuşi, nu vroia să-şi trădeze starea şi lupta curajos ca să pară cît mai destinsă.

Deci, primi cu uşurare propunerea vecinei sale, care declară trecînd printr-unul din locurile din împrejurimi :

— Şofer, lasă-ne aici... şi aşteaptă-ne în parking, pînă o să ne mai răcorim niţel.

Coborîră din maşină, intrară într-un hotel luxos, traversară holul şi se îndreptară spre un patio unde se serveau diverse în faţa unui bazin şi a unei cascade miniaturale.

Tufe de flori şi plante verzi încercuiau mesele şi scaunele din bambus.

Locul era încîntător. Cu toate că atmosfera era plăcută Sophie fu cuprinsă de o greaţă violentă şi scuzîndu-se faţă de însoţitoarea sa, abia avu timp să ajungă la toaletă.

Vomă tot ceea ce mîncase. Se simţea atît de prost, că regretă ideea de a face această plimbare în compania Nathaliei.

Totuşi, încetul cu încetul, răul îi trecu, dar atunci cînd se întoarse la masă era lividă şi Nathalie, care tocmai bea un suc de grepfruit, zise :

— Oh... doamne... ce palidă sînteţi... nu vă simţiţi bine ?

— N-am digerat bine mîncarea de la prînz... şi apoi a fost mult prea cald, încercă ea să explice.

Dar Nathalie, care-şi pusese din nou ochelarii de soare, o fixa cu atenţie şi deodată, pe un ton inchizitor, îi zse :

— Nu sînteţi cumva gravidă ?

Sophie tresări, nu-i făcea plăcere să-i încredinţeze acest secret, fostei logodnice a lui Numa.

Cu vehemenţă, reacţionă :

— Nu este adevărat.

— Totuşi... păreţi...

Ea nu-şi termină fraza. Fixa sînii vecinei sale care se umflaseră anormal. Cum de nu remarcase mai devreme acest semn infailibil ?

Cu un calm aparent, stăpînindu-şi tulburarea care-i cauza această descoperire, Nathalie reluă :

— Eu sînt sigură că aşteptaţi un eveniment fericit...

— În acest caz, doar eu şi soţul meu nu ştim... azvîrli Sophie, încercînd să rîdă, un rîs care suna fals.

Se instaură un timp mort, Nathalie, vrînd să-şi ascundă emoţia, gîndi :

„Ea aşteaptă un copil... În acest caz, Numa este pierdut pentru mine. Am crezut, cînd spontan, m-a sărutat la clinică pentru a mă consola şi cînd m-a invitat să vin la el că, aş putea să i-l iau... Nu era decît o iluzie. Niciodată nu o va părăsi pe cea care-i va dărui un copil. Am ezitat pînă acum să mă folosesc de elixirul acestei vrăjitoare. Nu mai am timp de aşteptat. Trebuie să acţionez cît se poate de repede".

Decizia sa era luată.

Soarele care apunea, poleia cu aur, toate acoperişurile din Mekné, atunci cînd deciseră să se întoarcă.

În timp ce cu două ore înainte, ele străbăteau oraşul, Sophie remarcase că Nathalie poseda o aprofundată cultură asupra civilizaţiei musulmane.

Ea află astfel că în 1673, Moulay Ismail devenise sultan şi făcuse din Melné, capitală. Socotind că vechiul Kasbab era prea mic pentru suita sa enormă, începuse să-l demoleze, şi, din dorinţa de a egala Versailles, încercă să construiască un palat luxos capabil să-i găzduiască asupra civilizaţiei musulmane.

Mîna de lucru, constituită din prizonieri creştini şi musulmani, fusese estimată la 60.000 bărbaţi, cifră fabuloasă de altfel.

Haremul său conţinea 500 de femei şi avusese 800 de copii.

— Iată de ce atîţia marocani pretind să descindă din marele sultan.

El dotă locurile cu un canal şi un lac artificial. Proviziile erau păstrate în silozuri enorme şi oraşul era adăpostit de atacurile berberilor, cu ziduri şi fortăreţe.

„Pe lîngă că este frumuşică este şi foarte instruită !" se gîndi Sophie cu melancolie, care în acelaşi timp presupuse că Numa nu ascultase numai de sugestia şefului

său alegînd-o pe fiica sa de logodnică ci, în mod sigur, fusese sedus și de inteligența și frumusețea sa.

Nu făcea el oare, comparație între această fată strălucitoare, obișnuită cu lumea și, obscura sa soție ? Era o chestiune neliniștitoare care-i strică tot sfîrșitul plimbării.

Atunci cînd cele două femei păşiră pragul vilei, Numa se întorsese deja. El o anunță vesel pe Nathalie :

— Prietenii tăi, familia Vernès, au telefonat. I-am liniștit asupra stării de sănătate. M-au întrebat dacă nu ai putea merge cîțiva kilometri cu mașina. M-am gîndit că vei judeca singură și că medicina nu se va opune... Și atunci, ne propun să ne întîlnim să cinăm la restaurantul „El Ouram". Accepți ?

Nathalie bătu din palme :

— Bineînțeles. Îmi place neprevăzutul !

— În acest caz, telefonează-le că sîntem de acord.

În timp ce se îndrepta spre biroul lui Numa, acesta se întoarse spre soția lui, care asistase uluită la această scenă.

— Du-te să te îmbraci, dar alege-ți cu grijă rochia, pentru că familia Vernès este foarte bogată și sînt oameni de lume. Vreau ca dna Vernès, care aparține aristocrației să te judece bine, din primul moment. Între altele, este legată de Andrieu și-l cunoaște și pe tatăl meu.

Sophie înghețase. Felul cum o va judeca această necunoscută, avea așa mare importanță ? Era prima dată cînd soțul său îi făcea o astfel de recomandare.

Găsea el că nu se va prezenta bine în aceste circumstanțe, sau că nu era elegantă ? Ea se gîndi că, pentru a gîndi astfel, Numa îi întîlnise deja pe Vernès, bineînțeles atunci cînd acesta venise, cu cîteva săptămîni în urmă la Mekné. Fără îndoială, poate au cinat împreună în acea primă seară. Cine știe ?

Numai că atunci, pe Sophie nu o luase, ci o ţinuse la distanţă.

Astăzi, dacă ea fusese invitată, era din cauza faptului că soţul său, nu putea să se ducă singur cu Nathalie, la restaurantul „El Ouram".

Ea se gîndi la tatăl său. Nu-i spusese el că va suferi alături de un soţ care aparţinea altei lumi ? Nu-şi dăduse seama pînă atunci, pentru că, trăise doar singură cu Numa. Dar acum, cînd trebuie să fie prezentată oamenilor din anturajul său, el avea o oarecare neliniște. În faţa acestei constatări, Sophie simţi cum îi dau lacrimile, în timp ce o spaimă surdă o copleşea.

Reuşi să-şi mascheze necazul şi merse să se îmbrace. În camera sa, se simţi neajutorată. Ezită în a-şi alege o rochie, una prea sobră, alta prea decoltată. Se decise, în fine, pentru o toaletă de dantelă gri pe care Numa o găsea foarte reuşită şi care-i venea bine. Îşi puse pantofi aurii ca să-şi desăvîrşească eleganţa.

Numa se rădea în sala de baie, ea intră şi se uită în oglinda cea mare în care se reflecta imaginea soţului său. Pentru că el nu o privea, ea zise :

— Cum mă găseşti ? Sînt drăguţă ?

El se întoarse :

— Ţi-am spus să te îmbraci conform cu circumstanţele... Mîncăm într-un restaurant, la marginea deşertului, ori tu te-ai îmbrăcat ca pentru o mare recepţie...

— Oh ! Scuză-mă.

Sophie îşi plecă figura, consternată, în timp ce Numa adăugă cu un suspin :

— Micuţa mea, nu ştii să sesizezi nuanţele.

Ochii Sophiei se umplură de lacrimi. Îşi schimbă toaleta, şi-şi puse o simplă rochie bleumarin, ternă ca şi perspectiva acestei cine. Cînd fu gata, se întîlni cu soţul său şi o aşteptară pe Nathalie.

Aceasta apăru, în sfîrșit. Purta o rochie de pînză corai cu galoane albe. Sandalele și poșeta se asortau la perfecție cu acest ansamblu.

Era fermecătoare și Sophie nu putu să se împiedice să-și compare toaleta sa sărăcăcioasă cu cea a tinerei femei.

Automobilul se oprise în fața vilei.

— Urcați-vă în față, veți sta mai bine ! făcu Sophie, așezîndu-se pe bancheta din spate.

Domnișoara Andrieu nu protestă și se cuibări lîngă Numa.

CAPITOLUL XV

Mașina alerga pe pista arsă încă de soare. La ieșirea din oraș, se strecurase mai întîi printr-un hățiș de arbuști necunoscuți și de palmieri, înainte de a ajunge la dunele monotone ale marelui deșert.

Așezată în spatele mașinii, Sophie nu vedea nici dunele aurii, nici arborii pitici care lunecau de-a lungul geamurilor. Fixa doar profilul Nathaliei, întors spre Numa. Aceasta vorbea despre Paris, citînd nume recunoscute Sophiei. El îi răspundea surîzînd.

Fața lui reflecta în oglinda parbrizului, dar zgomotul motorului o împiedica să înțeleagă tot ceea ce aceștia-și spuneau. Nefericita era exclusă din trecutul lor. Devenise o străină.

O invadă o mîhnire puternică. Într-un anumit moment, la o reflexie a lui Numa, Nathalie rîse încet, un soi de rîs care semăna cu o muzică.

În apropierea unei oaze înconjurată de palmeiri, un fel de castel cu creneluri, se înălța dintr-o dată, spre cerul care devenea roșu. Numa încetini și o luă spre drumul care ducea spre mica citadelă. Era restaurantul „El Ouram". Mai multe mașini, oprite de-a lungul zidului pal, arătau că acest restaurant era un loc reputat.

Un boy în uniformă roşie cu galoane de aur se grăbi să deschidă portierele Renaultului. După ce coborîră, doctorul le arătă drumul şi urcă cîteva trepte.

În faţa lor se deschise o uşă mare de lemn. Sala în care intrară era pe jumătate cufundată în umbră, dar terasa ce se afla la capătul ei, era luminată de ultimele raze ale soarelui. De fapt acolo stăteau clienţii. Erau cel puţin vreo douăzeci de persoane.

La o masă ocupată de patru persoane, apariţia lui Numa şi a Nathaliei provocă exclamaţii. Familia Vernès îşi prezentă prietenii care-i însoţeau : preşedintele tribunalului din Casablanca şi soţia sa. Colette Vernès era o frumoasă blondă, foarte distinsă, în jur de patruzeci de ani. O îmbrăţişă afectuos pe Nathalie şi-i strînse mîna Sophiei, spunîndu-i.

— Îmi pare rău, că atunci cînd a venit profesorul Andrieu, eraţi suferindă şi nu l-aţi putut însoţi pe doctor. Soţul dvs. este atît de simpatic, că-mi pare bine să vă cunosc !

Deci, totul se petrecuse aşa cum ghicise Sophie. Simţi un şoc descoperind minciuna lui Numa. În prezent, erau şapte la masă.

Deasupra terasei se aprinseseră lampadare electrice, pentru că, în această Africă fără crepuscul, noaptea se făcea brusc. Fluturi mari de noapte se învîrteau împrejurul lor, dar lămpile fiind aşezate foarte sus, mesenii nu erau deloc incomodaţi.

Preşedintele tribunalului povestise două istorii tare nostime care îi făcuse pe toţi să rîdă. Numai Sophie rămînea în afara cercului lor. Avea senzaţia că este pierdută într-o lume necunoscută. Cîtă dreptate avusese tatăl său, cînd o pusese în gardă, asupra căsătoriei sale cu Numa !

Se gîndea în egală măsură şi la socrul său. Cum o va accepta el pe această noră care nu era din lumea lui ? Pen-

tru prima dată de la căsătorie, Sophie avu impresia că se înșelase.

Ea vedea fața Nathaliei pe care lumina lampadarelor o aureolase cu un fel de nimb auriu. Ce frumoasă era ! Cu cîtă siguranță și calm participa la conversația generală ! Mondenă desăvîrșită, găsea un cuvînt amabil pentru fiecare.

Masa i se păru Sophiei, interminabilă. În fine, cafeaua fiind servită, micul grup se ridică pentru a servi lichioruri în holul restaurantului. În Africa, nopțile sînt reci și terasa se golise. Alți consumatori se retrăseseră în marea sală.

În căminul de piatră, se aprinsese un foc ușor, care dădea o impresie de căldură.

Deodată, Nathalie văzu un pian mare, și ridicîndu-i capacul, începu să-i mîngîie clapele. Brusc, sunetele, ca o apă vie, începură să răsară de sub degetele sale. Muzica se năștea și murea după dorința sa, într-o armonie tumultoasă și dulce. Ea se lăsa ghidată de modulările, care izvorau ca dintr-o cascadă inepuizabilă... În tumultul arpegiilor care trăiau, se degaja melodia unei sonate de Beethoven.

Un acord secret, un punct de suspensie și, în tăcerea în care toți ascultau, primele note din „Vals trist“ răzbătură cu o intensitate dureroasă, rar auzită.

Sophie rămăsese mută de mirare. Admirația pe care o simțea față de marea muziciană era însoțită de o alarmă surdă.

„Cum a putut să mă prefere Numa fostei sale logodnice ?“ Ochii i se îndreptară instinctiv în direcția soțului său.

Era așezat într-un fotoliu. Lumina unei lămpi îi cădea pe față și nici-o expresie a acesteia nu-i scăpă soției sale.

Era nemişcat, cu ochii închişi şi doar tresărirea gurii arăta cît de prins este în această armonie. Ce amintiri îşi evoca el, în aceste momente ? Ce imagini aduceau după sine aceste note melancolice, ca o chemare ? Asta era, această muzică... în prezent, Sophie, îl înţelegea... Vălul se deşira... Această armonie misterioasă, era legătura secretă, dintre cei doi foşti logodnici

Sub degetele sale, Nathalie îşi dezvăluia zbuciumul sufletului său. Cînd finalul muri într-un hohot lung, se dezlănţuiră aplauzele. Încet, domnişoara Andrieu se ridică. Era palidă şi Sophie văzu că privirea ei o căuta pe cea a lui Numa. Dar acesta tot nu se mişcase, muşchii feţei păreau înţepeniţi într-o imobilitate de piatră. Păru că se trezeşte la viaţă, doar atunci cînd Nathalie îi puse mîna pe umăr. Şi atunci, se înroşi tot, părînd că se jenează de felul în care se lăsase copleşit de muzică, în faţa celor care-l înconjurau.

Seara se termină repede. Dna Vernès spuse politicos Sophiei că speră să o vadă curînd. Drumul de întoarcere se făcu în tăcere.

Farurile maşinii măturau drumul pustiu. Sophie credea că trăieşte un vis.

Din momentul în care ajunseră, Nathalie se duse urgent în camera sa. Numa pretextă o treabă urgentă pentru a se duce în biroul său. Sophie nu insistă şi se duse la culcare. De altfel, simţea nevoia să rămînă singură. O zguduia o furtună interioară. Era îngrozitor de tristă.

În mod confuz, simţea că Numa chiar dacă nu-şi dădea seama, era încă atras de Nathalie. Se gîndi că de douăzeci şi patru de ore, nu găsise măcar un moment propice, pentru a-i încredinţa speranţa fragilă pe care o purta. Acuma, nici nu mai dorea acest lucru. Ea avu un frison, îi era frig în suflet.

Se ghemui în pat, își puse cuvertura pînă la gît și ochii i se închiseră, căzînd într-un somn greu.

A doua zi, Aïcha îi aduse micul dejun la pat. Nathalie ieșind din camera ei o opri :

— Ai putea să-mi cobori storurile, imediat, soarele îmi face rău, îi spuse ea marocanei care-și puse tavă pe un scaun.

În timp ce aceasta intra în camera sa, Nathalie ridicînd capacul cafetierei din porțelan de Chiņa, vărsă conținutul întregului flacon, pe care i-l dăduse vrăjitoarea din Casablanca, fiind astfel sigură că se va debarasa de rivala sa.

Un zîmbet răutăcios îi înflorise pe buze, atunci cînd Aïcha ieși din cameră și luă tava cu micul dejun.

Sophie dormea încă, atunci cînd aceasta o puse pe noptieră. Se trezi auzind-o pe servitoare. Simți mirosul de cafea și acesta îi făcu greață :

— În dimineața asta o să beau un ceai, zise ea.

Aïcha luă cafetiera ca s-o ducă la bucătărie și pentru că era în întîrziere, se grăbi prin grădină, și, încercînd să deschidă ușa cu un gest stîngaci, scăpă recipientul care se sparse.

Nimeni nu știa că Sophie scăpase de o mare amenințare. Cînd, mai tîrziu, Nathalie o văzu pe aceasta în plină formă, se gîndi : „Bătrîna este o hoață, mi-a vîndut un elixir ineficace".

Cîntecul unei păsărici fu acela care o trezi în dimineața aceea.

Era trecut un pic de ora șase și văzu silueta lui Numa culcată alături de ea.

Dormea încă.

Ea se sculă. În primul rînd, pentru că era ziua cînd trebuia să meargă la dispensar și pe urmă, pentru că nu-i mai era somn.

Zgomotele apei din sala de baie îl atrase pe soţul său, cîteva minute mai tîrziu. El se miră :

— Eşti deja gata ?

— M-am gîndit că o plimbare înainte de a merge la spital mi-ar face bine.

— Vrei să călăreşti ? Avem timp şi mi-ar face plăcere să te acompaniez.

Nevrînd să-i dezvăluiască motivul care o făcuse să renunţe la călărie, ea zise :

— Azi n-am chef să galopez, mai bine o să merg să fac un tur la Medina.

El o luă de mînă :

— Să mergem împreună.

Sophie fu mişcată de această grijă a lui, în acest moment în care tristeţea îi invadase sufletul. Îşi privi soţul şi-i zise :

— Mă iubeşti, deci ?

El avu un gest de surpriză :

— Ce-ţi imaginezi, micuţa mea nebună ? Ah, ştiu... din cauză că e Nathalie aici, nu ?

Simţindu-se descoperită, sîngele îi urcă în obraji. Se mulţumi să-i spună :

— Este atît de strălucitoare... muziciană... are totul pentru a plăcea.

— Tu crezi că n-ai nimic ?

El o strînse lîngă el.

Sophie simţi în acest sărut un mare reconfort. Temerile i se împrăştiară, mai ales cînd Numa adăugă :

— Profesorul Andrieu o să fie aici peste trei zile. Şi o să rămînem singuri unul cu celălalt.

„Singuri, unul cu celălalt“, îşi repeta Sophie, dîndu-i braţul soţului său în mijlocul tarabelor arabe. Merseră hoinărind aşa pînă la spital, distrîndu-se de toate lucrurile de pe stradă.

Ajungînd la marea construcţie, în timp ce Sophie îşi punea un halat alb, doctorul Armaury începea vizitarea bolnavilor.

Numa o întîlni pe soţia sa, în sala unde mamele îi aşteptau la consultaţie, cu copiii lor. Unul din micii pacienţi fusese deja examinat, cînd intră o infirmieră :

— Doctore... a venit un arab speriat. A parcurs douăzeci de kilometri pe jos. Soţia sa este punctul de a naşte al treilea copil şi cred că a făcut crize de eclampsie. Doar o operaţie ar putea-o salva, pretinde femeia care o asistă.

Numa era uneori chemat astfel, pentru o urgenţă, în afara spitalului. Fără să ezite, ieşi, lăsînd în grija asistentului său îngrijirea copiilor.

După plecarea soţului său Sophie se chinui timp de o jumătate de oră, să suporte mirosul de iodoform, ce se simţea împrejurul ei. Încă odată, o greaţă violentă o apucă. Sora care se afla acolo o conduse în cabinetul lui Numa, unde o aşteptă.

Infirmiera, care nu se înşela asupra cauzelor acestei boli, îi zise surîzînd :

— Primele trei luni sînt mai grele, doamnă. Nu trebuia să veniţi aici. Trebuie să vă odihniţi.

Sora avea dreptate.

Cu toată bunăvoinţa sa, starea îi interzicea să intre în sălile spitalului. Imediat ce se simţi mai bine, Sophie comandă un taxi şi se duse acasă. Era ora nouă şi jumătate cînd ajunse. Storurile de la camera Nathaliei erau trase. Ca de obicei, domnişoara Andrieu se scula tîrziu.

Sophie se gîndi că o scurtă siestă i-ar face bine. Nevăzîndu-l nici pe Ali, nici pe Aïcha, care făcea curăţenie în living, merse drept în camera ei. Îşi trase storurile şi se întinse pe pat.

Se sculă din somn la zgomotul unor voci şi recunoscu vocea Nathaliei. Dar cu cine vorbea ? Cu Numa ! Se în-

toarse deja ? Privi ceasul. Era ora unsprezece. Dormise atît de mult ? Se sculă. În acel moment, își auzi numele său pronunțat cu furie de către domnișoara Andrieu. Stupefiată și vag neliniștită, se apropie de fereastră care dădea drept în fața camerei de oaspeți. Printre lamelele storului, putea să asculte fără să fie văzută. Ea distinse reproșurile violente ale lui Numa :

— Da, afirmă el cu forță, mi-ai înșelat încrederea, cu așa zisa criză de apendicită... Pentru a mă forța să te întîlnesc ai înscenat această mizerabilă comedie !

Sophie simți o strîngere de inimă, pentru că văzîndu-i singuri, Sophie constată că vorbeau foarte familiar unul cu celălalt. Fața care ascundea intimitatea lor se dezvălui. Distinse vocea Nathaliei, care zicea :

— Te plîngi că te iubesc ?

Adăugă mai încet :

— Da, îndrăznesc să mărturisesc... Numa, vroiam să te regăsesc. Crezi că venind în Maroc după tatăl meu, aveam alt scop ? Căsătoria ta de neînțeles m-a adus la disperare. M-ai iubit Numa... M-ai ținut în brațele tale înaintea ei, îți aduci aminte ?

— Nu vreau să-mi aduc aminte de trecut.

— Acest trecut a existat totuși, amintește-ți momentele minunate care au existat, între noi.

— Nathalie, te rog !

— Sărută-mă ca la clinică. Îmi plac îmbrățișările tale.

— Ai înnebunit.

După un timp ea reluă :

— Este posibil ca dintr-o lovitură, să-ți compromiți cariera... Nu e greu de reconstituit cum au decurs lucrurile... Mica intrigată te-a atras într-o capcană. Știa că ești un om cinstit și vei repara totul, cerînd-o în căsătorie !

— Cu ochii măriți de stupoare, era disperată și indignată în acel timp. Sophie nu pierduse nimic din cuvintele

rivalei sale. Numa o sărutase la clinică. Deci, o iubea încă.

Deci boala ei nu fusese decît un mijloc de a se apropia de Numa. Cum îndrăznea ea să afişeze atîta cinism ?

Dar ceea ce era mai neliniştitor era să asculte răspunsul soţului său. O s-o apere oare pe soţia sa ?

— Nathalie, taci ! Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti aşa despre Sophie. N-aş fi luat-o de nevastă dacă nu ar fi fost o fată cinstită şi dreaptă !

Plin de indignare, o întrerupsese pe Nathalie. Dar aceasta continuă :

— Este bineînţeles o comediană abilă ! Să nu-mi spui că ai fost îndrăgostit de această nulitate şi ai fost mîndru s-o prezinţi prietenilor tăi. O căsătorie care se face în două săptămîni, ascunde ceva... Nu poţi păcăli pe nimeni.

— Îţi interzic să mai vorbeşti !

Dar Nathalie gemu, ceea ce opri indignarea lui Numa.

— Nu poţi s-o iubeşti. Gîndeşte-te la tot ceea ce vă separă. Aminteşte-ţi ce-am fost unul pentru altul... frumoasele visuri pe care ni le făceam. Şi pe urmă, este vorba şi de viitorul tău. Ce o să creadă despre tine, la Facultate cînd se va afla că ai devenit ginerele unui şarlatan condamnat de societatea medicală Niciodată n-o să ajungi un mare practician.

— Taci, îţi ordon, i-o tăie Numa.

Dar cealaltă, neascultîndu-l, continuă :

— Această etichetare te va urmări peste tot. Aminteşte-ţi cît erai de ambiţios odinioară ! Numa, te iubesc în ciuda tuturor acestor lucruri ! Ieri seară, tu ai simţit cînd am cîntat pentru tine „Valsul trist“ şi am văzut că trecutul nu e mort pentru tine şi încă mă mai iubeşti !

Trecu un timp, după care vocea reluă mai încet, plină de pasiune :

— Nu poţi uita tot ce a fost între noi ! Dragul meu

— Te-am şters din memoria mea.

Ea strigă :

— Nu-i adevărat, ar fi îngrozitor...

— Este totuşi adevărul !

— Numa... te iubesc... Dacă ai şti cît te iubesc !... Şi tu m-ai iubit...

— Destul ! Destul ! Lasă-mă.

— Numa, sărută-mă. Strînge-mă la piept ca altădată.

— Acum totul s-a terminat ! Este prea tîrziu !

— Nu, dragul meu ! Nu e prea tîrziu. Căsătoria ta se poate anula foarte uşor pentru că nu ai luat-o din proprie ta voinţă. Toată lumea poate certifica asta.

Sophie, cu mînile încrucişate pe piept, asculta scena îngrozită. I se părea că fiecare cuvînt o răneşte şi prin fiecare rană i se scurge sîngele. Şi apoi, deodată ochii i se înceţoşară şi căzu pe podea, fără cunoştinţă.

CAPITOLUL XVI

Deschizînd ochii, Sophie nu-şi dădu seama imediat de ceea ce i se întîmplase.

Răceala dalelor de piatră şi durerea de cap îi aminti cădere a. Era singură în cameră...

Tăcerea o învăluia. Scena surprinsă între Numa şi Nathalie îi reveni brusc în memorie şi simţi ca o lovitură de cuţit în piept. Ce făceau ei în acest moment ? Poate făceau dragoste. Numa cedase chemării Nathaliei ?

Vocea rugătoare a acesteia îi răsuna încă în urechi... Mărturisirea dragostei Nathaliei o făcea să sufere, dar mai puţin decît fraza prin care-i spunea lui Numa că această căsătorie a sa îl condamna să nu ajungă niciodată un mare medic.

Ginerele unui şarlatan ! Cuvîntul crud o rănea. Astfel, din cauza ei, omul pe care-l iubea, îşi distrusese cariera. Îşi amintea cu cîtă bucurie o anunţase el că profesorul Andrieu vroia din nou să-l ia sub aripa sa.

Da, îl va ajuta... doar dacă Sophie n-ar mai fi soţia sa... Nathalie lăsase clar să se înţeleagă...

„Un mariaj ca acesta se poate uşor anula... Am simţit ieri că mă iubeşti în continuare... Gîndeşte-te la visurile pe care ni le-am făcut împreună".

Aceste fraze reveneau ca un laitmotiv în creierul Sophiei. Maşinal, merse pînă la baie, deschise robinetul

şi se spălă pe faţă. Răceala apei îi făcu bine, dar nu-i calmă spiritul tulburat. Acest copil pe care-l purta în ea, păru dintr-o dată o ironie a soartei. Nu, nu-i va consolida căsnicia, ci va fi un obstacol pentru Numa ca să-şi reia libertatea.

Niciodată nu va fi un medic mare şi va rămîne în umbră. Ameţită, ieşi din camera sa. O întîlni pe Aïcha care-i spuse cu surprindere :

— Doamna era aici ? Domnul, nevăzînd-o, a plecat la spital s-o caute.

Ea vru să se refugieze în biroul lui Numa, dar în momentul cînd să pună mîna pe clanţă, o auzi pe Nathalie care vorbea la telefon.

— Da... îşi va da seama că am dreptate... Acuma, ezită, ca să n-o necăjească pe soţia sa, dar eu am încredere. N-a negat că nu mă iubeşte în continuare.

Tonul era triumfător.

Sophie trebui să se rezeme de perete pentru că simţi că o cuprinde o slăbiciune. Adunîndu-şi toată energia, alergă spre camera sa. Îşi luă o sacoşă, îşi îndesă un pic de lenjerie, cîteva obiecte de toaletă şi un portofel care conţinea economiile sale.

Îşi deschise biroul şi-şi scoase nişte hîrtie. Scrise pe o filă :

„Numa, iartă-mă dacă sînt crudă, dar mi-am dat seama că nu te iubesc. Nu eşti soţul la care visam ca tînără fată... De trei luni, căutam un motiv ca să mă întorc la tatăl meu. Scuză-mă dacă plec aşa brusc, dar dacă mi-aş lua rămas bun, ar trebui să-ţi dau explicaţii pe care nu sînt în stare să ţi le dau. Încă o dată, iartă-mă şi uită-mă... Sophie".

Puse scrisoarea într-un plic, pe care-l puse la vedere, pe masă. Toate aceste preparative durară foarte puţin.

În momentul în care ieșea din camera sa, auzi un zgomot de motor. Numa se întorcea.

Fu cuprinsă de o panică nebună. Nu putea fugi pe ușa de intrare. Fugi pînă la fereastră, puțin ridicată deasupra solului, care dădea spre grădină. Își azvîrli sacoșa și pe urmă alunecă și ea în iarbă. Din cîțiva pași ajunse pe bulevard.

O singură idee fixă îi comanda gesturile :

Să plece... să plece... O clipă, în minte îi veni gîndul la copilul său... Ce bine că destinul făcuse ca să nu-i spună nimic soțului său !

Numa era generos și în mod sigur, scrupulele l-ar fi impiedicat să-și reia libertatea.

Cînd mai tîrziu, va afla despre nașterea fiului sau fiicei sale, vor fi trecut multe luni trăite departe de Sophie, și cum despărțirea lor va fi recunoscută oficial, acest eveniment nu l-ar împiedica să-și refacă viața și să-și continue cu strălucire o carieră medicală pe care căsătoria i-o compromisese.

Sophie se gîndea la toate astea îndreptîndu-se spre o piațetă, unde în geñeral se găseau taxiuri. Știa că la ora paisprezece, două trenuri-expres se încrucișau la Mekné, cel care mergea la Casablanca și cel care se ducea la Fez. În acel oraș se va duce, pentru a contracara cercetările pe care le-ar face soțul său.

Căută o mașină în van. Era puțin peste prînz și la această oră, unde în Africa este o căldură toridă, plimbăreții își fac siesta și vehiculele sînt rare. Trebuia să meargă pe jos pînă la gară.

Dar dacă va ajunge prea tîrziu ? Și în special, îl va putea evita pe Numa ? Cu brațul strîns pe bagajul său greu, începu să alerge pe asfaltul arzător. Înainta din ce în ce mai repede, împinsă de o forță necunoscută. Un gînd obsedant îi frămînta mintea :

„Nu trebuie ca Numa să mă întîlnească. Numai plecarea mea îl poate face fericit. Ce importanţă are durerea mea ? Cînd iubeşti cu adevărat trebuie să te gîndeşti la fericirea celuilalt chiar cu preţul nefericirii tale ! El va putea uşor să anuleze căsătoria noastră şi să-şi refacă viaţa cu femeia pe care nu a încetat s-o iubească... logodnica ce-i fusese hărăzită !“

În graba sa de a fugi, nu-şi pusese pălăria şi nici ochelarii de soare şi razele nemiloase ale astrului îi răneau ochii şi-i strîngeau capul într-un cerc de fier. Epuizată, nu mai putea să fugă, dar mergea în continuu, ca un automat.

În fine, văzu apărînd clădirea albă a gării. Cîţiva călători se înghesuiau în faţa ghişeelor.

După lumina orbitoare din afară, intrînd în holul gării, avu impresia că intră într-o umbră deasă, o umbră care începţoşa toate contururile şi în care dansau stele aurii. Febra făcea să-i ţiuie urechile.

Cu toate că ţinea ochii deschişi, i se păru că imaginile dispar treptat. Se rezemă de ceva ce nu ştia ce este. Crezu că o să cadă, dar o mînă o prinse de umeri.

Distinse vag umbra unui arab, în timp ce o voce strigă :

— Este doamna doctorului de la spital...

Un bolnav, fără îndoială, care o recunóscuse. Fu cuprinsă de panică. Acest om o să-i spună lui Numa.

Vru să vorbească... să-i explice arabului că trebuie să prindă urgent un tren şi s-o conducă pînă la ghişeu... dar de pe buzele sale uscate nu ieşi nici un sunet. Pierdu noţiunea a tot ceea ce o înconjura.

CAPITOLUL XVII

Nathalie nu se întorsese direct în Franţa. Se prefăcu doar că pleacă, pentru că ura şi gelozia îi sălăşuiau în inimă.

Se opri la Marrakech şi descinse la Mamounia, acel hotel cunoscut în lumea întreagă, unde se îmbină cel mai modern confort cu luxul oriental. În marele hol şi saloane, ea putu să admire dalele, mozaicurile, pereţii pictaţi, coloanele, plafoanele cizelate, coşurile de flori în culori vii, fîntînile de marmură care azvîrleau jeturi de apă.

Camera sa largă şi confortabilă, baie roz, o încîntară. După ce-şi goli valizele, îşi aranjă hainele, făcu un duş, îmbrăcă o rochie albă, elegantă şi coborî în restaurantul hotelului.

Avusese grijă să-şi rezerve o masă.

Un marocan, îmbrăcat tradiţional, o conduse pînă la masă. Privirile semenilor — deja numeroşi la această oră — se opriră asupra acestei frumoase fete, a cărei fustă crăpată lăsa să i se întrevadă picioarele bine formate, iar rochia îi scotea în evidenţă perfecţiunea corpului suplu şi nervos.

Îşi ridicase părul la ceafă şi cerceii săi ornamentaţi cu perle mari, scoteau în evidenţă culoarea bronzată a tenului său. Frumoşii săi ochi, discreţi rimelaţi, aveau o privire promiţătoare.

Născută pentru a cocheta, ghici imediat efectul produs de apariţia sa asupra bărbaţilor şi privirile răutăcioase ale femeilor, care-i invidiau frumuseţea. Această satisfacere a amorului său propriu îi îndulci şi-i scăzu pentru moment, furia care o rodea.

Nu departe de masa sa, un bărbat frumos, cu tîmplele uşor argintate o fixa cu interes. Purta o haină cu o tăietură impecabilă şi faţa sa bronzată de sportiv, părea şi mai brună în contrast cu vestonul său alb.

Fruntea încăpăţînată, arcadele sprîncenelor bine desenate, ochii săi negri, nasul drept, gura dură, îi dădeau un farmec aproape sălbatic şi o putere de seducţie certă asupra femeilor. Nathalie remarcă modul în care o privea şi asta îi făcu o plăcere deosebită. Ea se gîndi :

„Este sigur de origine marocană şi dacă reuşesc să mi-l fac aliat, el cunoaşte ţara şi mă va ajuta, fără îndoială, s-o distrug pe Sophie, pentru a mă răzbuna. Nu trebuie ca să i se nască plodul, căci astfel, Numa va fi pierdut pentru mine. El n-o va părăsi niciodată pe mama copilului său !“

Ea comandă o masă uşoară şi părăsi devreme sala de mese. Vecinul său era tot la masă. Întîrzie un pic în hol, gîndindu-se că el o să vină după ea. Şi asta chiar se şi întîmplă. Imediat îl observă în oglinda din hol, venea în direcţia sa.

Era la doi metri în spatele ei, cînd ea lăsă să-i cadă poşeta, care se deschise căzînd. Obiectele conţinute în ea se răspîndiră pe jos.

Ceea ce prevăzuse se realiză imediat : necunoscutul se grăbi s-o ajute să le strîngă.

Cu un surîs încîntător ea îi zise :

— Vă mulţumesc mult.

— Dar este ceva firesc, răspunse el într-o franceză cu accent, care trăda originea sa arabă.

În același timp, el continuă :

— Sînteți franțuzoaică ?

Drept răspuns ea dădu din cap.

— Pariziană ? reluă el:

— Ați ghicit.

— Măritată ?

Ea-și lărgi zîmbetul.

— Nu încă.

— Logodită, atunci ?

— Sînteți foarte curios...

— Și dvs. foarte seducătoare.

Ea rîse încîntată. Apoi, el se aplecă spre umărul ei și un parfum de tabac blond, ce emana din părul său, o cuprinse :

— Am impresia că ați venit în Maroc pentru a vă plimba.

— Adevărat.

— Nu cunoașteți Marrakech ?

— Nu prea.

— Îmi permiteți să vă conduc prin acest loc, care va fi ca o descoperire pentru dvs. ?

— Mă tentați... Totuși, trebuie să vă spun că nu ies niciodată cu necunoscuți.

— Aveți dreptate. Am omis să mă prezint. Omar Ben Youssef, locuiesc într-o proprietate, la cincizeci de kilometri de aici. Pot să vă arăt domeniul meu.

O să-i ceară el s-o conducă în reședința sa, în plină noapte ? Nathalie risca, dar nu oricum. Un minimum de prudență îi ghida acțiunile ; ea răspunse :

— Altă dată, în seara asta am intenția să văd Marakechul noaptea.

— Este foarte simplu. „Oaza“ este un local foarte select. Permiteți-mi să vă invit, domnișoara...

— Nathalie, întoarse ea, nevrînd să-şi dea numele de familie, pentru că tatăl său, venise în acest oraş cu cîteva săptămîni în urmă şi era cunoscut de cîteva personalităţi, ori Omar Ben Youssef era probabil dintre ele.

Ea îl urmă pînă la intrarea hotelului. El dădu un ordin portarului şi imediat, un Cadillac, condus de un şofer negru, se opri în faţa lor, Omar se întoarse către Nathalie :

— „Oaza“ nu este departe, dar cu tocurile dvs. înalte, o să mergeţi greu pînă acolo.

După o scurtă ezitare, ea se urcă în maşină, dar se linişti repede, pentru că la extremitatea străzii bogat luminate, şoferul opri.

Omar nu o minţise, localul era select.

Din momentul în care trecură pragul, patronul, îmbrăcat ca un paşă, se grăbi să-l întîmpine :

— „Stăpîne“ îi zise el, am pentru dumneavoastră cea mai bună masă.

În fapt, se găsiră într-un soi de logie care domina sala. Era o lume ! Marocani şi mulţi străini. O orchestră cînta muzică disco. După ce comandă o sticlă de Dom Perignon, Omar îi spuse Nathaliei :

— Vreţi să dansaţi ?

Muzicanţii schimbaseră brusc ritmul. Era un tangou. Pista de dans, luminată pe jumătate răspîndea o claritate difuză, proprie izolării. Cu un zîmbet enigmatic pe buze, Omar îşi trecu braţul în jurul taliei Nathaliei şi o strînse puternic la piept.

Ea-şi dădu seama că el este un bărbat foarte voluntar şi că o femeie trebuie să fie pentru el un obiect care-i aparţine. Mîna lui, alunecă de-a lungul corpului său. cu un amestec de forţă şi gingăşie procurîndu-i frică şi o cu-

rioasă emoţie. Fără să se mai încurce cu preliminarii el îi zise încet :

— Îmi placi şi te doresc teribil...

Un soi de panică o cuprinse. Reuşind să se desfacă din strîngerea lui, ea-i replică :

— Vă înşelaţi, nu sînt ceea ce credeţi...

Furişîndu-se printre perechi, reuşi să traverseze pista de dans. Ajunse în pragul cabaretului în momentul în care un taxi îşi lăsa clienţii. Sări în taxi, şi-i strigă şoferului, numele hotelului. Cinci minute mai tîrziu, spre marea sa uşurare, era în holul hotelului său.

Aproape alergînd, se sui în ascensor şi se găsi la al doilea etaj. Abia în camera sa, inima-şi reluă ritmul normal. Omar Ben Youssef era poate un aventurier sau unul din arabii care n-ar fi ezitat s-o închidă în haremul său ? Bref, era convinsă că a scăpat dintr-un mare pericol. Totuşi, amintindu-şi modul violent şi arzător în care el o strînsese, simţea o tulburare, necunoscută pînă atunci.

Dormi prost, somnul fiindu-i tulburat de imaginea lui Omar.

Sculîndu-se, se decise să meargă în bazar, la o adresă pe care reuşise s-o smulgă de la acea proastă de Aïcha, care vărsase băutura Sophiei în momentul decisiv.

Din cauza acestei fete, lotul se dusese dracului, dar spera ca Leila, verişoara acesteia, s-o ajute.

Nu trebuia să se întoarcă la Mekné ca s-o vadă pe Aïcha ?

Va ajunge astfel în casa lui Numa şi Sophie şi va acţiona. Nu i se spusese că indigenii au droguri puternice care permiteau ca femeile să devină sterile ?

Cert, Nathalie nu avea sufletul atît de negru încît să dorească moartea rivalei sale, dar dacă acel copil nu venea pe lume, era sigură că va reuşi să-l recucerească pe

Numa. N-o îmbrățișase el cînd o crezuse bolnavă ? Nu faci un astfel de gest cuiva care îți este indiferent ! O iubea în continuare !

Era aproape nouă dimineața cînd ea ieși din hotel. Soarele ardea, iar parcul avea un farmec deosebit. Ea îl traversă, admiră fîntînile, copacii, respiră mirosul îmbătător de iasomie, parcurgînd aleea circulară care dădea spre o stradă.

Cum era prea devreme, deoarece bătrîna pe care trebuia s-o vadă, nu primea decît la ora unsprezece, înainte de a merge la bazar, vru să parcurgă acest oraș, fondat de Youssef ben Tachfine, pe locul roman denumit Bocanum Hemerum. Acest șef al dinastiei Almoravide, venit din sud, fusese primul sultan care ridicase orașul.

Făcu semn la un taxi. Văzu defilînd zidurile roșii ale Capitalei Sous-ului și moscheele flancate cu minarete. Pe urmă, merse în bazar și se furișă printre turiști și marocane voalate, ale căror multiple brățări scoteau sunete la cea mai mică mișcare a lor.

Respiră duhoarea ce se degaja de la prăvăliile cu pește prăjit, de sudoare, de murdărie și înainta mereu cu o hîrtie în mînă, scrisă de Aïcha. Era adresa verișoarei sale. În mai multe rînduri, o arătase vînzătorilor care îi arătau drumul.

Mergea atît de repede că nu observă că un arab bărbos, cu fața suptă, îi urmărea pașii.

În sfîrșit, ajunse aproape de poarta joasă a locuinței Leilei. Era o dărăpănătură murdară.

Tînăra marocană era așezată pe un culcuș de paie, alături de o femeie foarte bătrînă, bunica sa, care împletea bucăți de lînă.

— Vorbești franțuzește ? o întrebă Nathalie.

— Puțin...

— Vin din partea verișoarei tale Aïcha.

Fața lipsită de expresie a tinerei, se luminâ :

— Cea care este la Mekné, la doctor ?

— Da. Eu sînt sora lui. Bunică-ta să-mi dea un flacon din lichidul miraculos pe care-l prepară și pe care-l iau femeile care nu vor să aibă copii.

Tînăra se întoarse spre bătrînă și-i repetă cuvintele, în arabă. Aceasta din urmă se încruntă, se uită la străină și-i spuse repede cîteva cuvinte, pe care Leila le traduse :

— Spune că asta costă foarte scump. Poți să-i plătești ?

— Cît vrea ?

Bunica o ascultă pe nepoată-sa și zise :

— 200 dolari.

— Fără să crîcnească, Nathalie își deschise poșeta, luă două bancnote și i le întinse marocanei. Degetele sale osoase le strînse cu aviditate. Nathalie reluă :

— Spune-i bunică-ti că-ți dau aceeași sumă dacă vii cu mine.

— Cu dumneavoastră ?

— Da, o să-ți plătesc mașina pînă la Mekné...

— Nu trebuia să merg decît săptămîna viitoare, bîigui tînăra.

— Știu, dar dacă pleci acum cu flaconul pe care îl vei da lui Aïcha, fără să spui nimănui nimic, îi dau încă două sute de dolari, bunicii tale.

Tînăra se întoarse spre bătrînă și-i repetă în arabă cuvintele străinei.

Fața bătrînei se lăți într-un surîs. Se ridică, deschise o cutie și scoase o sticluță. Ținînd-o între degete începu să vorbească foarte repede. Leila îi explică :

— Bunica zice că vrei loțiunea pentru tine și că tu ai făcut o prostie în această călătorie. Este obișnuită cu ti-

nerele doamne europene cărora le plac bărbaţii puternici de la noi.

Nathalie se simţi prinsă în capcană, ca să nu dea mai multe explicaţii, afirmă :

— Bunica ta are dreptate... totuşi trebuie să te trimit la verişoara ta.

Vorbind, scoase din poşetă două sute de dolari. Gestul său fu hotărîtor.

Leila se precipită în fundul cocioabei, făcu un balot cu cîteva haine uzate şi cinci minute mai tîrziu, părăsea bazarul însoţită de Nathalie.

CAPITOLUL XVIII

Cele două femei ajunseră la autogară, fără să observe că erau urmărite de marocanul cel bărbos.

Franţuzoaica luă un bilet dus-întors pentru Mekné şi-i dădu biletul Leilei.

— N-am vrut s-o înşel pe bunică-ta care a crezut că elixirul este pentru mine. O să i-l dai lui Aïcha şi ea va face ce trebuie. Este pentru nevasta doctorului. Dar ţine-ţi gura, nimeni nu ştie că ea nu vrea copii.

Tînăra arabă îşi înclină capul.

— O să ştiu să-mi ţin gura.

Nathalie îi mai făcu şi alte recomandări, şi cum autobuzul pentru Mekné nu pleca decît peste trei sferturi de oră, o lăsă în sala de aşteptare.

Era trecut de prînz şi i se făcuse foame. Era veselă că reuşise atît de repede să-şi realizeze planul pe care şi-l preparase atît de amănunţit. Putea conta pe Aïcha.

În ajunul zilei în care părăsise casa lui Numa, o surprinsese, încercînd să fure nişte bani, din geanta stăpînei sale. Sub ameninţarea că o să o azvîrle în puşcărie, obţinuse întreaga ei complicitate. Aceasta îi indicase o adresă bună — multe arăboaice bătrîne sînt moaşe şi provocatoare de avorturi în acelaşi timp.

Ele cunosc secretele cîtorva plante care provoacă contracţii ale uterului şi elimină fetusul. Niciodată servitoarea nu o va denunţa. Era foarte sigură.

Ajunse la Mamounia și mîncă cu mare poftă. După masă, merse în cameră să-și facă siesta cu intenția de a coborî mai tîrziu, la piscină. Vroia să se facă frumoasă, bronzîndu-se, pentru a-l seduce mai bine pe Numa.

Se întinse pe pat, dar lucru curios, imaginea lui Omar se substituia celei a fostului său logodnic.

Exista în acest bărbat ceva viguros, care-i provoca o atracție amestecată cu teamă. Își spuse că n-ar fi trebuit să-l părăsească atît de repede și-și reproșă nervozitatea.

Fără îndoială că se supărase și nu-i va ierta purtarea, dacă se va întîmpla să-l mai întîlnească vreodată. Acest gînd nu-i plăcu, fiindcă ar fi vrut să-l revadă.

Era trecut de ora 5 după-amiaza cînd se sculă. Își puse pe ea un bikini verde, care se asorta cu prosopul de baie pe care și-l atîrnase în jurul taliei.

Erau foarte mulți cei care făceau baie și stăteau pe șezlonguri, totuși ea descoperi un loc sub o umbrelă. Se întinse, închise ochii și-și oferi corpul, razelor de soare.

— Vă bronzați, domnișoară Andrieu ?

O voce în spatele ei o făcu să tresară. O voce căreia îi recunoscu intonațiile dure. Se întoarse, Omar, dezbrăcat, ca o magnifică statuie de bronz, se înălța drept în fața ochilor săi.

Stupefiată, și mai tulmurată decît lăsa să se vadă, zise :

— Îmi cunoașteți numele ?

El surîse dezvelindu-și splendizii dinți albi.

— Îl cunosc chiar și pe tatăl dvs...

Fără să-și dea seama, ea strigă :

— Dar nu e posibil !

— Totuși a stat la mine, la ultimul congres medical.

Cu un ton detașat, el adăugă :

— Trebuie să vă spun că graţie capitalului donat de familia mea au fost construite principalele spitale din regiune. Nu v-am spus numele meu întreg, mă numesc Oman Ben Youssef Salaman.

Ea tresări :

— Salaman, ziceţi ? Sînteţi bogat şi celebru...

El o întrerupse :

— Am avut şansa să am strămoşi care mi-au permis să realizez multe lucruri, dar mai presus de asta sînt biolog.

Ea se îndreptă :

— Tatăl meu mi-a vorbit de dvs... se pare că primiţi ca un mare senior...

Ea-şi amintea cum profesorul Andrieu îi pronunţase numele de mai multe ori, adăugînd că petrecuse trei zile, în frumoasa proprietate a lui Youssef Salaman, celebrul biolog, care era un frumos bărbat curtenitor şi o gazdă perfectă.

Tatăl său îl cunoştea de multă vreme şi-l aprecia în mod deosebit. Ea-l ascultase atunci distratră, dar acum, toate detaliile acestei conversaţii îi reveniră în memorie.

Se aplecă spre ea :

— Sînteţi foarte frumoasă, dar nu staţi la soare fără să vă udaţi, o să vă ardeţi pielea.

— Aveţi dreptate...

Bună înotătoare, se lansă în apă. El o urmă, înotînd într-un stil perfect. Înotară îndelung. Nathalie se simţea într-o formă bună. Cînd mai tîrziu, se întoarseră la scaunele lor, el îi zise :

— Acceptaţi o băutură sau un pahar de şampanie ?

— Prefer o limonadă.

— Sînteţi înţeleaptă.

Nathalie era fericită, că el nu-i purta ranchiună pentru fuga sa de cu o zi în urmă şi se simţea flatată de atenţiile cu care o înconjura. Ea îl întrebă :

— Sînteţi căsătorit ?

— Nu încă... n-am avut timp să mă gîndesc...

— Ca musulman, puteţi avea mai multe soţii ?

— Nu sînt musulman.

Ea tresări şi îl privi mirată :

— Cum aşa ?

— Tatăl meu s-a convertit la catolicism. Eu sînt catolic.

— Este rar, pe aici.

— Foarte.

El îşi rezemase capul pe spătarul său. Oferea privirilor un profil de o rară frumuseţe.

Nathalie se gîndi că nu mai văzuse un bărbat atît de excepţional.

Cert, ieri îl găsise extrem de seducător, dar fără haine vedea puterea muşchilor săi, armonia acestei staturi de sportiv şi se gîndi că o femeie s-ar simţi bine să adoarmă lîngă acest piept.

La rîndul său, se pare că el o observa printre genele lăsate, pentru că îi zise :

— Aveţi un corp splendid... Practicaţi întotdeauna natalia ? este excelent pentru a vă menţine în formă, mai ales cînd veţi fi măritată şi veţi avea copii.

— Dacă o să mă căsătoresc, nu voi face copii.

Replica fusese dată cu atîta promptitudine, că Omar avu o tresărire uşoară.

— Înseamnă că nu o să vă iubiţi soţul ?

— De ce ? N-are nici-o legătură cu asta.

— Căsătoria cere ca familia să se închege.

— Este punctul dvs. de vedere, al arabilor. În Franţa, sînt multe familii fără copii...

— Ea nu-şi termină fraza pentru că chelnerul le aduse comanda. Cei din jurul lor plecau : curînd se făcea ora de masă.

Omar se întoarse spre vecina sa :

— Aş fi foarte fericit să vă invit să mîncaţi cu mine, domnişoară Andrieu.

— Mă numesc Nathalie, aţi uitat ?

— De loc... Dragă Nathalie, acceptaţi invitaţia mea ?

— Cu plăcere.

— Am să vă fac, înainte de toate, o propunere.

— Care ?

— Vreau să-i telefonaţi tatălui dvs. pentru a-i spune că m-aţi întîlnit. După aceea, să-mi daţi receptorul, pentru că nu vreau să se creadă că vă răpesc, dacă vă duc la proprietatea mea şi o să-i cer permisiunea.

Cum ea îl fixa, un pic surprinsă, el adăugă :

— Mă găsiţi demodat ?

Ea surîse :

— Ieri, eraţi mai direct...

— Nu-mi reamintiţi atitudinea care m-a umplut de regrete. Poate că am sînge maur în vine, dar sînt în egală măsură, un om civilizat.

— Foarte bine, făcu ea părăsindu-şi locul, merg să mă îmbrac şi într-o jumătate de oră, ne vedem la cabina telefonică a hotelului.

— Perfect...

Ea se pieptănă şi se machie cu grijă.

Se vroia frumoasă. Instinctiv, alese rochia cea mai sugestivă dintre toate toaletele sale. O tunică neagră, îndrăzneţ decoltată, a cărei deschidere era prinsă simplu în talie, cu un lănţişor.

Simţea pentru Omar o teribilă atracţie. Acuma, cînd îi declinase identitatea, nu numai că nu mai simţea nici o

frică alături de el, dar fiind cochetă din fire, dorea să-i placă la nebunie.

În mod sigur, Numa îi dădea o oarecare satisfacție amoroasă, pentru că era bucuroasă pentru puterea pe care o avea asupra lui, el ceda la toate capriciile sale de copil răsfățat.

Acum, era diferit, rolurile erau inversate și, curios, asta o stimula.

Omar o aștepta deja la cabina hotelului cînd ea sosi. Așteptară puțin pînă prinseră convorbirea cu Parisul.

Imediat, Nathalie recunoscu vocea tatălui său. Părea prost dispus :

— Cum, tu ți-ai prelungit singură călătoria în Maroc ?

Încercă să glumească și-i spuse :

— Tată, nu puteam să mă consolez după căsătoria lui Numa, și atunci, călătorind, mă gîndesc mai puțin la necazul meu.

— Unde ești ?

— La Marrakech... Am tras la Mamounia.

— Și bineînțeles, nu mai ai bani !

— Nu te neliniști, mai am încă cecuri de călătorie.

— Cînd o să te hotărăști să te întorci la Paris ?

— Curînd...

— De ce mă suni dacă nu-mi poți preciza o dată a întoarcerii ?

— Ca să-ți spun că am întîlnit pe cineva pe care-l cunoști.

— Da ?

— Omar Ben Youssef Salaman...

— Nu-mi vine să cred...

Dintr-o dată, la capătul firului, vocea profesorului se înveselise. El adăugă :

— E un om încîntător.

— Asta este şi părerea mea. Este lîngă mine şi doreşte să-ţi vorbească. Ea îi dete receptorul :

— Alo, domnule profesor, am avut plăcerea să vă cunosc fata, este absolut încîntătoare. Vreau s-o invit la cină, la proprietatea mea, dar doresc, înainte, să am consimţămîntul dumneavoastră.

— Dragul meu prieten, vi-l acord. V-am vorbit despre ea şi v-o încredinţez. Vreţi să mi-o mai daţi pe Nathalie ?

Din nou, ea vorbi cu tatăl său, devenit brusc vesel care-i zise :

— Omar este o personalitate. Nu vreau ca atitudinea şi cuvintele tale nesocotite să-l şocheze, pentru că ţin în mod special la stima sa.

— Fii liniştit, tată.

— Atunci, micuţa mea, te sărut mult şi aştept să te întorci.

Acest telefon o umpluse de bucurie pe Nathalie pentru că se temea de reacţia tatălui său văzînd-o că-şi prelungeşte călătoria în Maroc.

Deja, el fusese supărat, din cauza croazierei pe care o făcuse fără autorizaţia sa, vara precedentă. Atunci cînd plînsese aflînd de căsătoria lui Numa, el îi spusese că poartă întreaga răspundere, pentru că nu se părăseşte un logodnic, vreme de cîteva săptămîni, ca să te distrezi departe de el.

Rolls-ul rula în cîmpia înnegurată, depăşind palmierii Marrakech-ului, se îndrepta spre Koutoubia. Luna care se ridicase, lumina acest decor grandios, întunecat de pantele abrupte ale munţilor Atlas. Imediat, automobilul părăsi şoseaua principală şi se angajă pe un drum secundar.

În fundul maşinii, aşezată la dreapta lui Omar, Nathalie era vrăjită de frumuseţea peisajului nocturn. Nu schimbaseră decît cîteva cuvinte.

In sfîrşit, Rolls-ul se întoarse la dreapta şi intră pe o alee străjuită de tufişuri înflorite. O clădire, flancată de două turnuri, ca un palat oriental, se detaşă pe cerul palid. Poarta de intrare era încadrată cu lămpi de fier forjat şi dădea într-un hol imens, cu dale de marmură pe care erau azvîrlite minunate covoare.

Centrul era ocupat cu o insulă de verdeaţă din care izvora o fîntînă arteziană. Nathalie fu impresionată de acest lux şi se opri în prag :

— Ce frumos ! murmură ea.

Omar îi petrecu mîna în jurul taliei :

— Vino, îi zise el conducînd-o spre o uşă înaltă, care ducea într-un salon, ale cărui fotolii de catifea galbenă se armonizau cu frescele sculptate.

Într-un vas de cristal, se revărsa un buchet de trandafiri. Pereţii erau acoperiţi cu mătase brodată, care dădea o anume dulceaţă luminii indirecte ce venea din tavan.

Modernul se împletea minunat cu stilul marocan. Un portret imens al unui foarte frumos bărbat domina încăperea.

— Este bunicul meu, a fost sultan, făcu Omar, arătîndu-l cu mîna. Ce doriţi să beţi ? adăugă el, deschizînd o mobilă care descoperea un bar.

— Nimic pentru moment, răspunse ea.

— El o privi surîzînd :

— V-aţi pus o toaletă extrem de elegantă. Nu sînt la înălţime în costumul meu englezesc. Dacă-mi permiteţi, mă duc să mă schimb. Dar vreau să vă spun, că acasă, nu prea port vestminte europene şi prefer o ţinută mai puţin solemnă. Cred că nu vă va displace.

Ea-şi dădu părul pe spate, cu un gest studiat şi îi surîse :

— Sînteţi acasă la dvs., este normal.

El părăsi salonul. Cînd rămase singură, privirea Nathaliei făcu turul mobilelor încrustate cu fildeș. Într-o vitrină cît peretele, se aflau jaduri, fildeșuri, adevărate comori. Rămase cu adevărat impresionată de descoperirea acestor piese de colecție.

Se deschise ușa și apăru un servitor negru îmbrăcat strălucitor, care aduse pe un platou alune prăjite, măsline și alte mizilicuri. Ieși tot atît de tăcut precum intrase.

Imediat apăru și Omar. Purta un pantalon negru și o tunică brodată, larg deschisă pînă la talie, iar pe pielea sa bronzată sclipea o medalie de aur. Semăna întrucîtva cu un prinț din povești.

Dădu drumul la un pick-up și în tăcere, se auziră sunetele unui tangou. Se apropie de Nathalie și o atrase spre el. Ea respiră cu nesaț parfumul său masculin.

— Să facem cîțiva pași de dans înainte de a trece la masă...

O ținea atît de strîns că cele două trupuri aproape se lipiră unul de altul.

Nathalie simți un frison delicios parcurgînd-o, pentru că își dădu seama cît de mult o dorește și cînd, deodată, el îi răsturnă capul pe spate și buzele sale i le forțară pe ale sale, totul se clătină împrejurul ei. El fu acela care rupse vraja. Se îndreptă și zise :

— Scuzați-mă, dar mă faceți să-mi pierd capul.

Încă amețită, ea puse mîna pe umărul lui Omar și îi zîmbi :

— N-aveți de ce să vă scuzați, este minunat cînd vă pierdeți capul.

Nu mai spuse nimic, deoarece ușa se deschise și un servitor anunță că masa este servită. Trecură într-un fel de logie care domina cîmpul adormit. Boschetele grădinii erau luminate de reflectoare. Era un adevărat decor de operetă.

Profesorul Andrieu zisese bine că acest domeniu era de vis. Cît de adevărat era !

Pe o faţă de masă brodată era aşezat un serviciu de argint aurit, iar paharele erau din cristal de Bohemia. Niciodată Nathalie nu mai văzuse un asemenea lux. Serveau doi valeţi. Din cauza prezenţei lor, nu vorbiră decît lucruri nesemnificative.

Masa era suculentă. Totuşi, Nathalie era prea tulburată ca să-i aprecieze savoarea. Şampania roz care le fusese servită îi dădea o stare euforică.

Lumina unei lămpi apropiate se reflecta pe profilul gazdei sale. Avea o rigiditate de mască marmoreeană. Părea dus departe, inaccesibil, dar, totuşi ea ştia că o pasiune arzătoare îl va cuprinde imediat ce vor rămîne singuri şi o va strînge din nou.

Nu se îndoia de sfîrşitul fericit al serii lor. Cînd masa se sfîrşi, Omar se ridică :

— Să trecem în fumoar, zise el, conducînd-o la cealaltă extremitate a logiei.

Ea descoperi un decor strict-englezesc, luminat de o lustră, dar înainte de a trece pragul, avu un moment de reţinere, întrebîndu-se dacă nu cumva visează.

Leila, verişoara lui Aïcha stătea drept în mijlocul camerei. Cum ea rămăsese imobilă, înţepenită dintr-o dată, Omar zvîrli :

— Nu vă aşteptaţi la prezenţa tinerei din bazar ? Administratorul meu, care v-a urmărit, a oprit-o înainte de a se urca în autobuzul pentru Mekné.

— Nu înţeleg... se bîlbîi Nathalie, gata să nege evidenţa. N-o cunosc pe fata aceasta.

El continuă cu un ton răutăcios :

— Totuşi ea vă cunoaşte şi mi-a mărturisit tot. Ea trebuia să ducă un anume elixir preparat de bunica sa,

elixir destinat s-o facă să avorteze pe soţia fostului dvs. logodnic, care aşteaptă un copil. Nu negaţi, Leila mi-a povestit tot...

În timp ce el vorbea, mica marocană izbucni în plîns. Strîngîndu-şi mîinile, o privi pe Nathalie :

— Iertaţi-mă doamnă... Trebuia să spun adevărul, altfel stăpînul mă arunca în închisoare... pentru că este interzis... şi eu...

Se opri înecîndu-se cu lacrimi. Omar se apropie de ea :

— Nu plînge. O să fii condusă la bunica ta, dar spune-i că dacă reîncepe să fabrice elixiruri pentru avort, va ajunge din nou la puşcărie. Pleacă !

Fără să se lase rugată, mica marocană ieşi din încăpere. Nathalie îşi închise ochii. Avu impresia că o să moară de ruşine cînd Omar continuă :

— Orbită de gelozie, eraţi pe cale să omorîţi nu numai un copil pe cale de a se naşte, dar plantele pe care le folosesc aceste vrăjitoare sînt otrăvuri periculoase şi una din trei viitoare mame, mor. Nathalie, aţi vrut să deveniţi o criminală ?

— Vă jur că nu vroiam s-o omor... Doream doar să nu se nască copilul, pentru că niciodată Numa n-ar fi părăsit-o pe mama copilului său. Această femeie mi l-a furat... Vroiam să-mi recapăt logodnicul.

— Pe care nu-l iubiţi...

Ea avu un moment de indignare :

— Cum îndrăzniţi să afirmaţi că nu l-aş iubi ?

— Tatăl dvs. mi-a mărturisit problemele pe care i le faceţi. Mi-a spus că cu trei luni înainte de căsătorie, aţi plecat într-o croazieră de şase săptămîni în Antile. Se pare că eraţi încurcată cu un foarte frumos aventurier. Asta este atitudinea unei fete care-şi iubeşte logodnicul ?

Ea se simţi pălind în faţa atîtor amănunte pe care nu putea să le nege şi-şi aminti seara violentă pe care o avusese atunci cu tatăl său. El continuă :

— Domnişoară Andrieu, aţi fost răsfăţată peste măsură de un tată, care fiind văduv, nu vă avea decît pe dvs. şi ceda la toate capriciile pentru că vă idolatriza. Şi atunci aţi cultivat doar iubirea propriei persoane. Nu ştiţi să faceţi diferenţa între ce este bine şi ceea ce este rău. Aveţi un mod de a privi lucrurile complet fals.

O strînse de încheieturile mîinilor.

— Sînt femei care trebuiesc bătute şi faceţi parte dintre ele.

Cu faţa udă de lacrimi, ea încercă să-l privească :

— Mă urîţi, nu -i aşa ?

— În totalitate.

Acest cuvînt o străfulgeră ca un pumnal. Ea reluă :

— Vă fac oroare ?

— Nu, mi-e milă şi vreau să vă salvez.

— Să mă salvaţi ?

— Împiedicaţi-vă să reîncepeţi un astfel de act criminal, pentru că sînteţi în stare, nu mă contraziceţi, adăugă el, văzînd gestul de negare pe care aceasta îl făcea. Din aceste motive, am luat o hotărîre.

— Care ?

— N-o să vă întoarceţi la Marrakech unde diavolul vă poate face să comiteţi o altă nebunie. Vreau să vă protejez împotriva dumneavoastră înşivă. Vă reţin aici.

Ea tresări :

— Vreţi să mă răpiţi ?

— Ce cuvînt urît ! Veţi fi inivtata mea. O să-i telefonaţi tatălui şi o să-i spuneţi că sînteţi invitata mea pentru două săptămîni. Dacă acest proiect nu vă convine, de mîine, vă conduc la aeroport şi vă urc în primul avion pentru Franţa. Gîndiţi-vă...

Ea rămase năucită de acest plan care o făcea să trăiască sub acelaşi acoperiş cu acela care-i tulburase, pentru prima oară, inima şi simţurile. Cu o voce fermă, răspunse :

— Vă mulţumesc pentru amabila voastră invitaţie... pe care o accept cu plăcere.

— În acest caz, urmaţi-mă, o să vă arăt camera dumneavoastră.

Urmîndu-l, ea traversă un alt salon şi se găsi imediat într-o încăpere mare a cărei perdele înflorate se asortau cu fotoliile şi cuvertura.

Pe o mobilă joasă, cu surprindere, îşi recunoscu bagajele.

— Ce, făcu ea, bagajele mele ?

— Îi cunosc pe cei de la Mamounia şi n-am avut nici un fel de probleme ca să le aduc aici.

Faţa lui se destinsese, îi zîmbea. Ea prinse curaj :

— Nu mă mai detestaţi ?

— Nu-mi pun o astfel de problemă. Ştiu că meritaţi o pedeapsă, dar mai ştiu că din momentul în care v-am văzut, v-am găsit încîntătoare şi continui să vă doresc cu ardoare.

El o atrase brusc şi din nou îi forţă buzele cu ale sale. Pierdută, avu impresia că pereţii se clatină împrejurul său. Cu mîna crispată pe umărul lui Omar, îşi pierdea răsuflarea şi raţiunea a tot ceea ce o înconjura.

— Omar şi eu te doresc. Fă-mă să cunosc acea dragoste pe care o ignor.

El o privi fără tandreţe şi apăsînd asupra fiecărui cuvînt, zise :

— Cu siguranţă, domnişoară Andrieu, sînteţi complet imorală...

Ea primi această ripostă ca pe o palmă şi deveni stacojie :

— Vă urăsc... O să-i spun tatălui meu...

El îi tăie vorba :

— Că aţi vrut să o faceţi să avorteze pe soţia fostului logodnic ? Nu ştiu cum va accepta această chestiune.

O privea cu un aer răutăcios. Depărtîndu-se de ea, stătea în pragul camerei. Ea făcu un pas către el. Nu vroia ca să fie părăsită astfel, îl simţea de oţel şi încerca să-l înmoaie :

— M-aţi mințit pretinzînd că mă doriţi ?

— Deloc, sînt sincer şi în acel sărut de adineauri, majoritatea bărbaţilor şi-ar fi pierdut controlul.

Cu ironie, ea remarcă :

— Dar nu dumneata ?

— Într-adevăr, ştiu să mă domin şi sînt din alt aluat. Să ştiţi, domnişoară Andrieu, că sînteţi invitata mea şi vă voi respecta. Dacă aveţi nevoie de ceva, o am pe Tina, o bătrînă servitoare devotată, care va veni oricînd o veţi suna. Există şi un telefon cuplat la centrală, de la care puteţi oricînd comunica cu tatăl dvs. Încă un cuvînt, timp de o săptămînă, n-o să mă vedeţi, trebuie să merg la Casablanca. Vă urez o noapte plăcută, domnişoară Andrieu... şi uşuraţi-vă conştiinţa.

După ce rosti aceste cuvinte, se înclină şi ieşi.

Cînd uşa se închise în urma staturii înalte, ea se zvîrli pe pat şi plînse îndelung.

Aşa cum spusese Omar, timp de o săptămînă ea nu-l văzu.

Servitorii, numeroşi, erau gata să răspundă la orice dorinţă a sa, totuşi într-o zi, cum dorea să meargă la Marrakech, şoferul îi răspunse că Rolls-ul era defect şi că stăpînul luase Mercedesul.

Înţelese că acesta dăduse ordine personalului s-o împiedice să iasă din proprietate, pentru că maşina folosită pentru aprovizionare era în funcţiune şi s-ar fi putut folosi foarte bine de ea.

În timpul acestor ore de singurătate, era totuşi foarte deprimată, pentru că, deşi Omar îi afirmase că o doreşte, ajunsese la concluzia că acesta nu încerca nici un sentiment pentru ea. Suferea îngrozitor din această cauză, mai ales că pe măsură ce zilele treceau îl dorea din ce în ce mai mult... era singurul bărbat de pînă acum, care rămăsese insensibil la farmecele sale. Înţelese că el găsise astfel, mijlocul s-o pedepsească.

Atunci cînd îi telefonase tatălui său ca să-i anunţe invitaţia gazdei sale, acesta îi răspunse :

— Sînt foarte bucuros pentru tine, pentru că este un ins deosebit de curtenitor şi prefer să te ştiu la adăpost în reşedinţa sa, decît la Mamounia, în mijlocul unor oameni necunoscuţi, care pot să te antreneze în cine ştie ce bucluc.

În seara celei de a şasea zi, brusc, Omar se întoarse. Ea era în patio, uitîndu-se la televizor, cînd el apăru în faţa ei. Îi surîse :

— Eram nerăbdător să te regăsesc, îi spuse el înaintînd.

Cu blîndeţe, braţele sale îi cuprinseră umerii şi-i dădu o sărutare uşoară pe frunte.

Ea simţi că se topeşte de recunoştinţă pentru el. Acesta continuă :

— M-am gîndit mult la dumneata. Vino în biroul meu că vreau să-ţi vorbesc serios.

Ea îl urmă. După ce închise uşa, el reluă :

— Sentimentul pe care mi-l inspiri nu s-a schimbat. Îmi placi cum nici o femeie nu mi-a plăcut pînă acum... Ce simţi pentru mine ?

— Îmi este un pic frică... Atitudinea dumitale este derutantă şi totuşi mă atragi... răspunse ea cu o voce joasă, amestecată cu îndoială.

— În seara aceea, te-am respins foarte dur, cu toate că dorinţa mea ajunsese la paroxism, dar ştiind că şi alţi

bărbaţi te-au ţinut în braţe, nu vreau să fiu amantul dumitale.

Cuvintele lui Omar erau pentru ea o şaradă şi o derutau.

— În fond, dacă înţeleg bine, îmi spui că mă doreşti şi în acelaşi timp mă respingi... Ce joc joci cu mine ?

— Un joc cinstit pentru că vreau să devii nevasta mea.

Deoarece rămase fără voce, el precizâ :

— Ştiu că-mi asum un mare risc dorind să te iau de soţie. Eşti cochetă, capricioasă, nu ai reţineri şi multe din punctele noastre de vedere sînt diferite.

Pierdută de fericire şi de teamă ea întrebă :

— Ce vrei să spui prin puncte de vedere diferite ?

— Pentru mine, dacă dragostea este un act sublim, în care beţia ajunge la delir, nu trebuie uitat că este şi o luptă între două fiinţe unde se îmbină strîns tandreţea şi sălbăticia. Or, pentru ca această uniune să fie totală, trebuie să fie lipsită de calcul şi artificii, nu trebuie să te joci cu natura. Dragostea adevărată nu-şi atinge împlinirea decît prin prelungirea sa. Orice act al existenţei urmăreşte acelaşi scop : perpetuarea speciei, sămînţa care azvîrlită încolţeşte şi se transformă în spice frumoase. Dacă accepţi să te căsătoreşti cu mine, refuz o unire sterilă. Doresc să-mi dăruieşti pe puţin, patru fii. Este adevărat, corpul frumos se va deforma, pentru că femeia face copii cu bucurie, dar şi cu durere. În acelaşi timp, te vei apropia şi mai tare de mine cînd suferinţa naşterii îţi va smulge strigăte, iar eu ca medic te voi ajuta cu toată dragostea să aduci copilul nostru pe lume... Scuză-mă că-ţi prezint un tablou atît de sumbru al viitorului pe care ţi-l propun, dar vreau să fiu cinstit. Bineînţeles că te voi înconjura cu trandafiri, pentru că ştiu că te voi adora, dar în fiecare trandafir este şi un spin. N-ar fi corect din

partea mea să ţi-i ascund. Vei reflecta adînc înainte de a-mi da răspunsul.

Ea-l ascultase, cu inima bătînd, cu gîtul uscat. Frisoane ciudate îi alunecau sub piele de-a lungul şirei spinării. Cuvintele pe care i le spusese îi creau o stare specială şi-şi imagina deja acest copil al dragostei, la sînul său.

Şi atunci, ticăloşia pe care vrusese să o comită asupra copilului Sophiei, îi apăru în toată monstruozitatea sa. Ar fi vrut să îngenuncheze în faţa ei ca să-i ceară iertare. La această evocare, începu să tremure atît de tare că trebui să-şi strîngă mîinile între ele.

Cu o voce joasă, pe care nu şi-o recunoştea, ea zise :

— M-am gîndit... te iubesc.

El avu un surîs de învingător.

— E adevărat ?

Ea dădu din cap în semn de aprobare :

— Te iubesc suficient de mult ca să-ţi dăruiesc copiii pe care-i doreşti... eşti surprins ?

El o strînse cu violenţă la piept, îi strecură o mînă în decolteu şi-i mîngîie încet, pieptul care palpita :

— Nu draga mea, nu sînt surprins, pentru că ştiu că ai o fire arzătoare, tu ai o nevoie intensă de a fi iubită şi eu te voi face să cunoşti un paradis pe care-l ignori. De altfel, respectînd vechile uzanţe, fără să aflu răspunsul tău, în dimineaţa aceasta, am telefonat tatălui tău ca să-i cer mîna ta.

— Ce a răspuns ?

— Acceptă cu bucurie şi va fi aici joi, atunci cînd preotul ne va binecuvînta, pentru că trebuie să-ţi spun, că în timp ce am lipsit, am făcut toate demersurile pentru a accelera formalităţile de căsătorie.

Subjugată de fermitatea acestui bărbat puternic, îmbătată de mîngîierea prelungită care o făcea să freamăte, ea se strînse şi mai mult în el :

— Cinci zile de aşteptare înainte de a-ţi aparţine, nu este posibil... ar fi un timp prea lung...

Încet dar ferm, el se desprinse de ea :

— Şi pentru mine este greu, Nathalie, va fi teribil de lung... dar nu vom face dragoste înainte. Viitoarea mamă a copiilor mei nu va fi amanta mea. Şi pe urmă, fericirea trebuie meritată.

Ca şi cum ar fi întărit această frază, de undeva din înălţimea unui minaret, vocea muezinului anunţă ora de rugăciune.

CAPITOLUL XIX

Cînd îşi ridică pleoapele, Sophie, avu impresia că vine din neant !

Nu văzu întîi, decît un perete în faţa ei.

Întorcînd uşor capul, descoperi pe podea, la piciorul patului său, dîrele luminoase ale soarelui care se infiltra printre lamelele de lemn ale jaluzelelor. Această cameră îi era străină. Unde era ? În van încerca să-şi explice acest lucru de neînţeles. I se părea că totul începe în momentul acela.

Uşa se deschise încet şi apăru faţa brună a unei tinere femei indigene, cu bonetă albă de infirmieră. Sophie închise ochii.

Această imagine declanşă după sine o succesiune de alte imagini. Întîi fragmentate, se înlănţuiră apoi una după alta, ca să formeze filmul existenţei sale.

Gîndurile sale dispersate se regrupară, eliberînd trecutul din ceaţa care-l învăluia.

Sophie simţi un şoc dureros încît regretă că nu-şi pierduse definitiv memoria. Un nume îi veni pe buze :

— Numa !

Un altul o făcu să tresară : Nathalie...

Crezu că aude încă o dată scena pe care o surprinsese între foştii logodnici... Retrăi fuga sa sub soarele arzător... Refăcu în minte drumul tragic... Revăzu gara şi silueta

arabului în momentul în care își pierdea cunoștința... Și strigătul omului :

„Dar este doamna doctorului de la spital !"

Indigenul o recunoscuse.

„Dar este doamna doctorului de la spital !" Numa... O să vină... Nu trebuia s-o găsească... Și ea era la clinica spitalului... Începea să aiureze din nou.

În același moment, se deschise ușa. Numa înaintă în cameră. Ea vru să vorbească, dar două brațe îi încercuiră umerii și două buze i se puseră pe frunte.

— Micuța mea ! Draga mea ! Mica mea nebună !

— Numa... Numa... bîiguia ea pierdută.

Vocea gravă, mascînd o ușoară supărare, adăugă :

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta ? Ce ți-ai imaginat ? Te-ai gîndit la disperarea mea ?

Fața lui Numa era încă răvășită de neliniște, ea nu putea să se îndoiască de tulburarea lui.

— Iartă-mă, murmură ea.

El continuă :

— Cum ai putut să pleci așa, dragostea mea ?... Să fugi sub soarele arzător riscînd să faci o insolație mortală.

— De cît timp sînt aici ? șopti ea.

— Sînt două nopți de cînd te păzesc. Datorită lui Dumnezeu, ești salvată.

Emoția lui era atît de intensă, vocea sa vibra cu atîta dragoste, că Sophie fu tulburată. Pierdută, incapabilă să vorbească și să-i explice gestul său lipsit de sens, ea plîngea încet, cu capul rezemat pe umărul soțului său, care o legăna ca pe un copil. Cînd se liniști, el îi spuse :

— Cînd am mers să te caut la spital a trebuit să aflu de la o infirmieră cauza deselor tale stări de rău.

Ideea copilului său îi veni în minte cu brutalitate. Cum putuse să-l uite ? Dădu un țipăt :

— Copilul meu... nu l-am pierdut ?

În ochii ei speriaţi se citea disperarea.

— Nu, dragostea mea... Dar imprudenţa ta putea să-i fie fatală.

Ea îşi strînse mîinile pe piept.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne !

Numa se aplecă şi luă faţa între palme :

— De ce nu mi-ai spus nimic ? Nu vroiai să împarţi cu mine fericirea ta ?

Ea îl privi surîzînd cu subînţeles :

— Eşti doctor şi n-ai văzut nimic ?

— Mă crezi orb ? Bănuiam starea ta, dar fără să fiu sigur.

— Adevărat ?

— Schimbarea de climat poate perturba un organism să dea corpului o surprinzătoare creştere a vigorii.

Îi mîngîie obrazul.

— Cu fiecare zi îmi păreai mai senină, mai frumoasă, mai atrăgătoare...

— De ce nu mi-ai spus nimic ?

— Nu vroiam să-ţi spun ca să nu te mîhnesc în cazul în care m-aş fi înşelat asupra diagnosticului.

— Şi atunci, eşti fericit ?

— Ce întrebare !...

Totuşi, în ciuda acestei afirmaţii, faţa Sophiei se umbri:

— Tu nu poţi fi fericit cu mine...

Dintr-o dată, înţelese toată drama secretă şi disperarea Sophiei.

— Priveşte-mă, făcu el ridicîndu-i capul.

— De ce ?

— Vreau să ştiu...

— Ce ?

— Tu ai auzit cuvintele Nathaliei !

Ea încercă să mintă.

— Ce cuvinte ?

— Atunci cînd ea a încercat... cînd a vrut ca eu să renunț la tine.

— Nu fac parte din lumea ta... sînt o piedică în calea carierei tale...

El protestă :

— Ești nebună.

— Tatăl ei, celebrul profesor, poate să te ajute.

Cu fața înăsprită el azvîrli :

— Niciodată n-o s-o iert pe Nathalie. Ai auzit scena ?

După umbra care trecu prin ochii Sophiei, înțelese că a intuit bine.

— Sărmana mea micuță...

Deoarece lacrimile-i udau fața Sophiei, el o sărută :

— Sophie, iubirea mea, cît de tare aș puea să te iubesc pentru a te face să uiți ?

Ea îndrăzni cu timiditate :

— N-o să ți se ierte că te-ai căsătorit cu mine din cauza lui tata. Cariera ta este compromisă.

— Cum poți crede asta ?

— Este totuși o realitate.

— Fals ! Tocmai îți pregătisem o mare surpriză.

— Ce surpriză ?

— Vreau ca tatăl tău să-și pună oficial, cunoștințele sale, în slujba celor care suferă.

Sophie avu o expresie dezamăgită :

— Este un vis nobil... din păcate...

Grav, apăsînd pe fiecare cuvînt, pentru a da mai multă credibilitate a ceea ce avea să spună, reluă :

— Am vorbit despre el unei înalte personalități medicale.

— Nu-mi vine să cred...

— Trebuie, totuși. Un medic american din San Francisco care este în trecere pe aici, profesorul Asking, dorește să-l întîlnească, pentru că el a vorbit despre el cu unul din cei mai iluștri medici marocani.

Ea ascultă cu inima cît un purice.

— Și ?

— Mulți indigeni se tem de medicina tradițională și se tratează cu plante. Tatăl tău excelează în această știință care dă cîteodată rezultate surprinzătoare.

— A fost prea rănit din cauza atitudinii ostile a medicilor. Inutil, el va refuza.

— Totuși, i-am scris.

Ea tresări :

— I-ai scris lui tata ?

— Da, o scrisoare expresă.

Ea clătină trist din cap.

— Sigur n-o să-ți răspundă.

— Te-ai înșelat.

Ea îl fixă, stupefiată.

— Ce ? Ți-a răspuns ?

— Chiar mi-a telefonat.

Temătoare, ea întrebă :

— Ce ți-a spus ?

— Că este gata să vină să se întîlnească cu profesorul Asking.

— Doamne, este posibil ?

Ea îl privi neîncrezătoare, neîndrăznind să spere în această realitate.

— Va fi aici săptămîna viitoare.

— Ce fericită sînt !

— Hotărîsem să nu-ți spun nimic înainte de a veni, ca să mă bucur de fericirea ta.

Ea clătină din cap :

— Ce secretos eşti...

— Şi eu la rîndul meu la fel de secretos ca tine, adăugă el cu subînţeles.

Sophie se întreba dacă nu cumva este pradă unei poveşti minunate. Nu numai că Numa nu-l renega pe tatăl său, dar îi oferea sprijinul său pentru a-şi continua apostolatul. Luă în mod spontan una din mîinile soţului său şi o duse la buze :

— Dragostea mea, dacă ai şti cum mă încălzesc cuvintele tale...

Începu să surîdă printre lacrimi, ca o rază de soare printre picăturile de rouă şi zise :

— Vezi tu, Numa, cu toţi norii de care m-am crezut ameninţată... n-ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de tine, pentru că... am crezut întotdeauna în dragostea ta.

SFÎRŞIT

Editura „ALCRIS“, vă propune după romanele :

— NOPȚI LA BOMBAY
— EL DORADO,

o nouă lucrare de LOUIS BROMFIELD, „TOAMNA TIMPURIE“, a cărei acțiune se petrece în America deceniului doi ai secolului nostru, urmărind viața cu urcușurile și coborîșurile ei, a unei vechi familii de aristocrați.